ROCKSTAR

Cristina Nemerovschi

HERG BENET
PUBLISHERS

© 2016 Cristina Nemerovschi
© 2016 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport audio, video sau electronic, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Herg Benet Publishers
Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Copertă: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
NEMEROVSCHI, CRISTINA
Rockstar / Cristina Nemerovschi. - Bucureşti : Herg Benet, 2016
ISBN 978-606-763-062-6

821.135.1-31

„if you're going to try,
go all the way.
there is no other feeling like that.
you will be alone with the gods
and the nights will flame with fire.
you will ride life straight to perfect laughter,
it's the only good fight
there is."
(C. Bukowski, *Roll the Dice*)

„there is a place in the heart that
will never be filled
and

we will wait
and
wait

in that space."
(C. Bukowski, *No Help for That*)

Nu există drumuri bune și căi greșite. Pur și simplu, nu există. Când vei găsi drumul tău, vei ști. Te vei simți viu și vei ști.

Întotdeauna.

1.

Nu am mai spus asta nimănui, niciodată: pe scenă mă simțeam cea mai singură ființă din univers.

Dar poate că era ceva ce se întâmpla până la urmă tuturor inimilor care purtau în ele un secret sfâșietor și imposibil de împărtășit celorlalți, chiar și celor iubiți: ajungeau la un moment dat să fie sufocate de singurătate.

Aveam în ultima vreme un vis care se repeta, în special după concerte, și mă răvășea teribil, pentru că îi presimțeam înțelesul, chiar și vag. În el dormeam pe malul unei ape, era frig, îmi era frig, apa năvălea peste mine, și un copil cu părul șaten și ochii verzi-căprui alerga spre mine, desculț. Se oprea chiar lângă picioarele mele, se apleca spre urechea mea și îmi șoptea cu o voce parcă îndurerată: „Storm… Storm, e timpul să te trezești! Trebuie să pleci de aici. A venit timpul. Acum!". Mă trezeam transpirat, tremurând, știind că am rămas singur.

Scena nu era ea chiar singurul loc unde îmi dădeam seama de hățișul și sălbăticia prin care

înaintasem tot mai adânc în ultimii aproape patru ani, așa cum intri printr-un tunel întunecat și friguros, dar un drum din care nu-ți vine să te întorci, pentru că presupui că va exista o lumină la capătul lui, o ieșire; mă simțeam singur și în alte locuri, bineînțeles, mai ales în momentele în care amintirile de la începutul adolescenței mele, adolescenței noastre, ieșeau la iveală când nu te așteptai și când nu ți le doreai. Cel mai mult apăreau în acele clipe în care aveam senzația, atât de greșită, de falsă, că încep să mă vindec.

Da, mă simțeam singur în multe locuri și întâmplări. Mereu în mijlocul prietenilor, al cunoscuților, al fanilor, al mulțimii în general. Tocmai când simțeam că se topește un pic gheața din interiorul meu, când păream să mă simt confortabil alături de anumiți oameni, o amintire cu mine și Fire apărea din cel mai pervers ascunziș al minții mele, unul despre existența căruia de obicei nici nu aveam habar. Putea fi o amintire cu mine și el de când eram mici; putea fi una din vremea în care începusem să fumăm împreună, sau să luăm droguri, sau de când alesesem numele primei noastre trupe. Bliss of Misanthropy. Cu noi doi alături de Kat, dintr-o perioadă în care mama era fericită, colorată, exuberantă și tandră. Decorul se schimba mereu, ca într-un carusel, putea fi România, dar putea fi oricare altă țară prin care umblasem împreună și unde fusesem fericiți. Putea fi terasa vilei lui Kat, de pe țărmul mării, cu toți

oamenii ăia îmbrăcați atât de colorat și vorbind o spaniolă presărată la fiecare frază cu interjecții vesele, ce te ducea cu gândul la o petrecere care nu avea să se sfârșească niciodată. Puteau fi nopțile în care stătusem pe diferite podele, sprijiniți de câte un pat de lemn, cu multe sticle de bere împrăștiate la picioare, și vorbisem despre tot ce însemnau lumea și viața noastră.

Indiferent de decor, de fiecare dată când mintea mea se străduia să mă facă să mă simt oribil de singur, îmi arunca amintiri în care fusesem fericiți. Și felul în care mă simțisem dintotdeauna împreună cu Fire, nu doar fericit, împăcat și înțeles, ci altfel... nu știu, ca în acele momente în care te simți totul, pentru că ești totul, pentru că ești complet, și poate că peste o secundă trecerea timpului îți va știrbi perfecțiunea, dar asta chiar nu conta, pentru că erai unul dintre puținii aleși care ajungeau să fie totul măcar și pentru o singură dată în viață, iar oamenii obișnuiți nu aveau parte de norocul ăsta... felul în care mă simțisem cu el, ca un întreg, în care de cele mai multe ori nici nu era nevoie de cuvinte, zâmbete sau gesturi, pentru că totul se petrecea în interiorul nostru, iar interiorul meu și al lui erau croite nu doar după același tipar, ci mai ales concomitent, lucrurile astea se așezau pervers în opoziție cu ceea ce simțeam alături de alți oameni, alături de cei care rămăseseră să umple lumea din care el dispăruse. Și atunci mă apucau greața și furia, și simțeam o singurătate care

n-ar fi putut să fie îmblânzită de nimic, niciodată.

Și, pe scenă, era cel mai vizibilă.

Dar începeam întotdeauna bine. Indiferent în ce stare aș fi fost înainte de concert, îmi plăcea la nebunie să cânt primele două piese. Poate conta și setlist-ul, nu știu, poate în mod inconștient alegeam acele piese care mă făceau să mă simt detașat de tot din jurul meu, să mă simt ca atunci când stăteam la o bere cu el, rădeam, glumeam și făceam planuri pentru viitorul foarte apropiat, mereu foarte apropiat, niciodată pentru ce depășea o lună, uneori nici două sau trei săptămâni. Pe la a treia piesă ceva se rupea; îi vedeam pe oamenii ăia extaziați acolo jos, privindu-mă de parcă eu aș fi fost o ființă care cunoaște adevărul, și asta mă speria, mă îngrețoșa, pentru că eu nu mă simțeam deloc omul pe care și-l imaginau ei atunci când se uitau la mine. Eram mai puțin decât ei, mult mai puțin. Eu, spre deosebire de ei, nici măcar nu aveam idee dacă a doua zi, sau peste câteva ore, aveam să mai fiu în viață. Viața mea era praf, eu eram spart în bucățele mici, mici, ca un pahar vechi pe care-l scapi de la înălțime pe gresia dură. Ei erau mai puternici, mai simpli, mai reali. Sentimentele mele față de oamenii care veneau să ne privească și să ne asculte oscilau de fiecare dată, ceea ce era și firesc, spunea Ina, „ținând cont de tulburarea ta psihică".

Îi iubeam pentru că erau atât de îndârjiți în admirația și pasiunea lor pentru noi.

Îi detestam pentru că nu mă puteau ajuta, pentru

că mă lăsau să lupt singur.

Pe la a patra piesă, mă apuca o plictiseală înnebunitor de apăsătoare – aveam senzația că nimic din ce urma să-mi aducă viitorul nu avea cum să mă mai surprindă sau să mă mai bucure în vreun fel. Era deja trăit, chiar și viitorul. Aveam 21 de ani și nicio dorință de a încerca să descopăr ce au de gând să-mi mai aducă lunile, anii, viața care încerca să-și urmeze cursul. Ca și cum – odată ce el, Fire, dispăruse – cineva îmi șterse o parte din trecut, tot ceea ce fusese mai bun, și-mi lăsase doar câteva imagini definitorii, alea care mă chinuiau constant. Atunci, pe la a patra piesă, trebuia să fac și altceva, nu doar să cânt. Și improvizam, de fiecare dată. Nu planificam niciodată nimic. Mă aruncam în mijlocul publicului în delir, mă urcam pe boxele uriașe din spatele scenei și săream patru, cinci metri, din nou spre fericirea fanilor, care credeau că totul e o nebunie regizată, un bonus în exprimarea mesajului artistic. Bullshit. Era doar durere. Disperarea care se prelungea, care lăsa senzația că nu avea să mai plece niciodată, că se simte atât de natural în mine și că acolo va rămâne până la sfârșitul timpurilor.

De pe la piesa cinci încolo era ceva mai bine. Intram într-un fel de rutină și puteam să duc concertul cu bine la final. Mă rog, în cele mai multe din cazuri. De câteva ori plecasem de pe scenă, o dată chiar arătând degetul mijlociu, și nu mai revenisem, lăsându-i lui Tixx decizia improvizată de a băga două

instrumentale și a închide balamucul mult mai devreme decât era prevăzut, ceea ce, desigur, agitase și mai mult apele dintre mine și el. Dar Tixx era oricum printre ultimii bifați pe lista problemelor mele... Și, curios, plecările mele neașteptate de pe scenă sporiseră popularitatea trupei. Ca și cum unii oameni începuseră să vină la concerte doar ca să mă vadă plecând de pe scenă. Era o chestie pe care i-o aminteam de fiecare dată lui Tixx, care, în prostia lui, nu accepta asta – el credea că Hurricane Inside e din ce în ce mai iubită pentru că e tot mai bună. Era și asta, dar într-o mai mică măsură.

După aia, urmau vreo trei de care îmi era și mai greu să trec, pentru că, pregătind marele și epicul final, aveam mai întâi o perioadă de apatie, în care, oricât m-aș fi tăvălit pe scenă, mi-aș fi înfipt țepii brățărilor sau vârfurile inelelor în carne, ca să sângerez și ei să creadă că totul e real, wow, cât de real și de true poate fi Storm, tot nu puteam simți. Atunci îmi era cel mai atroce dor de el. Pentru că momentele alea fuseseră ale noastre, pentru că le trăisem cu totul diferit cât fusesem împreună acolo, în fața unor oameni care credeau că ne iubesc. Cel care mă ajuta să trec cu bine și de mijlocul concertului era Fraieru. Doar o privire aruncată înspre tobe și vedeam fața lui senină, veselă, de ființă lipsită de complicații și probleme mentale, și îmi aminteam că el fusese cu noi de la început, ne cunoscuse pe amândoi, fusese baza trupei atunci când noi o luam razna, și într-un

fel înțelegeam că nu-i pot lăsa baltă. Și mergeam mai departe.

Și Bubu, de altfel, și el era doza de optimism. Mă agățam de ei doi, pentru că singur aș fi fost terminat de mult.

Știam că aveam să mă simt cu adevărat minunat, chiar dacă pentru o singură clipă, să mă simt acolo, la locul meu, făcând exact acea chestie pentru care venisem pe lume, abia la ultimele două piese din setlist. Alea erau cu adevărat momentele autentice. Oamenii le vedeau ca pe momentele de glorie, dar eu le-aș fi numit mai degrabă cele mai vulnerabile clipe din lume. Le trăiam cu bucurie, cu tot ceea ce eram, și mă epuizau așa cum n-o mai făcea nimic altceva – după ce totul se încheia, nu puteam gândi nimic timp de vreo două ore. Îmi simțeam creierul pisat și inima înghețată. Mă recuperam, le spuneam lui Fraieru și lui Bubu, singurii care dădeau doi bani, de altfel. Tixx, de luni bune, nu mai stătea cu noi după concerte. Dădeam mâna – uneori nici asta – și se evapora cu Anca să bea în cu totul alte locuri decât alea unde ne rupeam noi.

Bine, erau nopți în care totul era diferit, până la urmă. În care urcam pe scenă fie prea beat, fie prea drogat, fie prea amorțit sau obosit. Și totul mergea atunci ca pe roate. Era ca și cum eu m-am agățat de reflectoarele de pe tavan și privesc totul de acolo, detașat, și mă minunez de cât de mișto e omul ăla, vocalistul, frontman-ul, Storm, sex simbolul ălora de

la Hurricane Inside, câtă pasiune pune în tot ce face, cât de reale sunt sentimentele lui în timp ce cântă, cât de talentați sunt băieții ăștia, wow, aș vrea să-i întâlnesc în backstage. Mă gândeam că așa mă văd fanii și îmi venea să râd în hohote, dacă n-aș fi avut sufletul făcut praf.

Mă rog, nu că n-aș fi fost deloc și așa cum mă vedeau ei. Poate că ei știau, până la urmă, mai bine decât mine cine eram cu adevărat.

Și mai erau și altfel de nopți, cele mai rele. În care îmi era atât de rău, încât nu puteam face altceva decât să aștept să treacă totul cât mai repede. Cântam, nu abandonam niciodată când îmi era rău, dar nu eram cu adevărat acolo. Știam atunci că sunt pe scenă doar pentru ei, pentru fani, fiindcă mie nu doar că nu-mi făcea plăcere, ci era un adevărat chin. Transpiram, tremuram, strângeam din dinți și așteptam să ajungem la final. Ieșeam și la bis, simțind că mă dezintegrez, că mă prăbușesc înăuntrul meu, dar nu conta, ei nu meritau să fie dezamăgiți, nu aveau nicio vină.

Be true till the end.

Asta stătea scris, cu cerneală neagră, pe antebrațul meu stâng.

Oamenii iubeau tatuajul ăla. Gagicile care mă agățau țineau morțiș să-și plimbe degetele reci de-a lungul lui, sau, mai târziu, să-l lingă cu limbile lor catifelate, străine și umede, ca ale cățeilor pe care îi mângâiam întotdeauna pe stradă. Toți mă întrebau

în interviuri de semnificația lui și de fiecare dată inventam altă explicație, având grijă să fie mereu ceva haios, care să-i facă să izbucnească în râs și să nu meargă mai departe. Nu spusesem nimănui – doar Alice știa, fiindcă fusese acolo – când îl făcusem și cu cine. Nu eram pregătit să vorbesc despre asta. La fel ca despre multe alte lucruri.

...and laugh each day.

Antebrațul drept pe care era tatuat asta, mâna pe care o ținusem de mii de ori împletită cu a mea, în așa fel încât tatuajele noastre, împreunate, continuate, să pară un întreg, ceea ce și erau, la fel cum eram și eu cu el, Storm & Fire forever, antebrațul ăla se descompunea încet sub pământ. De patru ani, aproape patru. Era rece, părăsit, uitat. Mai mult decât orice, nu mai era viu, nu mai era aici, cu mine, și nimic din ceea ce trăisem în ultimii ani nu-mi dădea vreo speranță că aveam vreo șansă să trec într-o bună zi peste asta.

Eram singur.

În fiecare clipă acum și de azi înainte, pentru totdeauna.

Ceea ce durea poate cel mai mult era că nu exista aproape nimeni cu care aș fi putut să vorbesc despre el.

Mă rog, exista Alice, iubita mea.

Și exista Kat, mama.

Alice... Pe Alice o cunoscusem pe când aveam

trei ani, iar ea, patru. Nu o cunoscusem așa cum întâlnești orice alt om, și despre întâlnirea cu care poți spune peste ani fie că te-a marcat, fie că a fost neașteptată și așa mai departe. Era ca și cum Alice făcuse parte din viața mea și în primii ani ai copilăriei, doar că încă nu devenise vizibilă ochilor mei.

Alice venise la mine pe când avea patru ani. În orașul cu nume exotic unde Kat își scria cărțile feministe și „provocatoare", cum se spunea despre ele mereu în presa spaniolă și internațională pe când eram mic, în orașul unde părinții lui Alice veniseră din România în căutarea unor joburi care să-i scoată din condiția lor de „muritori de foame", cum le mai plăcea să-și plângă de milă – Alice, singură la părinți, frumoasă, exagerat de frumoasă, și cât se poate de nebună. Ne împrietenisem chiar din prima zi, după ce ea sărise la bătaie în parc, luându-i apărarea lui Fire, care pocnise cu picioarele în gură niște copii mulatri. Eu stătusem pe margine în ziua aia, admirând porumbeii. Nu era ceva neobișnuit: în copilărie, Fire fusese dintotdeauna mai zăpăcit, mai implicat, genul de copil care nu putea sta locului și care distrugea cam toate obiectele care-i cădeau în mână. Și eu eram așa de multe ori, în definitiv, era firesc să semănăm, dar aveam și perioade în care ieșeam din transa indusă de energia teribilă a lui Fire și contemplam mereu ceva: porumbeii, norii, hainele oamenilor, valurile, accesoriile și fardurile lui Kat, care ocupau o jumătate de cameră, stelele, soarele ieșind din mare

și așa mai departe.

Kat se împrietenise chiar în parcul de distracții cu părinții români ai lui Alice, intrând în discuții legate de copii și de violența lor pe care uneori era greu s-o stăpânești, s-o canalizezi spre activități constructive. Părinții lui Alice își tot cereau scuze pentru ieșirea puștoaicei, deși ea îi luase apărarea lui Fire, prin urmare nu aveau de ce să-i ceară scuze lui Kat. Repetau prostește că „e un drac de fată, s-a născut pe lună plină, o să pătimim toată viața cu ea", cum îmi povestea mama mai târziu, amuzată de acea primă discuție.

Deși se considera rusoaică mai mult decât orice altceva, rusoaică până în vârful degetelor, afișând constant o nostalgie pentru țara în care se născuse și de unde plecase mult prea devreme, Kat, Ecaterina pe numele ei întreg, avea totuși o tandrețe aparte și față de tot ce ținea de România, locul unde își făcuseră un cuib straniu propriii ei părinți și unde trăise și ea câțiva ani, niște „ani ciudați", spunea Kat mereu. Straniu, pentru că bunicii mei din partea mamei s-ar fi putut stabili oriunde în Europa și nu numai. Deștepți, stilați, bogați, frumoși, tineri și încă îndrăgostiți unul de celălalt, găsiseră ceva aparte în Iași, pentru scurt timp, apoi în București, unde își cumpăraseră o casă. Niciodată nu aflasem de ce plecaseră din Rusia, ei și mama – era unul dintre subiectele despre care nu se vorbea niciodată.

Cu toate că definea anii petrecuți în România

ca fiind „ciudați", mama vorbea cu dor despre zilele alea, aflate undeva la începutul adolescenței ei, sau chiar puțin mai devreme, atunci când copilăria începea să se transforme treptat în ceva mai tulburător și mai complicat. Fuseseră speciale, din câte îmi puteam da seama. Învățase ușor româna, chiar îi plăcea, ne învățase și pe noi. La trei ani, vorbeam destul de bine spaniola, rusa, româna și engleza și am continuat să le folosesc și mai târziu, casa noastră fiind ca un adăpost al tuturor rătăciților lumii; o casă deschisă, în care intra mereu cine voia, în care totul era o petrecere continuă, chiar și atunci când stăpâna, Kat, lipsea, era fie plecată pe plajă să scrie, fie într-o vacanță exotică alături de un nou iubit. Eu, Fire și Alice eram lăsați să întreținem atmosfera colorată și zgomotoasă, mama avea încredere în noi că vom reuși să ținem spiritul viu până se întorcea ea.

Mai era o poveste ale cărei amănunte nu le aflasem niciodată: cum și de ce ajunsese mama în Spania. Bănuiam că ar putea avea legătură cu tatăl meu, dar nu eram deloc sigur. Ea spunea că venise cu un job, ca administrator la o galerie de artă, dar întotdeauna discuția se oprea acolo.

Discutând în parc cu părinții lui Alice, bucuroasă că are cu cine să mai vorbească și românește, Kat le făcuse oferta de a se muta cu fetița la parterul vilei noastre, pe care Kat își dorea oricum să-l închirieze. Nu fiindcă ar fi avut nevoie de bani, ci mai degrabă ca să fie dat în grija cuiva care să-l întrețină, fiindcă

femeia care ne făcea nouă curat se plângea adesea că vila este prea mare și îi dă dureri de spate. Părinților lui Alice le picase fața când văzuseră că parterul, pe care și-l imaginaseră mai degrabă ca pe un garaj cu o singură cameră, era cât un apartament luxos cu șase camere, spațios, luminos, primitor. S-au mutat chiar în ziua aia.

Și, de atunci, nu mă mai despărțisem de Alice.

Pe Alice o adorase mama din prima clipă. Pe părinții ei ajunsese în scurt timp să nu-i mai înghită, dar îi lăsase să locuiască acolo pentru fetiță, care oricum se atașase tare de mine și de Fire. Părinții, după ce că nu contribuiau la cheltuieli cu nimic, începuseră să facă nazuri, că e prea mare gălăgia, că de ce sunt petreceri nonstop, că ei nu vor să-și crească copilul în atmosfera aia decandentă, cu sex, droguri, alcool și fericire.

Mult timp după ce Alice devenise iubita mea, m-am gândit cât de ușor ar fi fost să n-o mai văd niciodată, după episodul din parc. Era numai a doua oară în viața noastră când mama venise cu mine și cu Fire în parcul ăla; de obicei ne lăsa în grija acelei nanny sexoase, pe care ceva mai târziu am început s-o compar cu Beyoncé și al cărei nume nu-l mai țin minte. În dimineața aia de primăvară în care o întâlnisem însă pe Alice, Kat își băuse cafeaua, se îmbrăcase, renunțase să se machieze și își ascunsese trei sferturi de față sub o pereche uriașă de ochelari de soare, după care ne urcase în mașina ei fistichie și

ne dusese în parc. Era o situație mai specială, într-adevăr: unul dintre foștii ei iubiți, despre care bănuiam că era tata, începuse din nou s-o caute și s-o hărțuiască, s-o amenințe cu tot felul de nebunii doar pentru a o face să se întoarcă la el. Bănuiam că printre amenințările astea era și aceea că ar putea, într-o zi, să ne răpească pe mine și pe Fire. Însă, dacă el n-ar fi existat, sau dacă n-ar fi fost încă îndrăgostit până peste cap de Kat, sau dacă ea ar fi fost exagerat de mahmură în dimineața aia, sau dacă părinții lui Alice n-ar fi reușit să plece din România decât abia din vară, așa cum fusese de altfel planul lor inițial, aș fi putut așa de ușor să n-o întâlnesc. Sau aș fi putut s-o întâlnesc atunci, în ziua aia, după care să n-o mai văd niciodată. Sau Fire ar fi putut să nu care picioare în bot copiilor ălora de ciocolată. Dar, mi-am spus chiar atunci când m-am gândit pentru prima dată la asta, în timp ce eu și Alice ne odihneam după una dintre reprizele noastre violente și inventive de sex, până la urmă nu așa erau toate întâlnirile? Dacă vezi lucrurile limpede, te prinzi că pe toți oamenii care contează în viața ta ai fi putut la fel de firesc să nu-i întâlnești niciodată.

Despre tata, de fapt, nu aflasem niciodată mare lucru. Știam doar că îl chema Ernesto, era pe jumătate spaniol, din partea maică-sii, pe jumătate francez și irlandez, din partea lui taică-su. Cam atât considerase mama suficient să ne spună. Poate că nici ea nu știa foarte multe în plus despre el. Nu aveam idee

dacă îl văzusem vreodată sau nu. În ritmul în care se schimbau iubiții lui Kat, ar fi putut foarte bine să fie unul dintre cei cu care mai reluase relația, poate chiar tipul care dormise până săptămâna trecută în casa de oaspeți, dar în același timp putea fi foarte ușor un bărbat a cărui față să n-o fi văzut niciodată, pentru că dispăruse definitiv din peisaj pe când eu eram prea mic ca să am amintiri. Putea fi acel bărbat care o hărțuia, care îi spărgea geamurile dormitorului în miez de noapte, într-o criză de gelozie, dar la fel de bine ar fi putut ca acela să fie doar un iubit foarte recent, să nu aibă nicio legătură cu tata. Kat nu-mi arătase nici poze cu el. M-am gândit că nu avea.

Pe la unsprezece ani, Kat ne debarcase fără prea multe mustrări de conștiință și fără dezbateri în România, la bunicii mei. Pe toți trei: pe mine, pe Alice și pe Fire. Părinții lui Alice nu mai reușeau să găsească de lucru în Spania, iar tatălui ei i se promisese de muncă pe un șantier din București. În plus, erau mereu nemulțumiți că fata trăiește „într-o atmosferă promiscuă" în casa noastră. Mai mult ca sigur, cineva le băgase cuvintele alea în cap, sau le culeseseră dintr-un reality show, pentru că altfel vocabularul lor era extrem de limitat.

Nu m-am întrebat și nici n-am știut ani buni după asta de ce luase mama decizia de a ne aduce aici. Nu îmi plăcuse, dar o acceptasem așa cum venise și nu îmi bătusem capul prea mult. Îmi plăceau provocările. Cât de rău putea fi în România? Aveam

s-o iau de la capăt... Noi prieteni, o școală nouă, alte hobby-uri... Îi aveam pe Fire și pe Alice cu mine, urma să fie bine. Am aflat abia vreo cinci ani mai târziu, de la Elsa, o bună prietenă a lui Kat, care ne iubea de când eram mici; era într-o vizită prin București și ținuse morțiș să ne vadă, să ieșim la o bere. Ne spusese atunci toată povestea. În perioada în care Kat luase hotărârea, avusese probleme de sănătate și se simțise oribil. Crezuse inițial că are cancer sau că se infectase cu HIV, și umblase pe la o mie de doctori – așa se explicau lungile ei absențe, când noi bănuisem că dispare pentru că scrie, se izolează ca să-și adune inspirația. În final, aflase o veste bună și una proastă. Aia bună era că nu avea nici cancer, nici SIDA, era ok fizic, putea să trăiască bine mersi – vorba vine. Aia proastă era să suferea de o tulburare psihică foarte avansată, care cerea tratament imediat, și nu avea să fie cu adevărat bine vreo câțiva ani. Urma să aibă luni din ce în ce mai tulburi, cu pierderi de memorie, cu imposibilitatea de a recunoaște chiar și persoanele apropiate, dar, cu tratamentul potrivit, ele aveau să dispară. Era însă o luptă lungă pentru ca mama să fie din nou bine, și ea și-a dat seama că nu va putea avea grijă de noi. Ne-ar fi putut lăsa cu prietenii ei, ar fi putut să angajeze pe cineva care să ne supravegheze cât de cât – dar, ne spunea Elsa, cel mai mult i-a fost frică să nu o vedeți suferind, degradându-se, devenind o umbră. Și să credem că mama n-o să mai fie acolo pentru noi, n-o să ne mai poată proteja.

„A durut-o foarte mult să vă trimită departe, dar s-a gândit la ce e mai bine pentru voi", ne spusese Elsa.

În seara de după discuția cu Elsa, am vrut să o sun pe Kat și să-i spun că știu, să îmi cer iertare fiindcă atâta timp crezusem că decizia ei fusese una egoistă. Că ne trimisese la bunici, în România, ca să aibă mai multă libertate să se distreze și să scrie. Dar mi-am dat seama că aveam s-o fac să sufere, să râcâi o rană despre care nu știam dacă se vindecase. Am sunat-o, dar am vorbit tâmpeniile noastre obișnuite...

„O să ne vedem atât de des!", ne consolase Kat atunci, când ne adusese la București, „Eu o să stau cel puțin jumătate de an în România, iar ai mei o să vă trateze ca pe niște pui de zei!". Mda, cu prima parte se înșelase, cu a doua, nu. Kat nu venea mai mult de o lună și ceva pe an în România, și atunci era scumpă la vedere, căci trebuia să bea și să petreacă cu toți amicii ei de aici, pe care-i cunoscuse pe Facebook sau prin vizitele lor în Spania. Avea ceva fani și în România, exista un fan club al cărților maică-mii, care deveniseră tot mai feministe și tot mai provocatoare. Totuși, nu era ca și cum îi simțeam din cale-afară lipsa. Vorbeam mult la telefon, ne scriam, ne trimiteam zilnic poze. Cunoșteam adolescenți care își vedeau mamele mult mai rar și mai puțin decât o vedeam eu pe Kat, în selfie-urile și în filmulețele haioase pe care mi le trimitea. A doua parte a promisiunii ei fusese sută la sută respectată: bunicii ne iubiseră cu patimă, ne făcuseră toate poftele, se dăduseră

peste cap să nu ne lipsească nimic, niciodată. Pe Alice o considerau aproape nepoata lor, nu făceau niciodată discriminări, împărțeau totul la trei. Doar în ultimii patru ani, de când Fire fusese brutal smuls dintr-o lume în care începeam să mă simt cât mai acasă, relația mea cu ei se răcise mult. Îmi părea rău, dar nu mă simțeam în stare să schimb ceva.

Alice fusese, practic, iubita mea dintotdeauna. Nici eu, nici Fire nu ne întrebasem cum de fusese de la început atât de sigură că vrea să fie cu mine, nu cu el. Luasem lucrurile care atare. Ea, însă, știa, și mi-a spus ceva mai târziu. Chiar și felul în care mă alesese pe mine ținuse de noroc. Aș fi putut să nu am noroc, și Alice nu ar fi fost a mea, iar viața mea ar fi fost cu totul altfel.

Fusese mereu iubita perfectă. Mă făcuse invidiat și popular, pentru că ea era atât de cool; mă sprijinise în absolut tot, în special în tot ce însemna muzică, trupe, repetiții, concerte, apoi faimă, nebunie, fani, fusese atât de dedicată și atât de pasională în toată treaba asta. Atât de mândră de mine, de el. Fidelă, chiar și atunci când hotărâsem să facem sex și cu alte persoane. Cea mai grozavă. Cea mai înțelegătoare. Cea mai inteligentă. Cea mai neplictisitoare. Perfectă până la capăt.

Atât de perfectă, încât, după 18 ani de când o cunoscusem, bănuiam că începeam să mă plictisesc un pic de ea.

Poate nu era plictiseală, poate doar obosisem să

fiu cu ea. Și îmi pierdusem drumul, iar o ființă care și-a pierdut și drumul și sensul nu poate oferi nimănui iubire.

Sau poate iarăși greșesc. Deși complet smuls din lumea în care trăisem mulțumit 17 ani și pe care încercasem s-o înțeleg, eu, acum, în prezent, Storm fără Fire și fără sens, simțeam că uneori reușeam s-o mai iubesc pe Alice. Chiar fără efort, chiar fără să-mi propun. O iubeam așa cum îți iubeai o haină de care ai avut grijă ani de zile, să nu fie roasă de molii, să nu se păteze iremediabil, să nu calci pe ea și s-o sfâșii și mai ales să n-o pierzi.

Dar nu, nu puteam vorbi cu Alice despre Fire și despre lumea mea fără el. La început, în primele luni de după, am putut, totuși. Eram amândoi în șoc și asta ne făcea, cumva, să fim deschiși. Pe urmă mi-am dat seama că era ceva care crea o prăpastie de netrecut între mine și ea, și lucrul ăsta avea un cuvânt simplu, din patru litere, care-l definea – era chiar uneori melodic, avea un farmec aparte atunci când îl pronunțai. Părea inofensiv, dar de fiecare dată când mă gândeam la ce semnifica el simțeam că nu mai pot respira, că m-am pierdut, că am pierdut totul. Vina. Așa-i spunea, vină.

Și, desigur, era Kat. Și cu ea încetasem să vorbesc despre el, după primele săptămâni. Poate că ea era singura ființă de pe planeta asta care suferea la fel de mult ca mine. Dar cum aș fi putut vorbi despre o rană atât de adâncă cu o femeie căreia îi albise părul

peste cap să nu ne lipsească nimic, niciodată. Pe Alice o considerau aproape nepoata lor, nu făceau niciodată discriminări, împărțeau totul la trei. Doar în ultimii patru ani, de când Fire fusese brutal smuls dintr-o lume în care începeam să mă simt cât mai acasă, relația mea cu ei se răcise mult. Îmi părea rău, dar nu mă simțeam în stare să schimb ceva.

Alice fusese, practic, iubita mea dintotdeauna. Nici eu, nici Fire nu ne întrebasem cum de fusese de la început atât de sigură că vrea să fie cu mine, nu cu el. Luasem lucrurile care atare. Ea, însă, știa, și mi-a spus ceva mai târziu. Chiar și felul în care mă alesese pe mine ținuse de noroc. Aș fi putut să nu am noroc, și Alice nu ar fi fost a mea, iar viața mea ar fi fost cu totul altfel.

Fusese mereu iubita perfectă. Mă făcuse invidiat și popular, pentru că ea era atât de cool; mă sprijinise în absolut tot, în special în tot ce însemna muzică, trupe, repetiții, concerte, apoi faimă, nebunie, fani, fusese atât de dedicată și atât de pasională în toată treaba asta. Atât de mândră de mine, de el. Fidelă, chiar și atunci când hotărâsem să facem sex și cu alte persoane. Cea mai grozavă. Cea mai înțelegătoare. Cea mai inteligentă. Cea mai neplictisitoare. Perfectă până la capăt.

Atât de perfectă, încât, după 18 ani de când o cunoscusem, bănuiam că începeam să mă plictisesc un pic de ea.

Poate nu era plictiseală, poate doar obosisem să

fiu cu ea. Și îmi pierdusem drumul, iar o ființă care și-a pierdut și drumul și sensul nu poate oferi nimănui iubire.

Sau poate iarăși greșesc. Deși complet smuls din lumea în care trăisem mulțumit 17 ani și pe care încercasem s-o înțeleg, eu, acum, în prezent, Storm fără Fire și fără sens, simțeam că uneori reușeam s-o mai iubesc pe Alice. Chiar fără efort, chiar fără să-mi propun. O iubeam așa cum îți iubeai o haină de care ai avut grijă ani de zile, să nu fie roasă de molii, să nu se păteze iremediabil, să nu calci pe ea și s-o sfâșii și mai ales să n-o pierzi.

Dar nu, nu puteam vorbi cu Alice despre Fire și despre lumea mea fără el. La început, în primele luni de după, am putut, totuși. Eram amândoi în șoc și asta ne făcea, cumva, să fim deschiși. Pe urmă mi-am dat seama că era ceva care crea o prăpastie de netrecut între mine și ea, și lucrul ăsta avea un cuvânt simplu, din patru litere, care-l definea – era chiar uneori melodic, avea un farmec aparte atunci când îl pronunțai. Părea inofensiv, dar de fiecare dată când mă gândeam la ce semnifica el simțeam că nu mai pot respira, că m-am pierdut, că am pierdut totul. Vina. Așa-i spunea, vină.

Și, desigur, era Kat. Și cu ea încetasem să vorbesc despre el, după primele săptămâni. Poate că ea era singura ființă de pe planeta asta care suferea la fel de mult ca mine. Dar cum aș fi putut vorbi despre o rană atât de adâncă cu o femeie căreia îi albise părul

peste noapte și îmbătrânise zece ani într-o singură săptămână, când se întâmplase? Cum aș fi putut să fiu atât de sadic și de egoist?

Cum aș fi putut vorbi cu ea, când mă simțeam atât de vinovat pentru ce se întâmplase?

În unele nopți, când nu puteam adormi, mă întindeam pe patul care fusese al nostru, unde dormisem împreună de atâtea ori, și așteptam până când începeam să-l simt întins lângă mine, aproape. Dormeam întotdeauna pe partea stângă, îmi plăcea să simt o ușoară apăsare pe inimă, să mi se pară că e la adăpost între coaste, ascunsă bine. El dormea mereu pe dreapta, așa că mi-l imaginam în fața mea, cu răsuflarea caldă și ușoară. Dacă mă concentram, reușeam să simt o adiere ca și cum ar fi fost viu și s-ar fi aflat lângă mine. Întindeam atunci mâna și aveam senzația că îi apuc degetele, și stăm așa, cu mâinile înlănțuite. Și îi vorbeam, îi ceream sfaturi, îi spuneam tot, cât mă doare absența asta, cât mi-aș dori ca viața mea să fi fost ca înainte.

Deși timpul mă îndepărta inevitabil de momentul în care îl pierdusem, încă mai speram să mă trezesc într-o dimineață și să constat că doar mintea mea mi-l răpise, iar realitatea era cu totul alta. Că nu se schimbase nimic, iar viața mea era mai departe perfectă.

Nu vorbeam nici cu iubita mea, nici cu mama.

Dar vorbeam totuși cu cineva.

Mă rog, într-un fel.

Cu Lola.

Mă îndrăgostisem iremediabil de Lola pe la 12 ani. Pe când înțelesesem că asta îmi doresc să fac toată viața: să cânt, să trăiesc la maximum, să fiu pe scenă, să fac tot ce face un superstar obișnuit, dacă termenii de „superstar" și cel de „obișnuit" nu ar fi atât de contradictorii. Să ne distrăm și să fim autentici, asta ne spuneam eu și Fire pe atunci. Și tatuajele pereche le făcusem tot într-un moment în care simțisem lucrurile astea, că doar a fi tu până la capăt și a te bucura de clipă, a râde și a o simți complet, doar asta contează. Pe la 14 ani ni le-am făcut, cu câteva luni înainte de primul nostru concert cu Bliss of Misanthropy. Pe atunci, eram deja foarte îndrăgostit de Lola, dar nu așa cum te îndrăgostești de o persoană despre care știi sigur că există. Lola, în felul ei, ar fi putut să nici nu existe. Lola nu era o femeie pe care să-mi doresc s-o fut, cu care să vreau să merg la chefuri, să plec în vacanțe în care să stăm rupți nonstop, să ne urcăm pe acoperiș și să împărțim ultimul chiștoc în timp ce râdem de oamenii care se agită la picioarele noastre, sau să vină și să mă ia de la școală ca să pierdem vremea împreună. Nu îmi imaginam că fac cu ea chestiile pe care le făceam deja cu Alice. Lola era doar ceea ce, dacă aș fi avut cu câțiva ani mai mult, aș fi știut să definesc ca Inspirația. Asta era Lola, inspirația. Chestia aia fierbinte și vie care îți

intra în sânge și te făcea să-ți dorești ca un nebun să fii tu și să fii adevărat, să nu trișezi niciodată, să nu te prefaci, să nu te irosești în banal și imitație. Lola era un fel de nebunie, care te făcea să împingi totul dincolo de marginea safe, și din nebunia asta, mai târziu, am înțeles că se năștea arta, din ea apărea ceea ce împărtășeai și tu altora, bucuria ta de a fi viu și de a nu fi altcineva. Bucuria de a îmbrăca singura piele căreia ai vrea să-i dai viață, din tot universul. Și toată muzica pe care o făceam eu și Fire era doar încercarea de a-i convinge și pe cei care ne iubeau, și pe care ajungeam și noi să-i iubim la rândul nostru, că nu se poate trăi cu măști pe chip, că nebunia înseamnă eliberare, că sinceritatea e singurul drum la capătul căruia găsești fericirea. Lola nu era o femeie, și nu era nici un prieten, propriu-zis. Era un idol, dar eu n-aveam de unde să știu chestia asta pe atunci. Nu mai avusesem pe nimeni ca Lola în viață, ca să pot ști. Lola era părul albastru tapat într-o uriașă creastă punk; erau bocancii cu talpă foarte groasă și ciorapii ei negri sfâșiați. Erau unghiile ei scurte, vopsite cu ojă neagră sau albastră. Era trupa ei, din care niciodată nu reținusem numele celorlalți: doar Lola, The Blue Goddess, Lola, cu mulți cercei înfipți în urechi și-n față, Lola, ale cărei tatuaje le știam pe dinafară. Erau show-urile ei ca ale nimănui altcuiva: cele mai demente, cele mai riscante, cele mai controversate. Erau clipurile în care făcea tot ce putea ca să șocheze. Erau toate drogurile din lume, orgiile sălbatice și

nesfârșite, arestările, revenirile, reinventările. Pe mine nu mă șocase niciodată, doar mă sedusese. Era cea mai sexy femeie din univers, bine, poate după mama, dar nu avea neapărat nevoie să fie. Era cea mai true, singura care te făcea să simți că ești și tu la rândul tău special, că poți da ceva din tine celor din jur care contează.

O iubisem pe Lola, iubind-o în paralel pe Alice. Erau două iubiri care nu se intersectau și nu se știrbeau. Alice știuse de Lola, o admirase dintotdeauna. Îi ascultam împreună albumele, îi urmăream concertele pe YouTube, speram ca într-o zi să ajungem să o vedem live, pe scenă. Și Fire o iubise, o vreme, după care își găsise și alți idoli rock, dar mi se părea firesc așa. Idolii lui erau în special chitariști și basiști, pentru că idealul lui Fire era să fie excepțional de bun la astea două, erau instrumentele lui, nu prea era atras și nici inspirat de soliști, de showmani, de lifestyle-ul de rockstar, astea i se păreau într-un fel superficiale. Era ok așa, Lola îmi rămânea doar mie.

În urmă cu aproape patru ani, la scurt timp după accident, am venit într-o noapte acasă beat muci, terminat, cu toate dezechilibrele psihice pe care încerca Ina să mi le rezolve mai dezechilibrate ca niciodată, și am început să-i vorbesc Lolei, care-mi rânjea din poza de profil a paginii ei de Facebook cu 12 milioane de fani. I-am spus totul. Atât mai țin minte, că i-am spus toată povestea mea, de la început și până când rămăsesem fără jumătatea mea mai bună. Din

poza ei de profil, cu creasta colorată de data asta în verde, Lola nu-mi răspunsese. Continuase să-și țină două degete ridicate și limba scoasă și făcuse ușor cu ochiul, sau poate doar mi se păruse. A doua zi mă simțisem și mai oribil decât seara, așa că nu vedeam ce altceva aș fi putut face decât să-i vorbesc în continuare.

În ultimul timp, e drept, o cam rărisem. Eram în turneu și nopțile erau din ce în ce mai...

— Pot să intru? Ți-am adus bere.

Cunoșteam vocea aia de șoricel timid, specia femelă, nu putea fi decât Ioana. Fana mea cea mai insistentă și devotată.

— Mersi, i-am răspuns, complet trezit și apatic.

Eram în turneu, în jumătate de oră urcam pe scenă. Ignorasem complet repetițiile. Dar deja băieții se obișnuiseră cu asta. Rar mă mai întrebau dacă vin și eu; se apucau doar ei trei, își vedeau de treabă. Erau conștienți că știam unde să îi găsesc, dacă aș fi vrut.

Capul de șoricel cu ochelari, al Ioanei, a intrat în cameră, împreună cu corpul ei, rămas puțin în urma capului, ca și cum corpul ar fi fost mai timid decât mintea ei și tot ce se clocea acolo, înăuntru.

Am remarcat că azi nu purta ochelarii.

Scundă și foarte subțire. Timidă. Foarte îndrăgostită.

Ne zisese că împlinea 14 ani peste o lună.

— N-am știut care e berea ta preferată, pentru că de fiecare dată te-am văzut bând alta... Am luat-o pe

asta că are mai mult alcool!, a zis ea.

— E perfectă.

I-am zâmbit, i-am luat două sticle din pachetul de șase, le-am desfăcut cu cheile mele, atârnate de lanțul metalic prins de marginea buzunarului de la blugi. I-am întins și ei una.

— Mulțumesc!, a zis, plină de entuziasm.

A dat să se așeze pe taburetul jerpelit din colț, dar era cât pe ce să dea cu fundul de podea. M-am prins că nu vedea aproape deloc fără ochelari. Mă întrebam dacă renunțase la ei fiindcă i se părea că o urâțesc sau ca să nu-i scape pe jos în timpul concertului, în îmbulzeală și în mijlocul headbanging-ului.

— Ugh… te-ai măzgălit puțin de dermatograf la colțuri, îmi dai voie?, a întrebat timidă și, până să îi dau eu voie, a venit și mi s-a așezat pe picioare.

A scos un șervețel și mi-a refăcut machiajul. Voiam să-i zic că nu conta, că nu îl purtam de frumusețe, ca să fie cool sau îngrijit. Era un machiaj statement, atât. Îl purtam ca să transmit un mesaj, nu în scopuri estetice. Dar mi-era milă s-o jignesc. Mirosea a fructe, de la guma de mestecat din care făcea baloane mici, discrete, și le spărgea fără zgomot. Se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni scurți de piele, negri, care îi lăsau la vedere pulpele. Erau subțiri, lipsite de orice formă, ca niște grisine. Sau mai degrabă ca batoanele alea vechi, care se vindeau la patiserii la un leu bucata, cu mac presărat pe ele. Picioarele ei erau doar un pic mai late și mai bombate în dreptul

genunchilor. Și nu aveau mac.

Cu Bliss of Misanthropy pornisem din cel mai întunecat fund al underground-ului. Începusem cu cover-uri, ca toată lumea. O trupă formată din patru puștani, cu personalități puternice, iubire uriașă pentru muzica rock și tot ce însemna ea, patru puștani care chiuleau de la ore ca să se adune în subsolul, garajul cuiva sau într-o clădire părăsită, să facă repetiții și planuri de viitor. Uneori, să se facă mangă. Să mai aducă și câteva gagici, din când în când, pentru că trebuia să ne admire cineva, chiar și la repetiții. Făceam cover după orice piesă ne plăcea, indiferent cărui gen de rock îi aparținea: de la WASP la Cattle Decapitation. Treptat, ne-am dat seama că putem avea un stil propriu, că ceea ce iese atunci când ne adunăm noi patru – Fire la bass, Fraieru la tobe, Bubu la chitară și Storm la voce – se cheamă că e doar al nostru, e inimitabil, fiindcă e o combinație unică între ceea ce eram noi, în afara scenei. Într-o zi de iarnă, în timp ce fumam un joint în parc și dârdâiam de frig, am compus prima piesă. I-am adunat pe băieți, am cântat-o împreună, ne-a plăcut ce a ieșit.

„O să mai treacă durerea odată cu timpul", îmi repeta de fiecare dată Ina, psihoterapeuta mea (mereu, când îmi aminteam că așa îi plăcea să i se spună, mă pufnea râsul, deși nu era ceva de râs, asta era denumirea jobului ei, dar comicul venea din nepotrivirea dintre personalitatea Inei și denumirea asta rigidă). „Și vei simți vinovăție tot mai puțin, pe măsură

ce vei accepta că nu aveai cum să schimbi lucrurile, că a fost un accident." Nu prea o nimerea când îmi dădea sfaturi. Din contră, de cele mai multe ori se întâmpla fix opusul a ceea ce prezicea ea. Mă prinsesem că eram un caz aparte, că eram cel mai probabil singurul cu care o dădea în bară în felul ăsta. Poate că vina era a mea. Poate eram imposibil de cunoscut, chiar și de către cineva care își făcuse din asta o meserie.

Așa că da, până la urmă existau totuși două persoane cu care mai vorbeam despre el.

Lola.

Și Ina.

Oricum ar fi stat lucrurile, realitatea era că durerea nu trecea cu timpul. Uneori, aveam senzația că se amplifica. Încercarea mea de a uita și a merge mai departe era ca o cursă cu obstacole, cu multe găuri negre în care nu aveai cum să nu pășești, și în care te prăbușeai, chiar și pentru o scurtă perioadă. Era o călătorie cu zile ok, în care aveam impresia că în sfârșit m-am resemnat cu trecutul, am înțeles că nimic de acolo nu mai poate fi schimbat și nu mai depinde de mine. Că tot ce pot face e să nu mă las îngropat de el, înfrânt, că există oameni care mă iubesc și care își doresc cu disperare să merg mai departe. Și erau zilele oribile, în care vedeam totul ca și cum tocmai s-ar fi întâmplat. În care mă învinovățeam pentru tot și îmi doream să mă întorc acolo, ca în filmele cu proști, și să descopăr o modalitate de a schimba ce

avea să se petreacă. Mă gândeam la călătorii în timp, la ce se spune despre punctul ăla care delimitează alegerile care îți vor nenoroci viața, la cum am putea să reparăm trecutul. Orice, numai resemnat nu eram. Și toate astea n-aveau deloc legătură cu timpul care trecea. Trecea și nu schimba nimic. Mă durea la fel de mult, mă durea așa cum mă duruse a doua zi, când mă trezisem după numai o oră de somn plin de coșmaruri.

În fine, ședințele cu Ina aveau și partea lor bună, mai ales după ce începusem să ne-o tragem. Eram prieteni, în primul rând. Măcar exista cineva cu care să vorbesc despre prezent, dacă nu așa mult și cu folos despre trecut.

— Storm, vezi că intrăm într-un sfert de oră, ok?, se aude vocea lui Tixx, de pe scenă.

Setlist-ul avea să fie același din ultimele două seri. Publicul avea să fie la fel, chiar dacă altul. Sunetistul, un bou, ăla cu luminile, o capră cu care nu te puteai înțelege. Era o decizie excelentă că săriserm peste repetiții.

Termin berea și mai desfac una.

Șoricelul fără ochelari n-a băut decât vreo două degete din a ei.

— Vine și Alice?, mă întreabă ea.

Ridic din umeri.

— Maybe.

Ioana se ridică, își îndreaptă spatele, încearcă să-și scoată sânii încă aproape inexistenți în față, și îmi

dau seama că o să facă acum ceva, probabil o să se dea la mine, așa că mă ridic brusc și încep să răscolesc prin maldărul de țoale negre, cele mai multe din imitație de piele, aflate încă în trolerul desfăcut în mijlocul camerei. Tricouri cu o mie de trupe și capete de mort, tricouri cu logo-ul formației noastre, pantaloni cu ținte, veste cu țepi, baticuri, curele, multe lanțuri... Îmi fac de lucru acolo, ca să evit o apropiere de Ioana.

De fapt, e mult spus cameră, asta în care sunt acum, unde îmi trăiesc anxietatea și depresia provocate de trecut. E un fel de depozit cu niște oglinzi, locul unde mai apucă câteva ore de somn barmanii din club, spre dimineață, unde își lasă hainele și căcaturile pe care le mai au la ei.

Mă întreb uneori ce fel de rockstar aș fi fost dacă aș fi trăit în altă țară. Dacă aș fi trăit în orașul lui Kat. Să vină maică-mea la concerte, să stea în față, să-și scuture pletele ei oxigenate și coafate. Să urle, ca o fană în extaz. Să nu se prefacă.

Sau în orașul de adopție al Lolei. Nu fusesem niciodată în America de Sud. Probabil ar fi fost interesant să schimb publicul, să văd numai fețe colorate și inocente, totuși cu aceleași gusturi...

Puteam să cânt oriunde. Puteam să plec oricând.

Dar ultimii patru ani îmi răpiseră toată energia de a face schimbări și de a-mi dori ceva. Eram acolo unde era mai comod, mai la îndemână.

Aleg până la urmă o vestă neagră, îmi scot tricoul

și o îmbrac direct pe piele. Ioana îmi privește tatuajul, ăla de care se îndrăgostesc toate, partea corpului meu care mă doare cel mai mult, pentru că nu mă lasă nicio secundă să uit.

Termin berea, mai desfac una.

— Storm!!! Hai și tu, începem!, strigă la mine și Fraieru.

Mă gândesc că e atât de trist viitorul Ioanei. Sfâșietor. Așa cum e al oricărei fete care nu e nici frumoasă, nici deșteaptă, nici țăcănită, nici îndrăzneață. Care are visuri care nu i se vor împlini niciodată. Care va trebui să renunțe la ele într-o zi, și o va face cu durere, iar din clipa aia lumea i se va părea un loc oribil, care a înșelat-o teribil. Care nu i-a dat nimic din ceea ce merita.

Când te gândești că eu și Fire avusesem totul…

Mă aplec și o sărut pe fruntea umedă de transpirație și denivelată de coșuri. Se agață de mine și stăm așa, lipiți unul de altul, câteva secunde.

Pe urmă ies pe scenă.

2.

Stau buluciți unii în alții, au umplut sala de ore bune, ca să prindă loc cât mai în față. Au tot așteptat să apar la repetiții, dar nu s-a întâmplat. Mă observă de cum ies de pe scărița din dreapta scenei și încep să urle fericiți, surescitați, satisfăcuți. Le fac o reverență și toată lumea aplaudă, fluieră, zbiară.

Sunt mulți, așa cum au fost în fiecare seară de când a început turneul ăsta. Tineri, majoritatea. Copii, unii dintre ei. Pe cei din primele rânduri îi recunosc, sunt ăia care lasă mesaje aproape zilnic pe pagina mea de Facebook. Îmi fac portrete, compun fotografii cu versurile mele marcate pe ele, îmi trimit inimioare, flori, giff-uri cu pisici care cântă metal. În timp ce fac o probă superficială de microfon, mă gândesc că, în definitiv, ei chiar nu au nicio vină. Toată lumea și-ar dori să fie în locul meu. Toți cei de prin alte trupe rock. Să zbiere numele lor, nu al meu. Sunt ai mei și nu, nu e deloc vina lor. Chiar îi iubesc, mai ales spre finalul concertelor. Și după concerte îi iubesc, când mă caută să le semnez ceva, să facem o poză împreună.

Nu, nu e deloc vina lor că eu nu-mi găsesc drumul și nu mai pot trăi clipa, așa cum ne promisesem, eu și Fire, demult, și cum repetam aproape în fiecare zi că o vom face. Poate că drumul ăla nu avusese sens decât dacă eram împreună. Acum, singur, poteca din fața mea se ascunsese sub zăpadă, sub dezamăgiri, sub plictiseală. Și nu aș fi putut să pun mâna pe lopată și s-o fac la fel cum fusese. Pentru că nu credeam că s-ar mai afla ceva care să-mi placă la capătul ei.

Nu era vina lor. Era doar a mea. Eram un nenorocit de criminal. Așa mă simțeam.

Brusc, hotărăsc să încep cu *Murder*, pe care o cântăm de obicei la mijlocul setlist-ului. Evident, iese haos, Fraierul începuse deja să bată o cu totul altă piesă, Tixx e nedumerit și ofuscat, Bubu e singurul care merge cu mine, prinde din zbor firul și pare la fel de mulțumit cum ar fi fost și dacă am fi început așa cum stabilisem când făcusem un minim plan al turneului. Tixx mă privește de parcă vrea să mă bată. Publicul însă trăiește totul la intensitate maximă, i se pare că am improvizat, că suntem geniali, că asta fac adevărații artiști. Și probabil că are dreptate. Asta facem. Asta fac eu.

Mă simt oarecum mișto în seara asta. La finalul lui *Murder*, mă urc pe boxele cocoțate la doi metri și ceva deasupra scenei și sar de acolo. Gestul care o exaspera pe Alice, care prezisese că într-o noapte aveam să-mi rup gâtul. Dar nu asta e noaptea aia, fizic sunt încă întreg. La a doua piesă, îmi trece prin

cap să fac un stage diving. Evident, publicul e iar în extaz. Simt mâinile lor cum îmi ating corpul și am din nou senzația aia de deja vu, o să mă apuce imediat disperarea, scârba, îmi amintesc de primele noastre concerte, cum săream pe rând în mijlocul publicului, el cu bass-ul, și în jurul lui se făcea un gol pentru a putea să-i lase spațiu și să poată fi filmat; în timp ce plutesc și cânt îmi dau seama că nu va mai fi nimic la fel și că eu până la urmă n-o să-mi revin niciodată. Că nu pot lupta, nu cu adevărat, pentru că nu vreau să fiu puternic și să uit, nu vreau viitorul ăsta singur, în care doar eu să am parte de ceva la care visasem împreună. Nimic nu e corect, mă gândesc și, imediat cum mâinile lor mă poartă înapoi spre scenă, mă prind că rahatul ăsta de pe fața mea nu e transpirație, sunt lacrimi.

În timpul piesei care vine, mă întorc la un moment dat cu spatele spre public și mă piș într-una din sticlele cu apă pe care ni le-au dat organizatorii, una pe jumătate goală. Singurul care pare că nu-mi observă gestul e Tixx, foarte concentrat pe chitara lui. În timp ce-mi trag fermoarul, mă gândesc că acolo, sub reflectoarele alea, putea să stea acum Fire, putea să fie în continuare el acolo, iar eu să fiu fericit, să simt că am totul. Să aibă sens tot ce fac acum, viața mea în general. Las baltă piesa chiar în mijloc, publicul e în delir, mă dau jos de pe scenă și mă duc în cămăruța unde mă machiasem și mă îmbrăcasem, acolo unde este încă șoricelul Ioana, în seara asta fără

ochelari, și trolerul lăbărțat din care se preling hainele mele negre. În timp ce sala îmi zbiară numele, mai desfac o bere și o dau pe gât. Ioana se apropie de mine și zice timid, cu ochii plini de lacrimi:

— Ai fost superb, minunat, magnific!

Îmi trece prin cap să-i spun că e o proastă și să nu mai vină niciodată în backstage, să uite de mine, să stea cuminte ca oricare altă fană la rând pentru autografe și poze. Dar nu fac asta, ci o sărut. Ni se amestecă lacrimile.

Mă întorc pe scenă, publicul urlă, fericit. Încep piesa preferată a lui Alice. Despre care credea că am compus-o pentru ea.

„All I could
Think of
Was you
Coming to me
Seeing me
Touching me
Kissing me
Licking me
Biting me
Hurting me
Fucking me
Freeing me
Loving me"

O puștoaică frumoasă, cu părul mov și multe piercing-uri, leșină în primele rânduri. Bodyguarzii o iau pe sus și o duc într-o parte a scenei, unde o

pălmuiesc și îi toarnă apă pe față. Văd asta ca prin ceață și abia atunci îmi amintesc că ar fi trebuit să dea drumul la fum pe piesa asta, habar n-am ce căcat s-a întâmplat. Pe urmă mă prind: piesa mai avea un vers. „Chaining me". La „Chaining me", ăia trebuiau să dea cu fumul. Dar sărisem peste versul ăla. Îi fac un semn lui Tixx că e ok și așa, el îmi arată degetul mijlociu. Publicul e în delir.

Ajungem la penultima piesă, cineva aruncă pe scenă un pet plin cu bere, bodyguarzii se apropie de scenă ca să-l ia, de parcă ar fi otrăvit, îi fentez, mă duc în cealaltă parte, lângă Bubu, dau pe gât berea și o ridic în semn de noroc către fani, lumea urlă și bate din picioare, alte două gagici leșină, sunt scoase din rând. Beau ce beau, după care încep să mă târăsc pe jos, încercând să evit să-mi agăț pantalonii de piele în cuiele cu care sunt prinse scândurile din podeaua scenei.

Ajungem și la ultima, am mai păstrat două pentru bis. Nu o termin, îi las pe băieți să facă un outro instrumental, mă duc din nou în camera cu șoricelul, cu gândul să, nu știu, poate s-o mai sărut o dată, îmi rămăsese pe limbă gustul ei de gumă cu fructe, dar acum șoricelul nu e singur, pe trolerul închis tronează o gagică superbă, cu pielea albă și părul negru lung până la coapse, cu un corset roșu și o fustă din plasă, cu ochii de un albastru intens încercuiți cu negru și mov de parcă ar purta o mască venețiană, cu buzele de culoarea sângelui uscat, cel puțin de culoarea

sângelui LUI uscat, din după-amiaza aia însorită, plină de turiști, „Bună, Alice", îi zic, ea vine și mă pupă, șoricelul înlăcrimat oftează trist.

— Ai fost genial, zice Alice, în timp ce ne sărutăm.

Publicul urlă că vrea bis, aștept puțin, ținând-o de mână, Ioana încuviințează și ea, da, da, ai fost genial, le las și mă întorc pe scenă, cu o bere în mână. Toți îmi scandează numele, Tixx mă privește de parcă vrea să mă omoare, de data asta îi arăt eu degetul mijlociu, fanii urlă fericiți.

La a doua piesă, finalul finalului, mă urc din nou pe boxe și mă pregătesc ceva mai mult înainte să sar, prelungind suspansul. Mă gândesc la Alice, care urmărește show-ul, și la cât o oftică pe ea gesturile astea extreme, în care pot să mă fac pulbere. Când sar în sfârșit, îmi dau seama că mi-am luat prost avânt încă dinainte să aterizez. Nu mai nimeresc marginea scenei, ci primele rânduri ale publicului. Dau cap în cap cu un fan și ne prăbușim amândoi. El se dezmeticește primul și îmi întinde mâna, mi-o strânge fericit.

— Marfă concert, Storm! Belea!, îmi zice.

Mă urc dintr-un salt înapoi pe scenă, piesa e drept că s-a terminat cam brusc, dar nimeni nu are plângeri de făcut, toți sunt în extaz, ne fluieră și ne aplaudă minute bune. Îl iau pe Fraieru de mijloc, Bubu mă ia pe mine și ne înclinăm în fața fanilor. Tixx stă retras, bagă un solo anemic de chitară.

Ne sting luminile. Cobor, dau să mă duc spre

coada formată pentru autografe și poze, când o tipă foarte înaltă mi se bagă în față și-mi spune că e de la un post TV și vrea să-mi ia un interviu. Ok, îi zic, dar îi propun ca în timp ce mă filmează și răspund întrebărilor să semnez și tricourile și CD-urile oamenilor care stau la coadă. Bineînțeles, zice tipa. Tipul care e cu ea începe să filmeze. Femeia își schimbă dintr-o dată tonul vocii, își aranjează părul, își freacă buzele una de cealaltă, ca să i se uniformizeze rujul, zâmbește spre cameră.

— A fost un show ex-tra-or-di-nar!!! Nici nu vă pot descrie ce a fost aici!!! Cred că nu greșesc când spun că ne-a amintit tuturor de anii de glorie ai rockului, cu scene pline și showmani charismatici! Numai că voi ați avut și un touch modern, actual, motiv pentru care ați și avut un public atât de numeros în seara asta. Vreau să te întreb, Storm, de unde găsești energia pentru a da totul pe scenă?

În timp ce mă pregătesc să-i răspund lunganei, o văd pe Alice, cu părul negru și lung dat pe spate, cum iese din cameră și se așază și ea în apropierea mea, dirijând puștanii care s-au așezat la rând, în așa fel încât să nu blocheze barul. Mă gândesc că i s-ar fi potrivit de minune o carieră ca matroană de bordel și, cu imaginea asta în minte, uit întrebarea reporteriței. Încropesc un răspuns despre cât de tare ne distrăm noi pe scenă, ăsta merge la orice întrebare. „Cât timp o să ne mai distrăm, probabil o să mai facem nebunia asta, o să ridicăm sălile în picioare,

distracția e totul, nu poți fi tu atunci când nu te simți bine făcând ceea ce faci", îi spun, iar gagica îmi arată zâmbetul ei larg și dinții îmbrăcați în porțelan de un alb imaculat. Îmi trece prin cap să-i propun să vină cu noi la o bere, după. Văd privirea încruntată a lui Alice, cu siguranță e cu capsa pusă fiindcă am sărit iar de pe boxe.

— Tu compui piesele și scrii și versurile pentru Hurricane Inside. Care sunt sursele tale de inspirație?

Mi-e lene să dau un răspuns serios, lung și complicat. Pentru că până la urmă poate că nimănui nu-i pasă. Așa că îmi dau doar părul la o parte de pe ochi, cu o mișcare a capului, și îi răspund: „Tot ce trăiesc, oamenii pe care îi cunosc, chestiile care mi se întâmplă." Femeia pare extraordinar de mulțumită, îi face semn tipului cu camera să ia un prim-plan cu mine. Știu că arăt ca dracu', că am dermatograful întins peste tot pe față, și că asta mâine va avea drept consecință alte sute de mesaje de dragoste în Inbox-ul meu.

Îl văd pe Bubu, care și-a împachetat totul și se pregătește să se care. Vine spre mine, mă ia în brațe, zice că a fost bestial și că ne vedem mâine seară. În spatele lui apare și Fraieru, care vine la mine, mă pupă pe frunte și zice ceva legat de concertul de mâine, că o să fie foarte tare și acolo, să dorm puțin, o să fie totul cum nu se poate mai bine.

Gagica mă întreabă pe urmă dacă sunt obositoare turneele, îi răspund că da, sigur că sunt, dar ne și distrăm, și e o bucurie pentru noi să fim acolo unde

ne vor fanii, două gagici din rândul pentru autografe aud faza și încep să urle fericite, Alice vine în fața mea și zbiară „să nu mai faci asta niciodată, puteai să-ți spargi capul, în pula mea!", femeia cu interviul e panicată că va trebui să scoată înjurăturile, și chiar când mă pregătesc să răspund la următoarea întrebare, care e ceva despre cum îmi explic că am ajuns rockstar chiar și în România, unde se ascultă altă muzică în mainstream, îl observ pe Tixx, care vine spre mine cu o falcă-n cer și una-n pământ. Mă gândesc că vrea să-mi reproșeze improvizațiile mele, care sunt făcute întotdeauna pe cont propriu, și uite că din cauza asta am futut fumul, o să spună Tixx, s-a dus dracului tot setting-ul, cât pregătisem fumul ăla, și încep să râd imediat, dar nu pentru că Tixx are o față foarte serioasă, și nu pentru că dă atâta importanță fumului, nu doar de asta, ci mai ales fiindcă ține în mână una din sticlele de apă minerală la un litru, culeasă de pe scenă. Fix aia în care mă pișasem eu în timpul concertului. Lichidul din interior e ușor gălbui și bănuiesc că e cam cald, dar n-am idee dacă asta îi va trezi vreo suspiciune lui Tixx, care pare cu nervii întinși la maximum.

— Care ar fi idolii tăi, Storm, din domeniul muzical?, mă întreabă reporterița, și mă pregătesc să vorbesc despre Lola, deși nu-mi vine prea ușor.

În general, o păstrez pentru mine... Numai că nu apuc să mai zic nimic, că Tixx sare chiar în fața camerei de filmat.

— Bravo, bă! Așa se face, bă! Să mor io! Să-mi bag pula, e concertul tău, așa?! Numai al tău, coaie?! Nu e și al nostru, nu noi ne-am rupt degetele la repetiții și am vorbit cu organizatorii și am aranjat totul, să vii tu, coaie, așa, ca picat din cer, și să-ți bagi pula în tot, eee?! De ce pula mea te apuci să faci numai și numai ce te taie capul, morții mă-sii! Să-mi bag pula, Storm, e ultima oară, ultima, mă auzi??!, zbiară el, spre disperarea femeii căreia i-a stricat interviul, și duce sticla la gură, să se răcorească.

— Nu, îi zic eu, nu e apă..., dar e prea târziu.

Tixx ia o gură sănătoasă, o înghite, mai ia una și abia atunci se prinde că e ceva în neregulă și o scuipă pe cizmele reporteriței, care se dă cu un pas în spate, oripilată.

— Ce pula mea?!, face Tixx.

Gagicile de la coadă au văzut faza și sunt leșinate de râs.

— Am vrut să-ți zic, îi explic lui Tixx, ridicând inocent din umeri.

Tixx mă privește cu ochii ăia care scapără ură, așa cum o face mereu și-n concert.

— Ce căcat e apa asta, are gust de pișat, zice Tixx.

Tipele de la coadă sunt pe jos de râs.

— S-a pișat Storm în sticla aia. În concert, îl lămurește o roșcată frumoasă, pistruiată, care-mi amintește de... dar mai bine să nu-mi amintească de nimic.

Nu în seara asta.

— Vii cu mine cu mașina la București sau mergi cu ei?, mă întreabă Alice.

N-am niciun chef să-i suport frustrările lui Tixx o noapte întreagă.

— Vin cu tine, îi zic.

Zâmbește mulțumită și se pune lângă mine, în timp ce reporterița și cameramanul se chinuie să mai filmeze ceva. Tixx s-a cărat, foc și pară. A aruncat cât colo sticla cu pipi, așa desfăcută, s-a vărsat prin sală.

Din spatele meu se aude vocea greu de confundat a șoricelului:

— Storm... pot să vin și eu cu voi? Că am venit cu trenul, fără mama, de data asta, și mă gândeam dacă aș putea... să mă întorc cu voi la București... Dacă nu deranjez...

Alice o inspectează încă o dată. Zâmbește nostalgic, ca și cum își amintește că fusese și ea ca Ioana cândva. Deși nu fusese. Niciodată timidă, niciodată ștearsă.

— Vino și tu, mna. Da' vezi că trebuie să stai cam chircită, am toată mașina plină de vibratoare, îi explică Alice, în timp ce șoricelul dă din cap că sigur, nu-i problemă, încape ea și pe lângă alea sau pe ele.

Reporterița a făcut ochii mari. Probabil se gândește că iubita mea ar crește audiența mai mult decât o fac eu. În fine, o mănâncă în cur și îmi pune întrebarea pe care mi-o pun toți mai devreme sau mai târziu:

— Storm, nu mai e un secret pentru nimeni că în

urmă cu câțiva ani ai suferit o traumă, pierderea unei persoane apropiate. Cum crezi că ți-a marcat această experiență stilul? A devenit muzica pe care o compui mai plină de furie, mai întunecată?

Mă gândesc mai întâi să-i răspund, pentru că a fost amabilă and shit, și știu că mulți pun întrebarea pentru că, în cele din urmă, sunt curioși sau le pasă. Dar îmi dau seama că nu pot să vorbesc despre el, așa că arăt devil's horns spre cameră, spun ceva de genul că rock-ul nu se naște niciodată din stări fericite și superficiale, și mă tirez la autografe.

Două ore mai târziu, țin în brațe o sticlă de whiskey din care am dat pe gât deja jumătate și stau lângă Alice, care conduce apatică și un pic beată. Alice Cooper zbiară de sub picioarele mele, pe care le țin pe bord. În spate, Ioana cercetează mirată cele câteva zeci de modele de vibratoare ale lui Alice, căzute de prin cutii, împrăștiate peste tot. Le întoarce pe toate părțile, le miroase, le mângâie.

— Să-mi bag pula, numai modele naspa mi-au dat tura asta, nici nu am ce review-uri să le fac, le-am înjurat pe toate, de ce ai mai fabrica vibratoare penale, mai bine lasă așa, te descurci cu alea pe care le ai, nu văd de ce să irosești materialul, uite și tu, alea sunt prea mici, da, exact, îi spune Alice Ioanei, privind-o în oglindă, în timp ce mă roagă să-i mai desfac o bere.

Ioana pare panicată că Alice bea și conduce. Îmi trece prin cap s-o liniștesc, să-i spun că alteori a condus când era și beată, și drogată, și nervoasă și avea

și un atac de panică. Acum e doar amețită și obosită. Mai pare panicată și că Alice a spus despre niște vibratoare uriașe că sunt prea mici. Ei cu siguranță nu i se par deloc mici.

— Alea cu bumbi au fost oricum cele mai bune, dar chiar și așa nu s-au ridicat la nivelul ălora din februarie. Alea au fost chiar marfă. Mai nou, toată lumea parcă face vibratoare pentru virgine. Să te fuți, dar să nu simți.

My girlfriend has a funny job, mă gândesc. Fire n-a prins-o în perioada ei mai recentă de dildo tester. S-ar fi amuzat pe cinste. Poate chiar, cine știe, s-ar fi cuplat el cu ea. Am fi făcut cu rândul și am fi fost fericiți. Alice nu s-ar fi simțit niciodată respinsă, neglijată. Eu nu m-aș fi plictisit deloc de ea, dacă aș fi reușit să mai iau o pauză. Când eu n-aș fi avut chef, ar fi fost el cu ea, simplu.

Alice nici n-ar fi avut nevoie să știe.

Asta era cel mai fun, cu Fire. Că mulți nu se prindeau. Ne confundau tot timpul, și lăsam de multe ori confuziile astea să persiste, pentru că erau amuzante.

Dar de aici s-a și tras totul.

De la vibratoare, Alice trece la Tixx, și începe să-l înjure pe chitarist cu la fel de multă pasiune.

— Ce pula mea? Really acum, ce pula mea?! Ăsta uită de unde a pornit? Că n-ar fi fost nimic fără tine? Și fără... eh, mă rog... Fără oamenii care i-au dat o șansă când era un nimeni! Are și el o sută de pizde leșinate acolo, când bagă un solo mediocru, și gata,

e mare rockstar?! Really... Ce pula mea? Doar nu pentru el vine lumea, să fim serioși!

Îmi sună mobilul. Mă gândesc că e vreunu' din băieți, vor să știe dacă mai vin cu ei. Am uitat să le spun să nu mă aștepte, că plec cu Alice.

Dar nu e nimeni din trupă.

E Kat.

Mi-o imaginez pe terasa ei, cu buclele alea largi, blond nisipiu, cu șuvițe roz, cu ochii verzi și mari, cu gene false. Într-un halat alb, subțire, în picioare cu sandale cu platforme. Bronzată, cu sânii mari. Fără riduri, fără frustrări.

După accident, îmbătrânise peste noapte. Îi albise o mare parte din păr, fața i se ridase, slăbise. Dar timpul trecuse, și îmbătrânirea nu se accentuase, dimpotrivă. Ea găsise un echilibru; făcuse cumva și găsise un anumit moment în care făcuse pace cu ea însăși, și de atunci încetase să îmbătrânească, ba chiar își regăsise prospețimea de dinainte să se întâmple ce se întâmplase. O ajutau mai nou culorile fistichii în care își decora șuvițe de păr, accesoriile hippie, hainele pe care le schimba tot timpul. În fotografii, nu purta niciodată aceeași haină de două ori. Era una din regulile ei.

Mama avusese mereu abilitatea de-a se adapta modei, indiferent cât de capricioasă devenea ea, și în același timp să-și păstreze stilul. Și era la curent cu tot ce ținea de tehnologie, o pasiona internetul, își făcea conturi pe toate rețelele de socializare chiar

înaintea mea.

Fire obișnuia să spună despre mama că era cea mai frumoasă femeie din univers.

— Hola, tocmai te-am văzut la televizor! I was really proud, you know! Like I was your mom, haha-ha. Ai fost bestial! Toată energia aia... Suntem mândri de tine! Îți iese din ce în ce mai bine cântatul, știi?, mă întreabă Kat.

— Mulțumesc, îi zic.

Mi-e dor de tine, vreau să-i zic. Vreau să stăm în aceeași țară, în același oraș, în aceeași casă, ca o familie. Mi-e dor să vorbesc cu tine, uneori. Pentru că tu știi. Pentru că tu înțelegi. Pentru că și pe tine te doare.

Aș vrea să-mi spui că ne vedem curând, să-mi zici că și eu ți-am lipsit.

Îi zic doar:

— Pare bine că ți-a plăcut.

Și ea zice:

— Uite, vin la București mâine. Ieșim la o bere?

Și după asta, totul se schimbă un pic. Drumul e mai palpitant, glumele lui Alice, mai amuzante, fața speriată a Ioanei, mai simpatică ca oricând, concertul de mâine, de acasă, mai așteptat parcă dintr-o dată.

Până și amintirile par să doară mai puțin.

Și îmi spun, pentru a mia oară, că pe oamenii care sunt sadici față de noi de multe ori îi iubim cel mai tare.

3.

N-am fost nici identici, dar n-am avut nici personalități opuse. Mai degrabă, ceea ce ne diferența erau subtilități. Iubeam mai mult decât orice să trăim și să facem propriile noastre reguli. Eram mereu iubiți în condițiile noastre, numai în condițiile noastre.

El râdea mai mult.

Eu aveam mai mult lipici la gagici.

El avea ochii căprui-verzui, eu îi aveam de un verde limpede, ca ai mamei.

Lui îi plăceau horror-urile comice, mie alea cu un setting bine construit.

Lui îi plăcea pizza, mie îmi plăcea berea. Mă rog, și lui îi plăcea berea.

El îi adora pe Ronnie James Dio și Jimi Hendrix, eu o adoram pe Lola cea spectaculoasă și nebună.

Pe scenă eram perfecți împreună. Atât, perfecți. Un tot, un glob fără nicio fisură.

Mă simt uneori ca o semilună aruncată de un copil la gunoi. O jucărie care începe să ruginească pe margini.

Nu-ți spune nimeni că după asta nimic nu mai poate fi la fel. Că ai început o nouă viață, pe care va trebuie s-o cucerești treptat, să te înfigi puternic în ea, pentru că altfel ești pierdut și tu. Mulți îți spun că timpul va trece și că te vei regăsi.

Dar adevărul e că nu mai ai ce să regăsești. Nu mai ești în locul unde știai că te-ai lăsat. Nu mai e nimic acolo.

Trebuie să te reconstruiești, asta e tot.

Și trebuie să găsești suficiente motive ca să vrei s-o faci.

Cu o seară înaintea concertului după care Tixx a băut pișat, primisem de la un fan o filmare mișto din turneul nostru. Fusesem beat și nu-mi mai aminteam deloc ce făcusem pe scenă. M-am uitat la filmare ca și cum n-aș fi fost eu acolo, ca și cum ar fi fost altă trupă. Îmi plăcea. Dacă n-aș fi fost eu Storm, eram sigur că aș fi fost fanul lui Storm, așa cum eram fanul Lolei. De fapt, ce făceam eu pe scenă în filmul ăla îmi amintea de Lola, de perioada ei punk, cu creasta portocalie, o Lola tânără și complet dusă cu pluta, Lola care îmi plăcea cel mai mult. Într-un moment de plictiseală, i-am lăsat pe Facebook un mesaj cu link-ul de la filmarea noastră.

Ajunsesem în București, o debarcasem pe Ioana la ai ei, după care Alice insistase să vin la ea, să dormim puțin. Însă nu prea fusese rost de somn. Ai ei erau acasă. Taică-su se uita la televizor, așa, cu noaptea-n cap. Mă-sa era ieșită pe trei sferturi pe geamul

de la balcon și striga la niște muncitori care se ocupau de reabilitarea termică a blocului:

— Băăă! Da, tu, tu, tu ăla de sus! Ia uite ce făcuși acilișa! Nu vezi că vopsișI blocul cu dungi, ești bolând? Îl lăsași cu cărări! Ia, mai dă-i un strat de tencuială, ce faci! Lași blocu' așa, ca la nebuni... Să-ți fie jenă să inviți prietenii în vizită! Să intre prietenii într-un bloc vopsit cu cărări, vai de mama lui...

Alice pufnise în râs și-mi făcuse un semn cu degetul la tâmplă.

— Vezi, de aia e mai bine să vin în turneu peste tot. Dacă stau acasă, o să încep să bâțâi din cap și să vorbesc singură, comentase ea, plictisită.

Remarca ei, nu știu de ce, îl făcuse și pe taică-su să-și ridice ochii din televizor și să se uite atent la noi.

— Ce mai faceți voi, mă băeți?, întrebase el.

Îi zisesem că aproape terminasem un turneu, mai aveam un concert în seara aia, venisem să dorm un pic.

— Pe drum, pe drum, daaa, așa, vieațăăă... Am fost și io săptămâna trecută la Sinaia, cu niște pretenași cu care mai merg io să dau la pește... La relaxare, deh. Da' m-am întors mai rău obosit. Mă dusei io acolo la Peleș, la castelul lui Dracula, să mă pozez și io, să pui pă feibuc și, ce crezi!, când să mă pozez io cu Peleșu', văd că ăia construise încă unu' lângă el, colo-șa... Mai în spate, știi. Un Peleș mai mic!

Dau din cap a compătimire, în timp ce Alice râde

fără jenă de taică-su.

— Da, tată, au făcut ei în weekendul ăla un set întreg de Peleșuri, ca să aibă fiecare țăran pentru un selfie. Să ajungă la toată lumea. Să nu se bată toți pe un singur castel, pricepi?

— Mai știi?, zice taică-su, căzut pe gânduri.

Intrăm în camera ei.

De acolo auzim vocea stridentă a maică-sii, acum compătimitoare:

— Aoleu, ce făcuși!... Acuma căzuși, na belea! Ia uite ce-a făcut ăsta, a căzut de pe schelă! Și a lăsat blocu' vopsit așa, cu cărări, vai de capul nostru!

Mă trântesc pe covor, sprijinit de tăblia patului lui Alice.

Locul meu preferat.

— Auzi, te superi dacă muncesc un pic, că am rămas în urmă cu jobul?, mă întreabă Alice și îmi face un semn spre o cutie uriașă cu multe obiecte de băgat în pizdă.

— Knock yourself out, zic.

Intru pe Facebook, am 168 de mesaje. Unul e de la Ioana. O poză cu „Never met a brilliant person with an easy past". Cute, mă gândesc. Oare ce crede ea că mi s-a întâmplat? Nu deschid mesajele, citesc doar primul rând. Cam toate sunt declarații de dragoste. Două sunt de hate și amenințări. Un cocalar urât mă face poser. Zice că nu-i corect că toate gagicile sunt leșinate după mine. Hm, nici n-am zis vreodată că ar fi. Ajung mai la coada listei de mesaje

și încremenesc, îmi pică fața. Lola Devils Official îmi scrie două rânduri ca răspuns la linkul meu:

„WHAT. THE. UNHOLY. FUCK. IS. THIS? You are fucking amazing, love! Where are you from? You fucking rule! Satanic hails! Lola"

Îi arăt mesajul lui Alice, râd.

— Marfă, zice. Să-ți răspundă Lola... e ceva!

Observ că vibratorul pe care tocmai îl testează are niște beculețe înăuntru, de parcă ar fi o lanternă. O întreb la ce folosesc alea. Începe să râdă și râde, râde, până când îi dau lacrimile. Dar nu mai sunt de râs. Acum plânge.

— Îmi pare rău, îi zic.

— De ce, n-ai făcut nimic, zice ea, și își șterge obrajii cu un șervețel.

Încă mai ține vibratorul între coapse, iar obiectul ciudat aruncă lumini prin cameră.

— Să-i mai scrii, mă sfătuiește ea. Lolei. Să-i mai scrii. Propune-i să faceți un clip, ceva, împreună. Nici nu trebuie să vă întâlniți, îl puteți face pe net. Îl editâm pe urmă, propune ea.

Poate că așa o să fac, îmi spun.

— Auzi, vrei să testezi tu cleștii ăștia?, mă întreabă Alice.

Ridic cleștii. Par niște jucării cuminți și simpatice, pe care le-ai putea vedea oricând pe raftul unui supermarket. Erau ceva ce mai foloseam la începutul relației noastre, când descoperisem sexul. Atât de demult, nici nu mai știu să zic câți ani au trecut de

atunci. Înainte să ne luăm buletinele, în orice caz.

— Te-ai gândit vreodată să le faci recenzii fără să le încerci?, o întreb pe Alice și ne pufnește râsul pe amândoi.

— Cum să fac asta?! E munca mea, spune ea cu un aer serios, și nu mă prind dacă e sarcastică sau nu.

Uneori îmi spun că singurul lucru bun, care mă face să mă simt măcar un pic mai puțin vinovat, e că am avut succes pe când eram foarte tineri și a prins și el măcar un an din viața mea de acum, care fusese a noastră. Singurul an în care fusese totul cu adevărat perfect. În care tot ce gândeam și visasem părea să iasă fără opreliști și să prindă formă în lumea de afară.

Pe atunci munceam mult pentru trupă. Formasem deja Hurricane, cu care ne propusesem de la început să mergem către un public mai larg, dar în același timp să nu facem compromisuri. Și, să dea dracu', chiar ne ieșea asta. Aveam impresia că descoperisem secretul, echilibrul perfect între a face absolut ce îți place ție, dar a atrage în același timp și o grămadă de spectatori. Nici nu era complicat. Doar presupunea enorm de multă muncă. Pe scurt, trebuia să te cunoști cât mai bine, să te înțelegi, pentru că numai așa reușeai în final să expui acea parte din tine care conta. Și, expunând partea care conta, publicul reacționa întotdeauna, pentru că ajungea și el să te cunoască. Și, dacă îi plăcea ce vedea la tine,

cunoscându-te, ajungea firesc și ușor să te iubească. Și, apoi, accepta tot ce aveai să-i oferi. Și mai era și munca de a-ți cunoaște cât de cât ascultătorii. Nu pentru a te mula pe cerințele lor în materie de muzică, ci pentru a ști cum să îmbraci ceea ce aveai tu de oferit, în așa fel încât ei să reacționeze, să recunoască mesajul. Era de lucru, dar merita.

De fapt, între 16 și 17 ani cred că a fost singura perioadă în care am simțit că muncesc cu adevărat, nu doar că ies pe scenă și sunt eu însumi. Îmi exersam vocea, luam cursuri, încercam să fumez și să beau mai puțin. Profesorul cu care îmi exersam vocea avea o teorie care îmi plăcea: spunea că și noi, soliștii, avem instrumentul nostru, care e vocea, așa cum instrumentul chitaristului e chitara, și așa mai departe, și e cel mai dificil instrument vocea, pentru că nu e la vedere, totul e în interior, și îți trebuie multă stăpânire de sine ca să-l îmblânzești, el depinde enorm de emoțiile tale. De asta e și instrumentul care ajunge cel mai ușor la ascultători. Pentru că e legat direct la emoțiile tale, la sufletul tău.

Alergam zilnic, ca să fiu sigur că nu-mi voi pierde suflul în timpul concertelor. Repetam și la chitară, și la tobe, și la bass, uneori și la clape, deși nu prea le foloseam, ca să pot să-mi dau mereu seama când ceva nu sună bine în trupă.

Pe urmă, evident, după accident, totul s-a dus dracului, n-am mai făcut nimic din toate astea. Poate că succesul de azi e în continuare rezultatul muncii

mele din anul ăla. Și, într-o zi, rezultatele se vor termina. Va trebui investită din nou muncă, și știu că nu voi mai putea face asta niciodată, pentru că nu mai văd sensul.

Nu-mi mai doresc ceva anume, cu adevărat, pentru viitorul meu, nici măcar să rămân în viață.

Într-una din primele ședințe de terapie, Ina, pe care încă n-o futusem, mă întrebase dacă totuși durerea nu e mai ușor de suportat atunci când sunt pe scenă sau când compun. Dacă muzica nu ajută, de fapt, asta vrusese să mă întrebe. Ei bine, nu, nu chiar, i-am răspuns, și a fost unul dintre cele mai triste răspunsuri pe care a trebuit să le dau vreodată.

Pentru că era în întregime adevărat. După ce se întâmplase, mă aruncasem cu disperare în muzică, compusesem noul album în mai puțin de o lună și, pentru că voiam să-l văd gata finalizat, ca să pot pleca în turneu, l-am pus gratis pe net. Și a rupt, așa cum mă așteptasem, cum speraseră și băieții, pentru că era cu adevărat un album bun, puternic, adevărat. Nici nu avea cum să fie altfel. Nu când scrii despre asta, când pui acolo tot ce aveam eu de pus. Ieșise perfect, fără niciun efort, pentru că nu el se agățase de mine să-l duc la bun sfârșit, nu fusese nevoie să mă preseze nimeni, să mă împingă de la spate. Eu fusesem cel care se agățase de albumul ăsta, de muzica din el, de toată durerea pe care voiam s-o scot din mine. În sensul ăsta, muzica nu mă dezamăgise. Îmi arătase încă o dată că poate fi o oglindă minunată în care să

arăți tot ce ești, tot ce simți. Îmi mai demonstrase că eram cu adevărat bun în ceea ce făceam – mă descurcam cu instrumentele mele de a produce artă, eram stăpân pe ceea ce alesesem, eram profesionist, genial și explicit, puteam transmite totul perfect celui care avea chef să asculte.

Dar... Pe mine, artistul, nu mă ajutase cu nimic. Credeam că-mi voi exorciza cumva durerea. Că va scădea din intensitate, cel puțin. Însă fusese ca o beție prelungită. În timp ce compuneai, sau beai, mai uitai. Sau deveneai extrem de sentimental, plângeai mult, credeai că plângând te împaci cu ideea. În timpul transei, gândul ți se părea mai ușor de suportat. Păreai că ai înțeles de ce s-a întâmplat și, mai ales, te-ai resemnat cu gândul că nu mai poți schimba trecutul, că nu mai poți face nimic pentru ce a fost.

După care te trezeai. Și îți dădeai seama că n-ai făcut decât să amâni și să fugi. Nu, nu erai deloc împăcat, mai rău, îți era rușine că ți-a trecut prin minte că ai putea să te împaci cu asta. Să accepți și să începi să uiți. Odată trezit, erai ca înainte să fi intrat în transă și îți dădeai seama că ai pierdut timpul în care te-ai fi putut vindeca în ritmul normal.

M-am uitat la telefon, se făcuse seară deja. În vreo patru ore începea concertul. Nu mai era timp de somn, așa că am mai deschis o bere. Alice testase trei sferturi din vibratoare. M-am gândit să mă duc în club, să văd sala, deși o mai țineam vag minte, mai

cântasem acolo. Singura mea pregătire pentru concerte, de fapt, era ca uneori să merg înainte și să văd sala. Să-mi compun partea de spectacol. Am întrebat-o pe Alice dacă vrea să vină cu mine. A zis că mai are patru dildo-uri și termină. M-am dus să fac un duș și să caut ceva cu care să mă îmbrac în seara aia.

N-am mai luat mașina, ne-am dus cu metroul, și tot drumul m-am uitat la Alice, cât de relaxată și tânără era. Mda, se putea spune că avea un job bun – nu o epuiza, mai degrabă o amuza. Am râs mult și am invidiat-o, într-un fel, așa cum o invidiasem și în urmă cu patru ani. Ea nu fusese rănită atât de adânc. Reușise să se vindece. Deși, așa cum se întâmplase puțin mai devreme, uneori începea să plângă din senin. Ina spunea despre Alice că e doar foarte emotivă, cu tendințe bipolare, dar că nu e ceva care ar trebui s-o îngrijoreze momentan.

În club ne aștepta deja Ioana, care a sărit fericită de pe scaunul de la bar, când ne-a văzut. De obicei, barmanii nu-i dădeau altceva decât suc, trebuia să vin eu ca să capete și o bere sau două. De data asta, în mână avea o sticlă de Fanta.

— N-ai dormit?, a întrebat-o Alice.

— Păi, m-am certat cu ai mei și am fugit de acasă, a zis ea.

— Bravo ție, a comentat Alice.

Am inspectat scena. Era în regulă, o mai țineam minte. Aici fusesem, pe când eram mic, la un concert cu Rotting Christ. Unul dintre primele noastre

concerte, după ce venisem în România. Era mișto că aveam acum să cânt pe o scenă în fața căreia stătusem cândva, cu Fire, bineînțeles, pe când nu știam câtuși de puțin ce urma să devin.

Au apărut și băieții, Fraieru m-a luat în brațe și m-a ridicat pe sus. Părea fericit. Ca Alice, aveau amândoi un aer de oameni care așteaptă primăvara.

— Ce ești așa high?, l-a întrebat gagică-mea.

— Nu știu să-ți zic, parcă mă simt așa ușurat de fiecare dată când îl văd pe Storm și e întreg, știi?, a comentat el, după care a râs și s-a dus pe scenă.

A venit și Bubu, ne-am salutat cu salutul special Hurricane Inside, pe care Alice nu reușea niciodată să-l reproducă. „Deci îi arăți devil's horns, pe urmă degetul mijlociu, bateți pumnii, din nou devil's horns, scoateți limba, iar degetul mijlociu, nu, ăla mare... Aaah, m-am încurcat!", zicea ea de fiecare dată.

Aveam cumva o strângere de inimă așteptând să apară și Tixx. Nu chiar în sensul ăla telenovelistic, gen să fiu stresat, dar era ca o pată întunecată care se așază pe un moment fericit, cam așa ceva. Mai devreme puțin, în timp ce Alice proba ultimul vibrator, am intrat din nou pe Facebook și am dat rapid un interviu, și, pentru cam a mia oară anul ăsta, tipa mă întrebase dacă nu am în vedere și o carieră solo. Nu-mi dădeam seama dacă antipatia lui Tixx față de mine devenise vizibilă și din rândurile fanilor, fiindcă eu considerasem mereu că nu, sau era doar

dorința unora de-a mă vedea singur în lumina reflectoarelor, de-a nu mai împărți gloria cu altcineva. I-am răspuns că nu, deocamdată nu, Hurricane era trupa mea, proiectul meu, copilul meu, nu aș fi avut de ce să renunț la ea. Și chiar așa era, m-am gândit, după ce am închis fereastra unde îi răspunsesem la întrebări. Eu înființasem totul, împreună cu Fire, și, dacă ar fi fost ca neînțelegerile dintre mine și chitarist să devină tot mai greu de trecut cu vederea, aveam să găsesc pe altcineva în locul lui și cu asta basta. Bubu și Fraieru m-ar fi urmat oriunde pe mine, n-aveam niciun dubiu. În plus, ce ar fi fost aia carieră solo? Mă apucam să cânt pop? No fuckin' way. Îmi făceam altă trupă? Nu vedeam rostul, Hurricane era a mea și aici încetau toate discuțiile.

Am simțit ceva cald și umed pe degete și mi-am dat seama că, profitând de absența lui Alice, care se dusese să facă niște fotografii cu scena, ca să aibă pentru album, Ioana șoricelul mă apucase de mână.

— O să fie iar un show superb, așa cum a fost și aseară. Ai fost un zeu, zice ea.

Mă pufnește râsul și vreau să zic ceva simpatic, încurajator, când îl văd pe Tixx intrând, cu tot calabalâcul în spate, și cu Anca după el, ca un servitor docil. Îmi amintesc de noaptea când făcusem sex cu Alice, Fire și Anca. Nu mai țineam minte, de fapt, decât puține imagini. Nu mă gândisem niciodată că poate, cine știe, Tixx îmi purta ranchiună și pentru asta, că i-o trăsesem femeii lui, și cum pe Fire nu-l

mai putea urî, trenul ăla plecase… rămâneam eu.

— Cheers, îi zic lui Tixx.

— Hai, salut, face el și îmi întinde mâna.

Ca să vezi, poate toată ciufuțeala fusese ștearsă de o dimineață bună de somn sau de beție.

Alice îl observase pe Tixx și lăsase baltă pozele, ca să fie alături de mine, în caz că iese vreo încăierare. Nu era prima dată când se bătuse alături de mine cu cineva, ca să mă apere. Concertele noastre cu Bliss of Misanthropy fuseseră așa cum era și muzica trupei: raw, violente, haotice. Mereu se lăsase cu bătaie, după ce coboram de pe scenă.

Dar Tixx părea calm sau, oricum, se prefăcea destul de bine. S-a dus pe scenă și au început repetițiile. Bubu m-a chemat și pe mine și am zis că hai, pula mea, oricum mai era doar o oră și un pic până se dădea drumul publicului, n-aveam să mor din asta.

— E prima dată când te văd ajungând ultimul, ha, ha. Sigur te simți bine? i-am aruncat în glumă lui Tixx, în timp ce făceam probă de microfon, fără să mă gândesc că remarca asta banală avea să-l irite.

— Păi da, pula mea, nu toți avem femei care să ne întrețină din vibratoare, unii mai și muncim, comentase el, țâfnos.

I-am arătat degetul mijlociu în joacă și am râs, chestie care l-a făcut și mai ciufut.

— Unele sunt educatoare, altele se ocupă cu vibratoarele, am mai zis, neputând să mă abțin.

Anca, iubita lui Tixx, cu care tocmai se logodise

de vreo câteva luni – o petrecere de la care lipsisem, fiind mult prea beat în altă parte –, era educatoare la o grădiniță particulară. O știam de mult pe Anca, de când era în școala generală. Făcuse parte din gașca mea de groupies, de pe vremea cu Misanthropy. Acum, de când Tixx începuse să mă urască, el știa de ce, Anca era tot mai rece cu mine, mă evita, ba chiar mă bârfea pe Facebook și pe diferite forumuri, unde credea că nu intru niciodată. Așa era, nu intram, dar primeam mereu print screenuri de la fani. Spunea că sunt un fel de Faust, că mi-am vândut sufletul diavolului. Că fac noapte de noapte orgii, cele mai multe cu minore. Culmea, zvonurile Ancăi creșteau interesul pentru trupa noastră, în special pentru mine. Primeam multe declarații de dragoste de la persoane cu imaginația incitată de bârfele ei... și partea cea mai frumoasă era că ea nu se prindea niciodată că veninul pe care-l împrăștia avea exact rezultatul opus.

Mă rog, pe vremea când o futeam eu, nu era atât de proastă și rea. Probabil că Tixx avea efectul ăsta asupra femeilor, din păcate.

— Unii mai și muncim, comentase Tixx din nou, de lângă mine.

— Te-am auzit de prima dată, i-am zis eu, și iar am râs.

Unii ar fi spus că făceam lucrurile astea special. Ironiile, malițiozitățile, aroganța... dar nu era așa.

Nu poți trece prin viață fără râs, spunea Fire adesea, și așa era, n-aș fi putut merge mai departe fără

asta. Luându-mă mereu în serios, fiind concentrat pe treabă, pe proiecte, fără sarcasm, fără să râd de toate tâmpeniile care mi se întâmplau, de toți proștii care-mi ieșeau în drum... Pur și simplu, ce rost ar fi avut?

— Mda. Tu se pare că n-ai nicio problemă să stai pe banii lui Alice, pufnise Tixx.

Am lăsat microfonul și m-am întors cu spatele la sala încă goală, doar cu Alice, Ioana și alte câteva tipe, probabil prietenele barmanilor.

— Ar trebui?, l-am întrebat.

— Ce vreau să spun e că noi MUNCIM, în pula mea! Muncim de-adevăratelea! Înainte să fim rockstaruri, suntem oameni care trebuie să-și câștige pâinea, să aibă cu ce plăti chiriile, ratele și așa mai departe! Și nu toți ne permitem să vrăjim pizde, să dăm interviuri, să pozăm și să o ardem degeaba o zi întreagă! Și tu trebuie să fii conștient de asta. Că pentru noi e un efort mai mare decât pentru tine! Să ne respecți munca!!! Să nu mai faci tot ce-ți trece prin cap pe scenă, fără să ne anunți înainte!!!, a urlat Tixx.

— Zici tu?, l-am întrebat eu, doar cu o urmă ușoară de sarcasm.

— Băga-mi-aș pula!, a țipat Tixx, și a aruncat chitara într-un colț, după care s-a dat jos de pe scenă.

Am profitat de momentul de pauză ca să mă duc să-mi mai iau o bere și să inspectez cum era cu boxele, dacă puteam sări de pe ele.

Din păcate, nu puteam, erau așezate prea jos. Am descoperit în schimb ceva ca o galerie, chiar deasupra

scenei. M-am urcat printr-o parte și am ajuns acolo. Părea suficient de solidă ca să mă țină, până să-mi iau avânt și să sar, undeva în a doua parte a concertului. I-am făcut cu mâna lui Tixx, de acolo, de sus, și mi-a aruncat iar o privire din aia care se voia ucigătoare. Deja nu mai era nici măcar expresivă.

Și totuși, nu-i așa, mi-am zis în timp ce mă dădeam jos, de fapt nu trăiesc din banii făcuți de iubita mea testând vibratoare, sau nu doar din ei, de fapt trăiesc din banii maică-mii. Ceea ce, dacă stai să te gândești, nu e chiar atât de imoral sau ciudat, ținând cont că am 21 de ani. Și alți tineri de 21 de ani trăiesc din banii părinților. Mai ales dacă sunt bogați. Și Kat era... Și bunicii mei erau. Și aproape toți bărbații care îi urmaseră lui taică-miu în viața lui Kat.

Când am ajuns pe acolo cu reflecțiile, mi-am dat seama că am uitat că trebuia să mă întâlnesc cu ea, înainte de concert. Țineam minte că vorbisem și stabilisem o oră și un loc de întâlnire, dar nici măcar acum nu puteam să-mi mai amintesc care erau alea. Și, oricum, era prea târziu, sigur întâlnirea fusese fixată pe la prânz.

— Coaie, ține-mi și mie puțin rucsacul!, îmi zice Fraieru, aruncându-mi în brațe un rucsac kaki, military style.

— K, zic.

Deja chestia asta, că ratasem întâlnirea cu mama, începuse să mă sâcâie serios, așa că m-am dus să mai iau o bere. Se întâmpla așa, de multe ori. Un

amănunt, o întâlnire ratată, căreia nu mai aveai ce să-i faci, o etichetă uitată pe un tricou care te râcâia pe spate, și era de ajuns să se ducă dracu' toată seara, nu mai puteam să mă concentrez. Mai mult ca sigur, Kat se cărase deja înapoi în orașul ei, la vila ei cu ieșire pe plajă, la rochiile prea sofisticate pentru România, la vremea mai călduroasă de acolo în martie. Stau la bar, beau două beri, oamenii încep deja să intre pentru concert și, când să mă dau jos, vag amețit, calc pe ceva moale. Mă uit, am dărâmat o gagică. Ca să vezi, e chiar Ioana, observ după ce mă aplec s-o ridic de pe jos.

— Scuze, zic, nu te-am văzut.

— Nu face nimic, a fost chiar fun!, zice ea și râde cu toți dinții. Storm, voiam să te întreb dacă... numai dacă s-ar putea... dacă nu vă încurc...

— Ce să se poată?

— Să... să vin cu voi după concert, oriunde mergeți voi. Că, știi, am fugit de acasă...

— Aham.

— Și n-am unde să mă duc...

— Păi, ok, îi zic. Vino cu noi, habar n-am unde mergem, dar vino, nu încurci pe nimeni, pula mea.

— Mersiiiiiiiiiiiiiiiii!, țipă Ioana și-mi sare de gât, tocmai când alte fane se apropie de mine cu carnețelele, să le dau autografe.

Bubu chiar glumea în urmă cu câteva săptămâni, văzând că Ioana se ține după mine peste tot, și la budă, sau în special la budă: „Coaie, tu când ajungi

acasă și deschizi frigiderul, o găsești tot pe Ioana?". „Nu", îi zisesem, „că în ultimul timp nu mai ajung să bag berea la rece, o beau așa". „A, am înțeles. Păi, mai bine să nu-l deschizi, să n-ai surprize!", râsese el.

Vine altă tipă, de la altă revistă, să-mi ia un interviu înainte de concert, deși Tixx îmi face semne de pe scenă că începem în câteva minute. Începem când vrea pula mea, îi răspund în gând.

— Ce înseamnă pentru tine un fan, ce-l definește, din punctul tău de vedere?, mă întreabă tipa.

E frumoasă. Poartă o geacă de motor cu multe franjuri lungi și niște blugi tăiați în câteva sute de locuri. Mă amuza mereu să le văd pe tipele astea care veneau îmbrăcate așa la concertele noastre purtând haine cu totul și cu totul diferite la alt gen de evenimente. Uneori, ne mai întâlneam din întâmplare, și pe mine mă pufnea râsul, iar ele se fâstâceau. Mă întrebam oare de câte ori pe an purtau ținutele astea rock. Nu erau totuși prea multe concerte la care să mergi, să scrii un material. Cine știe, poate erau și pentru un album pe Facebook. The wild side of cute Alice. A, căcat, nu știu de ce m-am gândit la Alice. Ea nu era așa.

Nu semăna nici măcar cu Alice din țara minunilor. Alice a mea era adevărată, reală, palpabilă, făcută din carne, oase și sentimente.

— Cred că fan este acea persoană care te iubește la fel de mult și atunci când faci un lucru care nu e neapărat pe gustul lui, dar pe care ajunge să-l iubească

fiindcă l-ai făcut tu, i-am răspuns.

— Awww!, au făcut niște gagici de lângă mine, care se înghesuiseră să asculte.

— Mă rog, mai sunt și fanii accidentali, întâmplători, care te iubesc doar atâta timp cât faci lucruri pe placul lor, am completat.

— Porci!, a strigat, indignată, o tipă din spate.

Am ridicat berea spre ea, în semn de salut.

— Ați văzut, ați văzut?!, și-a întrebat amicele, care deja filmaseră faza, așa cum filmaseră tot interviul.

— Dacă pot să-ți pun o întrebare mai delicată: crezi că succesul vostru se datorează și faptului că mama ta este o scriitoare cunoscută în întreaga lume?, zice femeia cu interviul.

Am început să râd. Mama nu era nici pe departe „o scriitoare cunoscută în întreaga lume", deși era relativ cunoscută și iubită. Pizda cu geaca franjurată nu mi se mai părea dintr-o dată frumoasă, ci proastă, iar pe proaste nu puteam să le văd niciodată frumoase, nici măcar atunci când erau.

— Nu, îi zic, publicul nostru nici nu prea are habar cine e mama. Kat scrie cărți pentru femei trecute de o anumită vârstă.

Pe urmă mă gândesc că a sunat prea dur, prea categoric.

— Asta nu înseamnă că nu ne susține sau nu crede în noi. A fost alături de noi de la bun început, îi spun, iar femeia dă din cap, mulțumită.

Mă mai gândesc cât de mișto este că nimeni,

niciodată, nu știuse ce se întâmplase exact cu Fire. Nu văzuse totul prin ochii mei, nu știa nimeni ce simt. Dacă ar fi știut, m-ar fi întrebat de fiecare dată numai asta. Iar și iar, până ar fi trebuit să renunț la dat interviuri. Sau la muzică.

Îmi spune că și-ar dori să venim să cântăm într-o emisiune pe care o realizează și la TV, îmi lasă cartea ei de vizită și dă să mă mai întrebe ceva, dar chiar atunci se aude vocea de țap castrat a lui Tixx:

— Monsieur Storm, dacă se mai simte încă solistul nostru, e rugat să lase meet and greet-ul și vrăjeala sexului frumos și să binevoiască a veni pe scenă, ca să începem în pula mea concertul secolul ăsta. Mulțumesc!

Sala explodează de bucurie. Mă îndrept pe scenă și, când ajung chiar în față, o observ pe Alice printre fotografi, pregătită să filmeze totul. Mă aplec și o sărut, iar publicul începe din nou să urle și să bată din picioare, fericit.

4.

Și e un concert cu totul și cu totul diferit, de la prima piesă până la ultima, nu știu ce pula mea se întâmplă. Uit totul acolo, pe scenă, uit și cânt, și mă simt fericit, mă simt bine, ca și cum sunt acolo, în singurul loc unde ar fi firesc să fiu. Aproape ca... înainte. Și totul curge, nu las timpi morți, cânt în ce ordine mi se scoală, schimb versurile, schimb totul, improvizez, mă tăvălesc pe jos, sar în public, iau o tipă și o aduc pe scenă, după care uit de ea și mă gândesc ce pula mea caută acolo, cine o fi adus-o, fac mișto de un bodyguard, mai leșină câțiva fani... și e totul perfect, aproape că-i simt prezența acolo, lângă mine, în dreapta, unde stătea mereu, cu chitara lui atârnată de gât, prinsă de cureaua aia pe care scria numele trupei, pe care trebuise s-o înlocuiască atunci când devenisem Hurricane Inside, cu cea nouă, pe care era trecut numele nou... și pe care nu apucase s-o poarte prea mult. Și asta e, îmi aduc din nou aminte că am rămas singur pe lume, dar acum nu mi se mai pare la fel de groaznic cum mi se pare de obicei, poate că sunt berile de vină, alea de dinainte, sau poate e publicul

ăsta fenomenal, care se îmbrânceşte ca să ajungă cât mai în faţă, şi sunt atât de mulţi, de toate vârstele, şi fete, şi băieţi, şi stau atât de înghesuiţi încât nu pot da nici din cap, înghesuiţi dar fericiţi, şi văd şi multe feţe familiare, mai ales atunci când mă urc pe galerie şi sar în mijlocul lor.

Reuşesc să nu-mi rup nimic nici de data asta şi mă urc înapoi pe scenă, am ajuns deja la bis şi nici nu mi-am dat seama când a trecut timpul.

Şi abia atunci o văd.

E chiar în mijlocul sălii. Poate că a ajuns mai târziu, altfel nu-mi explic, pentru că nu e genul de apariţie pe care să o ratezi, oricât de prins ai fi de ceea ce faci. Poartă un corset mov şi pantaloni de piele eco tot mov, bocanci cu talpă foarte înaltă, metalici, iar părul îi este vopsit curcubeu şi foarte ciufulit. Are ochii ăia atât de inconfundabili, pe care îi recunoşti şi din avion. Verzi, uriaşi, alungiţi. Stă în cârca unui puşti, poate că este noul ei iubit, sau poate că abia l-a cunoscut aici şi l-a rugat să o ridice, pentru că de la un metru şi şaizeci şi doi de centimetri nu poţi vedea mare lucru, cu bocanci cu tot, dacă nu eşti în primele rânduri. Mă urc din nou pe galerie şi mai sar o dată, spre disperarea lui Alice, care îşi dă ochii peste cap, şi aterizez cât mai aproape de femeia cu părul curcubeu. Dau câţiva oameni la o parte şi sunt acum chiar în faţa ei.

— Bună, mama, îi zic.

— Storm, iubirea mea!, ţipă ea, din spatele

tipului pe care era cocoțată.

Pare un pic beată, dar nu mai contează. E Kat, și a venit la concertul meu, așa cum o făcea și înainte. Pe vremea când venea să ne vadă pe amândoi.

Ne îmbrățișăm, ni se fac multe poze cu telefonul. Îi dau drumul la mână și mă urc din nou pe scenă. Termin bis-ul și mă gândesc să băgăm coverul după Velvet Revolver, Fall to Pieces, pe care îl mai cântasem în seara când murise Scott și avusesem un concert pe care i-l dedicasem lui.

Acum, mă gândesc să fac o dedicație specială.

— Următoarea piesă este un cover și vreau să i-l dedic unei persoane foarte speciale pentru mine... care m-a ajutat de câteva ori atunci când am crezut că nu voi mai putea să mă ridic... o persoană care m-a făcut ceea ce sunt, într-o mare măsură. Dacă mă iubiți pe mine, este pentru că există ea, și o iubiți și pe ea fără s-o știți încă. Fall to Pieces... în seara asta, pentru mama.

Publicul aplaudă și pare că n-o să se mai oprească niciodată, câțiva o dau jos pe Kat și sar să o îmbrățișeze, îmi dau seama că plânge chiar dacă, de data asta, nu-i mai văd ochii.

Și e ciudat când se termină de tot concertul. Parcă nu mai știu ce caut acolo, nu mai am unde să merg după asta.

Și poate că e prima dată, în ultimii ani, când nu mă mai simt deloc singur.

Kat vine la mine după ce terminăm, Alice o ia

în brațe, se pupă vreo zece minute, eu mă duc să iau beri și, când mă întorc, îl văd pe Fraieru, supărat, țipând în stânga și-n dreapta că și-a pierdut rucsacul.

— Vezi poate e în spatele scenei, îi zice Bubu.

Kat îmi face cunoștință cu Dan, care pare să fie iubitul ei, până la urmă.

— Sunt fanul vostru de când v-ați înființat!, zbiară el la mine, încercând să acopere gălăgia celor care se strâng în jurul meu, la poze și autografe.

— Marfă!, zic.

Îl inspectez rapid din cap până-n picioare. Pare de vârsta noastră, a mea și a lui Alice. Și a lui Fire…

— Ești, cum ar veni, primul nostru fan care și-o trage cu mama. Sau care e pe cale să.

— A, nu, zice Kat. Au mai fost.

— Cool, zic, în timp ce îi pictez umărul unei fane cu craniul cu șarpe care e logo-ul trupei.

— Mda. Trei sferturi dintre ăștia cu care mi-am tras-o în ultimii ani erau leșinați după voi!, mă asigură mama.

— Care mi-ai văzut, mă, rucsacul? Ce pula mea, să dispară așa, aveam telefonu' în el și niște DVD-uri, face Fraieru.

— Kat, vii cu noi, da? Am rezervat patru mese într-un pub!, zice Alice.

— Normal că vin! Mâine seară am avionul, până atunci nu vreau să pierd niciun minut pe care l-aș putea petrece cu S., comentează mama, luându-mă de mână.

Câteva fane cer să facă poze și cu ea. Kat e încântată, se pozează cu pușcoaicele și scoate limba. Coolest mom alive.

— Cum arată rucsacul, coaie?, îl întreabă pe Fraieru un amic de-al lui Bubu, care nu rata niciun concert de vreo jumate de an.

Un puști vine lângă mine și mă roagă să-i scriu ceva pe chitară. De abia și-a cumpărat-o, vrea și el să ajungă ca noi, îmi spune, rockstar... Îi semnez pe chitară cuvintele pe care le am tatuate pe braț: *Be true till the end.* Aproape că leșină de bucurie.

— Cum să arate rucsacu', kaki, mare..., zice Fraieru.

— Ia uite, coaie, nu-i ăla din spatele lui Storm?, întreabă amicul.

Într-adevăr, era. Cum coborâsem de pe scenă, îl luasem în spate și mersesem cu el să cumpăr berile. Dacă Fraieru mi-l dăduse mie să i-l țin, îmi luasem sarcina în serios...

— L-am găsit! Mamă, ce mă bucur, zisese Fraieru și mă pupase.

Chiar atunci Alice se încruntase și, urmărindu-i privirea, mi-am dat seama că Tixx venea spre noi. Avea iar fața aia, ca și cum se pregătește să te ia la bătaie. Prevăzătoare, Alice se și postase în fața mea. Dar Tixx n-a mai venit de data asta să urle la mine, ci s-a apropiat, a dat-o la o parte, după care m-a apucat de gât și mi-a băgat limba-n gură.

— Ce surpriză, a comentat Alice. În sfârșit,

cineva e mulțumit de prestație, după concert, l-a ironizat pe Tixx.

— Pfiii, a zis Kat. Ca să vezi, S. continuă să frângă inimi de toate genurile și mărimile.

Până să ne prindem ce a fost cu reacția aia, Tixx se și tirase, urmat de Anca.

— Ăsta nu vine la chef?, mă întrebase Fraieru.

— Don't know, i-am zis.

— Eu... eu pot să vin? s-a auzit de lângă mine un glas firav, și am știut că e șoricelul Ioana încă dinainte să mă întorc.

— Depinde!, i-a tăiat-o Kat.

Ioana se panicase, își privea vârfurile bocancilor.

— Ai voie să vii numai dacă ai buletin!, i-a zis Kat, și eu știam deja că e într-o dispoziție excelentă, așa cum n-o mai văzusem de mult, dar, mă rog, nu era ca și când o vedeam pe mama toată ziua.

— Nnuuu, n-am... abia luna viitoare împlinesc 14 ani, a zis Ioana, continuând să-și fixeze bocancii.

— Ha, ha, glumesc. Geeez!, a zis mama și toți au pufnit în râs. Stai calmă, că și iubitul meu abia și l-a luat de vreo doi ani.

Uitasem asta. Că atunci când Kat mergea cu noi undeva, monopoliza și ea atenția.

Așa fusesem toți trei, mult timp, toată copilăria și adolescența noastră. Eu, Kat și Fire, mereu în centrul atenției, mereu captivanți, mereu dintr-o altă lume. Imposibil de ignorat, de refuzat, de uitat, de iertat și așa mai departe.

Îmi fusese dor de ea.

Ne urcăm la nimereală în mașină. Eu ajung cu Kat și Dan, iar Ioana prinde și ea un moment favorabil ca să se urce în spate, dar nimerește în brațele maică-mii, pe care însă nu pare s-o deranjeze. La pub e iarăși îmbrânceală și haos, se pare că au venit cu noi și vreo 20 de fani, care oricum nu au loc, și în plus mai vor și să stea toți pe lângă mine. Nu avem ce face și ne așezăm claie peste grămadă, pe jos, pe scări, pe brațele fotoliilor. Bem, vorbim, bem, Fraieru scoate ceva iarbă, fumăm, bem, vorbim, mă sărut cu cineva care nu e nici Alice, nici Ioana, nici mama (cred!), mă duc la budă și mă apucă acolo o criză de depresie, așa că mă așez pe jos și aștept, iar Ioana vine după mine și mă ia în brațe, îmi dă părul la o parte de pe frunte și-mi spune că mă iubește, eu îi spun că sunt criminal, că am ucis din greșeală ființa pe care am iubit-o cel mai mult pe lume, dar că unele greșeli nu ar trebui considerate așa, pentru că dacă nu mai pot fi îndreptate nici nu pot fi numite greșeli, greșeli sunt doar căcaturile alea neimportante pentru care îți ceri scuze și apoi totul e la fel, e reparat, e ca înainte, ce am făcut eu n-a mai putut fi reparat, Ioana începe să plângă, după care se schimbă decorul, sunt în camera mea doar eu cu Ioana, restul probabil au rămas în pub. Mă întreb unde e Alice și dacă s-a supărat pe mine.

Mult timp m-am așteptat ca Alice să mă părăsească. După. Așa ar fi fost firesc. Nu era un om care să poată fi considerat răbdător.

Stau acum trântit pe patul din camera mea, în apartamentul meu, și Ioana îmi desface o bere. Îmi dau seama că e momentul ăla, de oboseală totală, de plictis cu care nu poți lupta, care vine după ce am fost pe scenă cât mai aproape de tot ce sunt eu. Așa era în vremurile alea, care nu credeam că aveau să se mai repete.

„Nu lăsa nimic din ce-ți iese în cale netrăit. Pentru că n-o să-ți mai iasă niciodată în întâmpinare în felul ăsta sau, dacă o va face, tu nu vei mai fi la fel." Mă durea teribil că nu reușeam niciodată să-mi amintesc dacă asta era ceva ce Fire îmi spunea mie sau ceva ce îi spuneam eu lui.

Nu, nu, nu veni spre mine, nu vreau să te fut. Nu vreau să mai fiu cu nimeni, niciodată, nu mai vreau să fiu pe lume, vreau să-i spun Ioanei, dar nu apuc, fiindcă începe să mă sărute. Își scoate tricoul, sutienul, care ar fi putut oricum să-i lipsească – îmi amintea de fetițele alea care țin morțiș să poarte costum de baie cu sutien sau întreg, din dorința de a părea că au sâni, deși trebuie să mai treacă ani buni până să le crească. Cam așa era și Ioana. Am mai luat o bere și i-am sugerat că mă doare capul, dar nu nesimțirea mea m-a salvat până la urmă, ci Alice, care a descuiat ușa apartamentului și a venit cu ceva buluc de lume după ea.

— Bine că ești ok, mi-a zis, când m-a văzut în pat, cu Ioana lângă mine, care tocmai încerca să-și potrivească la loc sutienul ei inutil.

— Da, oarecum, i-am zis.

— Vine și Kat imediat!, m-a anunțat Alice. Am venit cu toții după tine, am fost îngrijorată. Te-ai așezat pe jos și ai adormit, acolo, în pub.

— Da?

Chiar nu-mi mai aduceam aminte.

— Mda. Am crezut că ai luat ceva ciudat, nu reacționai deloc. Ți-am dat și o palmă, nimic.

— L-am adus eu cu bine acasă, s-a lăudat Ioana, acum complet îmbrăcată.

— Bine ai făcut, i-a zis Alice și a zâmbit, cumva cu milă.

— Heeeiiii, unde e petrecerea, ce faci, son?, a zbierat Kat, și capul ei cu părul în culorile curcubeului a intrat pe ușă. Faci sex cu domnișoarele astea?, a întrebat ea, ironic sau nu.

— Nu, mai târziu, i-am explicat.

— Așa! Hai să bei cu noi!

Erau cel puțin 30 de oameni în apartamentul meu. Era bine. Cu cât mai mulți, cu atât puteam să fiu mai singur.

Kat se prefăcea, dar fără să se prefacă în sensul obișnuit; putea fi foarte fericită, exuberantă, să distreze mii de oameni, și în același timp să aibă sufletul spart într-o infinitate de cioburi. Avea o față perfectă, atent îngrijită și machiată, dar dincolo de strălucirea ochilor verzi de pisică uriașă era o durere la fel de oribilă ca a mea. Kat era singura care mă înțelesese, pentru că și pe ea o duruse la fel.

Sau poate mai mult. Așa se zice despre mame, nu? Că durerea cea mai mare e să-și piardă copiii.

Mă bucuram că oamenii ăștia erau aici, dar la fel de mult îmi doream să plec undeva departe, să schimb totul, să încerc să fiu o altă persoană. Cum puteam fi atât de contradictoriu? Asta mă făcea, până la urmă, interesant pentru ei? Faptul că sufeream? Că nu mă puteam bălăci într-o fericire banală, accesibilă lor? Kat adusese votcă, așa că am început să beau. Am intrat pe Facebook, am văzut că erau multe filmări deja de la concertul din seara aia. Comentarii, felicitări. Am intrat și pe profilul Lolei, mai degrabă din obișnuință, și am văzut că anunțase un mini-turneu în Argentina și alte câteva țări din America de Sud, o revenire pe scenă după o pauză de câțiva ani, în care foarte mulți o uitaseră deja. Mă rog, așa se zicea, dar eu știam că nu e adevărat. Există artiști pe care nu-i poți uita niciodată. La fel cum există oameni de care nu te poți scutura, orice ai face. Artiști care își înfig personalitatea și creația în sufletul tău, și te schimbă definitiv, iar tu știi că datorită sau din cauza lor ai fost schimbat. Și pe urmă nu mai ai cum să-i uiți sau să-i rupi din tine. Sunt acolo pentru totdeauna. Așa era Lola, pentru mine. Nu neapărat că mă schimbase, asta poate că nu, dar îmi arătase că, după ce Fire fusese atât de brutal rupt din viața mea, mai existau pe lume oameni ca noi, mai merita să lupt. Poate că dacă n-ar fi existat Lola, m-aș fi sinucis. Poate că ea era vinovată pentru chinul meu de

acum, dar, la fel de bine, ea mă salvase. Mereu îmi spusesem, chiar și în cele mai negre momente, când nu mă puteam ridica de jos, că trebuie să mai fie ceva după asta. Că trebuie să vină și zile pe care să le poți suporta, să le duci cu bine la sfârșit, fără să te doară atât. Că, dacă ai putea vedea tot filmul vieții tale, până la generic, până când oamenii se ridică din sală să plece și aruncă cutiile goale de popcorn, dacă ai rezista până în momentul ăla și ai cunoaște toată succesiunea de întâmplări, ți-ar părea rău că ai ales să ieși la un moment dat, să te duci să te pișii și să nu te mai întorci. Niciun film nu e tragedie de la început la coadă – mai sunt și părți la care râzi.

Și de asta mai stătusem pe aici. Asta mă învățase Lola. Că e bine să încerci să schimbi lumea. Că oamenii ca noi, atât de diferiți, nu ar trebui să se dea bătuți. Să-i ajutăm și pe ceilalți să simtă, să învețe să trăiască. Fără noi, ei ar fi cu adevărat pierduți, s-ar sufoca în banal și mediocru, în plictis, în conformism. Uneori, îmi spusese Lola din clipurile ei trăznite și intense, uneori merită să mai trăiești și pentru alții, nu doar pentru tine. Ca să le arăți o cale și să îi faci să spere. Mă rog, nu chiar așa lame, mai spunea Lola în timp ce arăta degetul mijlociu publicului, nu la modul ăla grețos altruist – știi, mai degrabă îi ajuți pe oameni fiind narcisist și arogant, iubindu-te pe tine mai mult decât orice altceva pe lume. Nu să trăiești pentru ei, ci ca să te duci pe tine până la capăt. Să găsești finalul și atunci, abia atunci, să tragi concluzia

dacă a meritat sau nu.

De multe ori, îi ajuți pe ceilalți fiind egoist. Ținând cu dinții de tine. Rezistând în joc.

Cea mai grea încercare, până la urmă.

Mă învățase multe Lola, fără ca ea, propriu-zis, să îmi adreseze vreun cuvânt mie personal, conștient. Fără să știe că îmi este idol și fără să-și propună să mă învețe ceva, ca pe un elev, ca pe un om care încă nu a înțeles lumea. Pentru că, de fapt, toate lucrurile cu adevărat importante nu ni le descoperă alții, ci le găsim în noi. Ei ne iau totuși de mână și ne spun unde anume să căutăm în noi. Ne trezesc, ne fac să ne privim cu adevărat în oglindă. Ne dor, ne chinuie și în final ne răsplătesc.

Dar, totuși, nu de asta am luat hotărârea. Nu pentru că Lola mă ajutase pe mine să mă înțeleg mai bine. Asta o mai făcuseră și alții, într-un fel. Motivul principal a fost că Lola îl ajutase și pe el. Mi-am amintit atât de precis de o seară de noiembrie, o noapte, de fapt, când Kat venise în România să ne viziteze, ca acum, iar mama ei, bunica, pusese multe mere la cuptor cu scorțișoară, și mirosea așa diferit în casă, pentru că nu obișnuia să gătească, în general, dar atunci venise Kat, iar bunica o adora, spunea că e sufletul ei, singurul ei copil, care trăia atât de departe, Ecaterinuța ei dragă. Șapte, opt, poate nouă ani trecuseră de atunci… Fire schimba corzile la o chitară, eu aranjam niște camioane jucării pe rafturile din camera noastră, în timp ce fumam împreună un cui,

și la un moment dat Fire a zis că trebuie să văd clipul ăla, și era un clip cu Lola, bineînțeles, Lola pe care deja o iubeam amândoi.

Era toată Lola în clipul ăla. Tot ce vedeam noi la Lola, pe vremea aia, și tot ce văd eu acum mai departe la Lola. Împotrivirea de a fi ca ceilalți; bucuria nemăsurată de a fi ea, acea aroganță sublimă pe care o adoram la ea; încăpățânarea de-a trăi fiecare zi ca și cum ar fi fost ultima; Lola, împotriva tuturor; Lola, mereu copil, de altfel singurul fel autentic de-a fi pe lume. Și Fire zisese – iar acum, la atâția ani după, ani dureroși, în care fără el îmi cam pierdusem drumul, sau, dacă nu-l pierdusem, nu-mi mai făcea nicio plăcere să pășesc pe el, acum încă îmi mai aminteam exact cum sunase vocea lui în seara aia, toată emoția din ea, în timp ce mirosul ăla de mere coapte umplea camera – că și-ar dori să fim și noi ca Lola într-o bună zi. Că nici măcar nu-i greu.

Și nici nu fusese. Ajunsesem tot ce iubisem la Lola, poate și mai mult decât fusese ea.

Și amintirea asta m-a făcut să iau hotărârea. Așa că, spre dimineață, când sunase Fraieru să-mi spună că a mai prelungit turneul și a mai stabilit săptămâna viitoare două concerte în București, spre dimineață, după ce Kat făcuse sex zgomotos în camera de lângă cu tipul care o ținuse în cârcă la concertul meu, Dan, și după ce eu făcusem aceeași chestie, dar mai puțin zgomotoasă, cu Alice și Ioana, i-am zis: „Sorry, coaie, nu pot. Plec în Argentina…“

II.

People have always loved me for my insanity. But now my insanity is killing me.

1.

Drumul a fost groaznic. Am avut de multe ori senzația că nu voi ajunge la destinație niciodată. Vreme naspa, escală, așteptat aiurea în aeroport, bere, vizitat câte ceva prin câte o țară care nici nu mă prindeam prea bine cum se cheamă, iar avion, somn, foarte puțin, bere și, într-un final, am ajuns.

Argentina.

Era ciudat să mergi așa într-o țară despre care nu știi mai nimic, doar pentru că acolo e o ființă pe care îți dorești s-o întâlnești, s-o cunoști, de la care speri să te vindece.

Cu o săptămână în urmă, mai fusesem la o consultație la Ina. Învățase bine toate cărțile alea penibile, știa exact ce nu trebuie să-i spui unui om cu tulburări psihice. Niciodată nu folosea cuvintele: „ai greșit", „ceea ce nu faci bine", „erori" și așa mai departe. Totuși, atunci, în cabinetul ei, stând mai departe de ea decât stătusem vreodată, așa cum stăteau pacienții cu care nu obișnuia să facă sex, Ina și-a încălcat principiile de manual și mi-a spus: „Știi, ceea ce ai greșit tu a fost să lași așa de mult timp să treacă

fără să încerci să te vindeci."

Nu mă enervasem. Eram obișnuit ca oamenii să spună cele mai aberante lucruri. Era mereu problema lor – prostia lor, frustrarea lor, lipsa lor de înțelegere. Dar Ina avusese totuși dreptate, mi-am zis în seara aia, după mai multe beri cu băieții din trupă și amicii lor (fără Tixx, care nici atunci nu-și încălcase principiul de a nu ieși cu noi).

Așa era. Lăsasem timp, sperând că o să treacă de la sine, de fapt... mai degrabă nesperând nimic. Sau da, îmi imaginasem o vreme că totul va reveni la normal, că voi fi ca înainte, că era imposibil ca într-o dimineață să nu mă trezesc și să mă bucur că sunt viu, să-mi planific chestii care-mi plac, să fiu fericit că eu am rămas aici, că mai pot cânta, compune, întâlni oameni, călători. În plus, toți cei care pierdeau pe cineva treceau prin ce treceam eu, așa că îmi spusesem că e firesc. Și, până la urmă, făcusem ceea ce era logic: încercasem să merg mai departe, să mă scufund în tot ceea ce-mi plăcea, ceea ce mă aducea cât mai aproape de tot ce fusesem eu dintotdeauna, până când... De fapt, nici nu știu dacă a fost un moment în care mi-am dat seama că e ceva foarte greșit. Pur și simplu, am observat că nimic nu-mi plăcea, cel puțin nu ca înainte. Ina îi spunea simplu: „nevindecare". Și, sincer să fiu, un cuvânt mai potrivit nu-mi venea în minte.

Aș fi vrut să-i dau un sms Inei și să-i explic că am plecat în Argentina ca să încerc încă o dată să

mă vindec, dar, pentru ca ea să înțeleagă de ce, ar fi trebuit să-i explic ce însemna Lola pentru mine, și nu aveam cum, cel puțin nu printr-un sms. Așa că am abandonat ideea. Doar lui Alice îi spusesem, când mă trezisem cu noaptea în cap. Mă dădusem jos din pat, aprinsesem lumina și admirasem corpul ei gol și alb, întins haotic pe cearșaful vișiniu, lucios, apoi călcasem pe ceva moale, care chițăise, și-mi dădusem seama că era Ioana, tot goală și ea, care fie căzuse din pat, fie fusese dată jos de noi.

Nu știam cum naiba de tot reușeam să calc pe ea, de fiecare dată. Îmi aminteam foarte vag cum făcusem sex în trei cu câteva ore în urmă, cum Ioana fusese foarte timidă și la un moment dat începuse să plângă, iar eu și Alice o întrebasem dacă vrea să ne oprim, iar ea spusese că nu, nu, nu, în niciun caz să nu ne oprim, era cea mai frumoasă clipă din viața ei. Alice se prinsese că era virgină și fusese foarte blândă și atentă, chestii care mie nu mi-ar fi ieșit, nu atunci.

Ioana părea ruşinată când dăduse cu ochii de mine. Își culesese ochelarii de sub pat şi încercase să se învelească cu un tricou. I-am făcut un semn care voia să spună că nu are rost să se deranjeze, oricum nu avea nimic de ascuns, încă nu avea sâni și nici multe alte chestii. Pe urmă m-am întrebat ce era cu tendința asta a mea, de a fi sadic cu oameni care nu meritau.

M-am dus la bucătărie, am desfăcut o bere și mi-am amintit instant că plecam în Argentina, s-o

caut pe Lola. Am intrat pe net să văd dacă aveam avion și am găsit ceva, așa că am făcut rapid niște rezervări. M-am dus în camera de zi, unde rămăsese peste noapte Kat. Iubitul ei, ăla de la concert, se tirase. Pe canapea era doar mama, învelită într-un chimono roșu de satin, pe care îl lăsase în dulap de data trecută când venise aici. Apartamentul meu era cumpărat de ea, așadar era și al ei, la urma urmei. Aveam suficient spațiu să rămân mult timp în vila bunicilor mei, dar eu și Fire ne dorisem un loc al nostru, iar mama înțelesese dorința asta. Cumpărase repede apartamentul. Nu era mare, dar era perfect. Fusese locul care mă ajutase, în el mă simțeam apărat de lumea de afară, când nu mă vedeam în stare să ies și să mă pierd în ea.

Am vrut să o trezesc pe Kat, să profit de câteva ore pe care le puteam avea cu ea, poate s-o și scot la o cafea, să stăm la o terasă în soare și să-i vorbesc cum n-o mai făcusem de mult, să-i spun ce nu-i bine, s-o întreb dacă la ea e bine. Dar mi-am amintit că era mereu ciufută după o noapte de beție, cu puțin somn. M-am întors în bucătărie și, când am deschis frigiderul, de cealaltă parte a ușii era Alice, cu machiajul scurs pe ochi, cu părul vâlvoi, la fel de frumoasă ca întotdeauna. Nu în frigider, cum prezisese Bubu că aveam s-o găsesc într-o zi pe Ioana, doar de cealaltă parte a ușii deschise.

— Neața, zisese ea.

— Ciao, i-am zis și eu, am luat-o în brațe și am

sărutat-o.

— Mamă, zici că m-a călcat trenul zăpezii azi-noapte, mă doare tot corpul.

Am zâmbit. Fusese o noapte ca pe vremuri, când era și Fire și dădea tonul distracției. Și ziua fusese mișto, concertul and everything.

— Mda, chiar ai fost superbestial, zisese Alice, parcă citindu-mi gândurile. E plin Facebook-ul de filmări... Apropo, adu-mi aminte data viitoare să nu mai facem sex cu puștoaice din astea de 12 kile cu bocancii în picioare, uite câte vânătăi am pe corp, mi-au intrat oasele ei peste tot.

Eu nu vedeam vânătăi, vedeam pielea ei superbă, pe care o știam atât de bine, și sânii ei mari, rotunzi. Și pe ăștia îi știam bine, crescusem cumva împreună, eu și sânii ei eram ca frații.

— O să plec pentru o vreme, i-am zis, încercând să nu dau mare importanță afirmației.

— Din București?, a întrebat Alice, un pic speriată.

— Mnu, adică da, din București și din țară. Vreau s-o întâlnesc pe Lola, și are niște concerte prin America de Sud...

— Wow, zisese Alice.

Își luase și ea o sticlă de votcă din frigider, din care turnase într-un pahar și pusese peste puțin suc de portocale. Deasupra, o felie de lămâie.

— Ce tare, reflectase.

— Mda, zisesem eu.

— Și ai idee cât stai?

— Câteva săptămâni, maxim. Nu știu, până se schimbă ceva, îi explicasem.

Dăduse pe gât votca cu portocale, se apropiase de mine, îmi apucase o șuviță de păr, o încolăcise pe deget, după care mi-o așezase după ureche.

— Ok, o să te aștept. Dar să știi că nu e nimic în neregulă cu tine și totul o să fie bine, îmi spusese.

Am dat din cap, mai mult ca să n-o îngrijorez, și tocmai atunci apăruse chimono-ul roșu al lui Kat și capul ei cu părul în culorile curcubeului.

— Buuună dimineaaața, ne-a cântat ea. Ce concert mișto a fost! I'm so so so fucking proud!!!, țipase ea și mă luase în brațe. Știi, mamele rockstarurilor sunt cele mai tari milfe din univers.

— Apropo, ce-i cu freza asta? o întrebasem eu.

— A, păi am vrut să mă vopsesc bleu pastel... dar când mi s-a uscat, era verde ca iarba în martie – nu-i nimic, Kat, a zis hairstylista, culoarea asta e foarte la modă, dar hai să facem verde cu albastru, vrei? Bine, am zis. A mai pus ceva albastru, a combinat ea acolo, s-a gândit că e de vină pigmentul meu, că are galben și de aia iese verde, mă rog, a pus niște roșu... a ieșit mov. Auzi, Kat, m-a întrebat, da' știi că acum e la modă părul curcubeu, nu vrei să te fac așa? E și foarte tineresc! Bine, i-am zis, fă-mă curcubeu, că îmi trebuie tineresc, mă duc să mă văd cu fii-meu, merg și la concertul lui, nu vreau să arăt ca moartea-n vacanță. La cine, la Hurricane Inside?!, m-a întrebat fata, leșinată de bucurie. Așa, m-a rugat să-i dai

un autograf, ai o foaie și-un pix? a zis Kat.

I-am dat autograf, în timp ce Alice îi făcea și ei votcă cu suc de portocale, amestec pe care Kat l-a dat pe gât la fel de repede ca Alice. De multe ori, se comportau ca și cum și Alice ar fi fost fiica ei. Ca și cum se știau de-o viață, ceea ce, de fapt, nu era chiar departe de adevăr. Mă întrebasem de câteva ori dacă făcuseră sex. Dar cred că Alice mi-ar fi spus. Oricum, se vedeau rar. Kat era departe, era de succes, era înstrăinată, dificilă, sofisticată și captivantă. Un pic out of our league.

— Storm pleacă s-o caute pe Lola în America Latină, i-a dat Alice vestea maică-mii.

— Nu creeed! Pe Lola-Lola, diva Lola? Jesus, tu știi că în tinerețe a fost și idolul meu?! O iubeam teribil. Stilul ei m-a încurajat să scriu, să fiu mai liberă, să nu-mi fie de loc teamă de cine sunt, să… mna. Ce tare că o s-o cunoști!, concluzionase maica-mea.

— În tinerețe, pff, zici că acum ai 80 de ani, așa ai zis-o, a râs Alice. Și că Lola, biata, ar avea vreo 100, deși abia a trecut de 40.

— Fac 38 de ani, ce, ți se pare că-s tânără?, s-a alintat Kat.

— Păi… cam da?, a insistat Alice.

— Lasă, lasă… să te văd pe tine peste 15 ani. O să ai senzația că ești cu un picior în groapă. Sau, dacă ești norocoasă, o să fii puțin amnezică și n-o să mai ții minte cum erai pe când erai zdravănă. Dar eu n-am avut norocul ăsta!

Chiar și când erai peste măsură de deprimat, de fără chef, când erai bolnav, Kat te trezea imediat, te făcea să râzi. Așa fusese din copilăria mea. Un singur moment de rătăcire avusese, ĂLA. Atunci n-ai mai fi recunoscut-o nici măcar pe ea.

I-am povestit pe scurt că plecam în câteva ore, că Lola avea concert chiar în seara aia, în Buenos Aires, că nu știam exact când mă întorc. Când Alice a ieșit din cameră, să trezească șoricelul și să-l expedieze, fiindcă ea avea de gând să mai rămână la mine în apartament o vreme, poate chiar să se mute aici cât voi fi fost eu plecat, să testeze în dormitorul meu, în baia mea, în bucătăria mea și pe balconul meu vibratoarele noi, i-am spus maică-mii vag că plecarea are legătură cu el, cu faptul că îmi era tot mai greu să fiu cine știam că sunt, că încercam să găsesc o portiță de scăpare. Nu i-am spus chiar atât de clar, cu cuvintele astea. Asta era bine la Kat. Uneori, îți citea gândurile. Nu era nevoie să te chinui prea mult. M-a întrebat dacă mă ajutau ședințele cu Ina. I-am zis că nu prea, dar că măcar nu mai e nevoie s-o plătesc, fiindcă i-o trag. Kat a zâmbit și a zis că ok, fac economie, să păstrez eu banii pentru terapie, ea o să mi-i trimită în continuare, oricum.

Am plecat împreună la aeroport, ea avea avionul pentru Spania cu o oră după ăla cu care zburam eu. Alice ne-a pupat pe amândoi, m-a pus să-i promit că o să-i scriu pe Facebook. Pe Kat nici n-am mai apucat s-o pup sau s-o îmbrățișez, fiindcă o luaseră

dracii și se certa cu toți oamenii din aeroport. Până i-a trecut criza, mi-a venit avionul. Dar nu era mare nenorocire. Cum zisese ea, avea numai 38 de ani. Și părul curcubeu. Eu aveam să mă întorc din Argentina, poate să trec pe la ea în drum spre casă și totul urma să fie bine.

În Argentina, după ce am coborât și am ieșit din aeroport, mi-am dat seama că nu aveam idee în ce parte să merg. Îmi printasem o hartă, ca să știu cum să ajung unde avea Lola concertul, dar altceva nu știam despre orașul ăla. Am hotărât să intru în primul pub și să beau câteva beri. În timp ce beam berea, cam scumpă, fiindcă alesesem un pub prost, am realizat că încurcasem zilele, amețit de zborul haotic. Concertul ăla pe care credeam eu că îl ținea Lola în seara respectivă fusese deja cu o noapte în urmă, iar în seara aia Lola avea altul, în alt loc, dar, din fericire, tot în Buenos Aires. Am luat un taxi, care m-a lăsat chiar în fața clubului unde cânta Lola.

Când să plătesc intrarea și să mă strecor înăuntru, în fața mea se postează un bodyguard negru, uriaș, care-mi zice că sala e plină și că nu mai pot intra. Căcat, mă gândesc, ca să vezi. Vii de pe alt continent, de la mama dracului, și nu mai sunt locuri. Dar, într-un fel, mă bucuram. Pentru Lola. Nu aveam idee de ce nu mă gândisem la asta. Era logic să fie multă lume la concertul Lolei, pentru că nu mai cântase de vreo 5 ani. I-am zis bodyguardului că ok. Am hotărât să intru în barul de vizavi, să beau și să

urmăresc când avea să iasă Lola, poate o prindeam după concert.

Ina îmi spusese că e firesc să doară moartea. Că e normal să suferi după ce cineva care ți-a fost foarte apropiat, cineva alături de care ți-ai construit lumea, a plecat pentru totdeauna nu doar din cea reală, sau din cea construită de voi împreună, ci din toate cele posibile. Dar, mai spunea ea, durerea te poate îmbolnăvi atunci când nu e însoțită de resemnare și acceptare, ci de vinovăție. Trebuie să faci cumva să te împaci, să nu te mai simți vinovat.

Încercasem, nu e ca și cum nu încercasem. Dar cum dracului aș fi putut să nu mă simt vinovat?! Dacă aș fi fost amnezic, da, poate doar atunci. Sau oligofren. Să nu pot duce niciun gând până la capăt. Să nu am amintiri. Să nu exist, propriu-zis. Da, atunci poate aș fi reușit să mă împac cu ceea ce se întâmplase. Să-mi spun că așa a fost să fie. Că așa a dat Dumnezeu. Cum își spun proștii. Ăia fără anxietăți, și fără complexe de vinovăție, și fără coșmaruri noaptea, și fără pungi întregi de pastile în rucsac zi de zi, și fără oameni care să-i iubească; fără idei, fără personaje imaginare în cap, fără voci care să le spună care e calea. Ăia fără suflet.

...Fusese cea mai frumoasă vară a noastră de până atunci. Împlinisem 17 ani de o lună, în iunie. Da, ce coincidență, era gemeni în zodia Gemenilor. Aveam trupa, de curând Hurricane Inside, fostă Bliss

of Misanthropy. Aveam fani. Scosesem un album. Mergeam la liceu. Aveam multe gagici, atât fiecare separat, cât și împreună. Fire purta haine mai mult kaki, eu mai mult negre.

Aveam divergențe în ce privea trupa, mai bine spus stilul ei pe viitor. Tixx încerca să devină și el tot mai prezent în deciziile noastre, deși încă de la început fusese clar că formația e a mea și a lui Fire, unde mai pui și faptul că Tixx era cel mai nou venit în trupă – noi pusesem totul în ea, fără noi n-ar fi existat nimic. Fire începea să fie călcat pe nervi de crizele lui Tixx și chiar se gândea să caute alt chitarist. Poate că asta am fi făcut, dacă nu s-ar fi întâmplat totul. Poate că acum nici Tixx n-ar mai fi existat în viața mea.

De fapt, și felul cum Tixx aterizase în trupă era cât se poate de ciudat. Venise o dată la un concert de-al nostru, iar Anca, iubita lui deja, probabil, îl adusese în backstage, cu pretextul că e și el chitarist și vrea să-i dăm niște sfaturi, fiindcă visează să cânte într-o trupă. Pe mine mă agasase de la bun început. Dacă am fi stat să le dăm sfaturi tuturor oamenilor care visau să devină staruri rock, unde am fi ajuns? În plus, și noi eram de abia la început. Și nu venea nimeni să ne dea sfaturi. Nu ne duceam pe capul altor muzicieni, să cerem sfaturi gratis, ca și cum ni s-ar fi cuvenit pe drept.

Pe urmă, Tixx începuse să se țină cu înverșunare după Fire, era pentru el cam cum era Ioana acum pentru mine, mereu prezent, ca o umbră. La chefuri,

la repetiții, în timpul liber, când ieșeam în gașcă restrânsă în oraș.

Și, într-o zi, Fire venise și spusese că i-a trecut prin cap că am putea încerca să cântăm cu doi chitariști, iar Tixx era numai bun pentru încercarea asta.

Mie mi se păruse netalentat și neatractiv. Dar muncea mult, se vedea că își dorea cu disperare locul în trupă. Și am mers pe mâna lui Fire. Dacă tu crezi că e o idee bună, fie, așa facem, i-am zis.

Însă, la numai câteva săptămâni, a început să și-o ia în cap. Să ne dea ordine, să ne țină lecții. Și era mereu frustrat, nervos, de parcă a cânta alături de noi era ceva mult mai personal față de cum ar fi trebuit să fie…

În ce privea stilul trupei, părerile noastre pendulau haotic. Erau zile când eu eram de părere că ar trebui să cântăm cât mai agresiv posibil, cât mai metal, fără să ne pese că nu ne-am putea extinde publicul pe viitor. În zilele când eu și Fire gândeam așa, Tixx era de părere că ar trebui să mergem spre mainstream. Fire credea că face asta doar ca să ne enerveze. Erau apoi zilele când începea să-mi placă mult să fiu rockstar, și atunci eu și jumătatea mea spuneam că ar trebui să băgăm și balade sau coveruri în playlist-urile viitoare. Iar Tixx se grăbea să ne acuze că vrem să facem bani, forțându-ne să-i arătăm degetul mijlociu sau chiar să-i răsturnăm coșul de gunoi în cap.

Sau să facem sex cu Anca. Dar, mă rog, asta fusese ceva ce ținuse ea neapărat să se întâmple. Și nu era

prima dată, oricum.

Așa că era iulie, era cald, eram fericiți. Mai fericiți decât ar fi fost normal, poate, da. O aveam pe Alice, chiuleam de la școală, citeam tot ce aveam chef, mă duceam la repetiții, beam și pierdeam vremea cu Fire. Iar mama tocmai se pregătea să vină în România, să petreacă un timp cu noi.

Vorbisem cu ea și îi cerusem să ne dea bani pentru toate festurile rock de prin Europa, din vara aia. Iar Kat, așa cum era ea, fantastică, nu ne dăduse banii, ci ne cumpărase direct biletele. Bani ne dăduse doar de cheltuială, să avem de bere și de tricouri cu trupele care cântau.

Știi cum e la 17 ani, dacă ai trecut pe acolo. Dacă nu, vei trece și vei ști. E o vârstă cum nu există alta. Atunci simți în cel mai concret mod posibil că ai tot viitorul din lume în față.

După aia, pe la mijlocul lunii, venise Kat. Și ne zisese să mergem cu ea cinci zile în Italia, că o invitase iubitul ei de atunci. Fire fusese de acord, așa că ne-am împachetat câteva perechi de blugi, patru, cinci tricouri, o chitară și cam aia a fost, ne-am tirat direct la aeroport, spre disperarea bunicilor, care nu avuseseră timp nici să schimbe câteva cuvinte cu scumpa lor Ecaterina, scumpă mai mult la vedere, în ultimul timp.

Kat. Ecaterina. Mama. Îmi amintesc cât de mult o iubeam în vara aia. Amândoi. Poate că dacă ar fi fost o mamă normală, care să trăiască împreună cu

copiii ei, nu ne-ar mai fi plăcut la fel de mult. Eram adolescenți, eram rebeli, eram narcisiști – oare ce părinte s-ar fi înțeles bine până la capăt cu noi? Deși, dacă ar fi existat un astfel de părinte, ăla ar fi fost chiar Kat. Știa atât de bine să liniștească apele. Știa cum să facă așa cum voia ea, dar fără să te jignească și să simți că ți-a înfrânt voința. Îți arăta iubire întotdeauna, și atunci când te certa. De fapt, Kat nu certa niciodată. Doar ironiza, glumea, se pisicea, făcea tot felul de mutre până când cedai și te pufnea râsul.

O iubisem enorm în vara aia. O iubisem dintotdeauna. O iubeam și acum, și mi-era deja dor de ea. Mi-aș fi dorit să nu fi plecat atât de repede, să o conving să mai rămână în România măcar câteva zile și să le petrec cu ea. Lola nu fugea nicăieri...

Gândul la Lola m-a trezit la realitate când era deja prea târziu.

Eram într-o țară ciudată, despre care nu știam mai nimic, la mama dracului, atât de departe de casă, venisem pentru Lola, iar acum Lola tocmai se urca într-o limuzină, la câțiva metri de mine, de partea cealaltă a geamului, și se pierdea în depărtare într-un nor de fum, lăsându-și fanii dezamăgiți, fără autografe, fotografii și ce și-ar mai fi dorit ei să facă cu ea.

Chiar și pe mine, printre ei, un fan al Lolei venit tocmai de la nepoții lui Dracula ca s-o întâlnească, ca să o roage să-l ajute să-și regăsească drumul pierdut.

2.

Am hotărât să mă cazez la un hotel din apropierea clubului unde avea să cânte Lola în seara următoare. Probabil m-a ajutat cât de cât că o rupeam binișor în spaniolă, deși recepționerul părea un pic lobotomizat, așa. Mă tot întreba dacă vreau o cameră pentru trei persoane, cu vedere la parc. I-am zis că nu, vreau una pentru o singură persoană, dar cu pat dublu, iar vederea poate să fie oriunde, poate chiar și să lipsească de tot. Mi-a dat până la urmă un apartament pentru patru persoane, cu vedere la parc. Am lăsat-o așa, că nu mai aveam pic de energie pentru încă o dispută.

De fapt, în timp ce urcam până la etajul 8 pe scări, fiindcă la lifturi se îngrămădiseră niște negrese cu copii în cărucioare, mi s-a făcut rău de-a dreptul. Mi-a trecut prin cap că o să mor aici, în țara asta care nici măcar nu-mi place. Că venisem aici ca un imbecil, și mai venisem și singur, să n-am cu cine să schimb o vorbă, să pot cere o pastilă, ceva. La urma urmei, ce speram să-mi spună Lola? E drept, îmi dorisem de mult să o întâlnesc. Și-o dorise și Fire.

Acum, singur, parcă venisem de fapt să dezgrop cadavre. Și, dacă începea să-mi fie rău, degeaba o mai întâlneam pe Lola... Când aveam stările astea, nu puteam vorbi cu nimeni. Nu mă puteam bucura de niciun moment. Trebuia să fiu singur, să aștept să-mi treacă. Aș fi irosit aiurea întâlnirea cu ea. Era cel mai rău scenariu posibil.

Am rezistat impulsului de a coborî la recepție și de a-i da lobotomizatului cheia înapoi, pe urmă de a mă urca în avion și a mă întoarce acasă. Pentru că, dacă mă gândeam bine, acasă ce mă aștepta, diferit de aici? Eram tot singur. Tot obligat să lupt să revin la măcar o parte din ceea ce fusesem, să-mi regăsesc voința de a trăi, de a avea momentele intense la care tânjisem toată viața și care fuseseră ale mele, ale noastre, într-o vreme. Durerea de a fi rămas viu, nostalgia după ceea ce pierdusem, deriva, toate astea erau în mine, fie că mă aflam în Argentina, în România sau pe Lună.

Așa ceva îmi spusese și Ina: „Storm, știu atât de bine, prima ta senzație e că trebuie să fugi. Să pleci din locul ăla unde te lovește golul, durerea, tristețea, dar nu trebuie să uiți că ea va fi cu tine oriunde te vei duce. E inutil să fugi, fuga nu schimbă nimic."

Ce nu-mi spusese ea, și ce nu-mi spusese nimeni, era că durerea te putea îmbolnăvi și împiedica să trăiești chiar și după atât de mult timp. Dar, până la urmă, era mult timp? Patru ani erau mult? Trăisem împreună 17. Poate că ar fi trebuit să mă consider

norocos dacă aveam să mă vindec după încă 17, fără el, de data asta.

Am intrat în camera de hotel, care arăta ok-ish. Mare, spațioasă (căcat, era de patru persoane), cu o baie foarte șmecheră. Am umplut cada și m-am scufundat în apa fierbinte. Am intrat pe Facebook. Alice îmi lăsase multe mesaje, în care mă întreba dacă am ajuns cu bine, dacă a fost cool concertul. Mi-era dor de ea, însă nu i-am răspuns. Am intrat pe profilul Inei, am dat la ultimele mesaje, fiindcă nu mai țineam minte ce-i mai scrisesem zilele trecute. I-am scris că mi-e destul de rău, că sunt la mama dracului, dar n-am idee ce fac acolo. Pe urmă am intrat pe pagina Lolei. Oamenii puneau poze de la concert. Se pare că mai stătuse și după ce se terminase și se pozase cu câțiva. Ce căcat că o ratasem! Dacă nu m-aș fi pierdut în amintirile alea care oricum nu ajutau la nimic… „Pot să te sun?", primesc mesaj de la Ina. „Ok", îi zic.

Sună.

— Salut!, îi aud vocea caldă, doar puțin răgușită.

Fuma destul de mult în ultimul timp. Stresul.

— Hola, zic.

— Ha, ha, hola, ai dat-o pe din astea, te adaptezi!, a comentat ea.

Am zâmbit.

— Ai băut?, mă întreabă.

— Puțin. Usual shit.

— Aham, păi ori e puțin, ori e usual shit, râde

Ina. Te simți rău?

— Păi… da, într-un fel. Mă gândeam să mă întorc. De fapt, nu am idee de ce sunt aici.

— Storm, nu, nu te întoarce. Gândește-te că a fost ceva în mintea ta când ai luat avionul și ai zburat până acolo. Gândește-te că te vei simți mai bine după. Când vei fi făcut sau vei fi aflat chestia după care te-ai dus. E bine să urmezi planurile care-ți vin în minte. Du-le până la capăt. N-are ce să se întâmple rău. Acum, dacă te întorci, vei simți că ai abandonat ceva.

— Mda, i-am zis.

Măcar erau multe beri în minibarul din cameră. Am ieșit din cadă, am desfăcut încă una, cu un nume ciudat.

— Tot ce ești tu… Tot ce ești tu iei cu tine, oriunde ai merge. Nu poți fugi de asta, știi și tu.

— Da, știu, i-am zis.

— Și… Uite, știu că sună ciudat… dar chiar nu ești singur. Noi, eu, ei, toți oamenii care te iubesc și se gândesc la tine în fiecare clipă din existența lor… Toate astea trebuie să însemne ceva, right? Pentru că dacă nici asta nu înseamnă nimic… Dacă nici iubirea nu ne poate face să ne simțim deasupra tuturor rahaturilor, atunci ce rost mai are orice?

— Auzi, tu ești bine?, am întrebat-o pe Ina, fiindcă mi s-a părut că plângea.

— Da, da, sunt ok, trec doar printr-o pasă mai aiurea. Am aflat că mama are cancer.

— Ah, îmi pare tare rău, îi spun, și chiar îmi pare.

O văzusem de două ori pe maică-sa, în treacăt. O dată venise să-i aducă niște accesorii pentru birou, și mă uimise oarecum că erau chestii mișto, cu gust, diferite de ce ar fi considerat niște părinți normali că ar fi accesorii cool pentru un birou de terapeut. A doua oară ne prinsese sărutându-ne, pe holul blocului ei. Tocmai ieșisem de la ședința mea, iar ea, maică-sa, venea s-o scoată în oraș pe Ina, să se asigure că mănâncă ceva după programul de muncă.

— Încearcă să dormi. Nu lua pastilele, dacă ai băut, încearcă pur și simplu să ațipești puțin. Ascultă niște muzică ambientală. Mâine o să gândești altfel. Dimineața e diferită, o să vezi.

I-am închis Inei, dar n-am încercat să dorm. Știam că e inutil. Era una din nopțile alea. N-aș fi reușit să adorm până dimineața, m-ar fi prins răsăritul cu ochii pe pereți și cu toate gândurile năvălind peste mine, tocându-mă ca pe o pradă, prada lor preferată, care nu are unde să fugă.

Avea dreptate Ina. Vinovăția era totul. Dar nu aveam cum să o las în urmă – n-aș fi putut scăpa de ea decât dacă m-aș fi putut întoarce în trecut, să schimb ce s-a întâmplat în vara aia. Dacă nu mă puteam întoarce, nici vinovăția nu avea să plece vreodată.

Am mai băut, am intrat pe chat și am vorbit cu Alice, care nu putea nici ea să doarmă, fie ziuă, fie noapte. „I fucking hate luna martie, dacă aș putea,

aș scoate-o din calendar. Să avem vieți mai scurte, 11 luni pe an în loc de 12, pula mea, să ne trăim anii fără începuturile de primăvară", îmi zisese ea, pentru că mereu în martie avea depresii, migrene și anxietate.

Pe urmă am ascultat muzică. Muzica altora, dar mai ales a mea. Am revăzut clipurile noastre și m-am gândit, oare dacă aș fi Dumnezeu, ce aș schimba la Hurricane Inside. Am avut imediat o revelație și am știut exact ce trebuie să schimb. Data viitoare, mi-am zis, data viitoare când urc pe scenă n-o să mai ascund lucrurile care mă dor. Spre deosebire de restul oamenilor, eu am norocul că pot exprima ceea ce simt. Că fanii mei se uită la mine când exprim ceea ce simt, și asta e cu adevărat o șansă, pentru că toți suntem ființe atât de exhibiționiste, suntem ca animalele într-o arenă de circ, și facem salturi haioase, le exersăm până înnebunim, până ne vărsăm mațele, într-o obsesie ca de cerc, unde ajungi mereu în punctul din care ai plecat, și eu sunt animalul cel mai aclamat, vedeta circului, iar spectatorii au umplut rândurile ca să vadă exact ce simt eu atunci când fac săritura. Data viitoare o să le merit aplauzele. O să fiu eu până la capăt. Cu toată durerea mea neîmblânzită, cu toată furia, cu toată greața care nu te mai părăsește din momentul în care înțelegi că nu mai poți schimba nimic. Be yourself till the end, Storm. Rage more.

Am ațipit pe la vreo 6 dimineața, când porumbeii argentinieni începuseră să țopăie fericiți și să se găinățeze pe fereasta hotelului, de parcă s-ar fi hrănit

luni întregi numai cu furnici și îi lovise o diaree nemiloasă.

Pe la 7 m-am ridicat din pat, am mai băut o bere și am ieșit să mă plimb în parcul din fața hotelului. Avea un lac în mijloc și părea pustiu, cel puțin la ora aia. Doar vreo doi, trei pierduți făceau jogging.

M-am plimbat vreo jumătate de oră, am fumat și m-am gândit cu ce să-mi umplu ziua până la concertul Lolei. Îmi lipsea, culmea, să am concert. Îmi părea rău într-un fel că nu amânasem călătoria asta până după ce am mai fi avut câteva concerte, așa cum aranjaseră deja băieții. Probabil că erau iarăși foarte supărați pe mine, cu toții, oricât n-o arătau Bubu și Fraieru. Nu știu, poate că și eu, dacă aș fi fost Tixx, aș fi fost supărat pe Storm. Dar, dacă aș fi fost Tixx, n-aș fi cântat oricum niciodată. Bănuiala mea era că nu-i plăcuse cu adevărat niciodată să fie pe scenă și într-o trupă, ci o făcuse doar pentru orgoliul lui imens, își dorise să arate cuiva că poate reuși în viață. Dar muzica, și arta în general, nu era despre succes, sau despre bani, sau despre a le da proștilor din viața ta peste nas. Nu zic, și astea îți aduceau o satisfacție considerabilă. Dar era în primul rând despre plăcerea pe care o simțeai în timp ce o lăsai să te invadeze, să-ți cucerească fiecare fibră, fiecare minusculă bucățică din suflet și din corp. Să o lași să te domine, să te conducă, să te distrugă, din când în când, numai pentru a-i da apoi bucuria de a fi ea cea care te salvează. Să te scoată din anonimat, dar nu în

felul în care spera Tixx. Ea putea doar să te facă diferit, singurul care a simțit lucrurile alea, care s-a lăsat posedat, trăit, fărâmițat, recompus, aruncat, rănit, ridicat și împrăștiat. Arta însemna un egoism feroce, care apoi, paradoxal, devenea cel mai mare altruism posibil, în clipa în care te recompuneai și îi primeai în tine pe cei care te consumau, pe ascultătorii tăi, pe discipolii tăi, pe fanii tău. Te întorceai schimbat din călătoria inițiatică și încercai să le explici și lor tot ce ai înțeles de-a lungul ei. Și, firește, unii pricepeau ceva, alții nimic, unii puteau mai mult, alții mai puțin. Unii erau acolo doar pentru că voiau să te privească, fiindcă tu erai drogul lor, și visau numai la tine, făceai parte din viețile lor altfel poate decât ți-ai fi dorit, dar era bine și așa, în definitiv. Iar alții, ăia care îți semănau, sau ăia care erau diferiți pentru că și ei suferiseră, trăiau prin tine călătoria pe care o încheiaseși, iar asta era minunat, pentru că îi salvai. Pentru că îi duceai de mână pe un drum pe care n-ar fi putut merge singuri.

Mi-am aprins încă o țigară, întrebându-mă dacă ar trebui să fumez alte țigări aici, în țara asta străină, probabil că ar fi fost indicat, pentru o experiență completă, și tocmai mă gândeam oare care or fi mai bune, și dacă vânzătorii mi-ar putea explica treaba asta sau vor fi subiectivi, când am ridicat ochii spre femeia din fața mea.

Era minionă, cu sânii mari, strânși într-un hanorac mov, scurt. Purta o pereche de blugi aproape

banali, tăiați în multe locuri, cu un lanț subțire atârnat de un buzunar. Bocanci military, cu talpa înaltă și multe catarame. Părul foarte înfoiat, mov aprins, un amestec de fixativ, spume, geluri, ca și cum abia de câteva ore venise de la o petrecere pentru care se aranjase cu grijă. Împingea un cărucior, în care se afla un copil mic, cu o față veselă, care râdea la mine și-mi întindea o mână.

Cred că știusem că e ea încă de pe la sâni. Sau, oricum, de la hanoracul mov.

Purta des mov în ultima vreme.

Prima chestie pe care am vrut să i-o spun n-a ieșit. Pur și simplu, am deschis gura să-i zic ceva asemănător cu un salut, dar n-a ieșit nimic, ci doar fumul pe care tocmai îl trăsesem din țigară.

Lola a zâmbit și m-a ajutat:

— Hey, how's it goin'?, a zis într-o engleză superbă, atât de a ei, cu accent irlandez, dar nu asta era neapărat important, ci felul în care mi-am dat seama cât de bine îi cunoșteam salutul, pentru că i-l auzisem în sute de interviuri pe care le ascultasem pe repeat, cât de bine îi recunoșteam timbrul ușor răgușit, expresia pe care fața ei o făcea în timp ce ți se adresa.

Era diferită de cum era pe scenă și în același timp nu era. De la depărtare ai fi putut presupune greșit că era o tipă ceva mai banală, dar de aproape era The Goddess, chiar și dacă ai fi fost unul dintre profanii care n-o ascultaseră niciodată și nu-i cunoșteau muzica.

Lola, Lola mea, Lola pe care o iubisem de când eram mic.

— Hello, i-am răspuns.

Mi-a zâmbit.

— I don't know why you look so fuckin' familiar. Like I fuckin' saw you couple damn hours ago.

— You look like all my craziest and scariest nightmares, you are the most amazing and inspiring human being in the world, Lola, i-am răspuns, și pe urmă, imediat, mi-a trecut prin minte că a fost una dintre cele mai patetice și vag banale declarații pe care i le-aș fi putut face.

Căcat, pe vremea când aveam fantezii că aș putea-o întâlni într-o bună zi, avusesem în cap replici mai bune, chestii cu adevărat mișto pe care i le-aș fi spus în cazul în care clipa greu de imaginat în care ea ar fi stat în fața mea s-ar fi transformat în realitate.

Dar Lola n-a părut să creadă că a fost patetic. A zâmbit și mi-a întins mâna. Avea unghiile scurte, date cu o ojă de culoare indigo, care într-o anumită lumină părea neagră, și multe inele de argint pe fiecare deget. De-a lungul degetului arătător îi urca spre încheietura mâinii un tatuaj pe care i-l știam atât de bine, din fotografii. *Live like you're gonna die tomorrow*. Un șarpe încolăcit în jurul cuvintelor.

Într-un fel, trăisem în acord cu tatuajul idolului meu. Cuvintele de pe mâna Lolei fuseseră multă vreme motto-ul meu.

Era ciudat să îți însemni pe propria piele ceva cu

o semnificație adâncă pentru tine, atât de personală, ceva care să-ți fi venit în minte într-un moment crucial din viața ta, într-unul din acele momente care te schimbă, după care nu mai ești niciodată la fel, ci o versiune cu totul nouă a ta, cu alte legi și credințe, și… ceea ce ți-ai scrijelit tu în piele, în carnea și sângele tău, să devină un crez pentru o altă ființă.

Și tatuajele mele erau motto-ul altei persoane, adesea. Al unui fan, al unei fane. Mereu mi se spunea asta.

— Welcome to the latest fuckin' nightmare then, love!, a zis ea, scuturând din cap, în felul ăla inconfundabil.

I-am spus că am o trupă rock, că sunt fanul ei și că am venit tocmai de unde a înțărcat dracu' iapa ca s-o întâlnesc. A zâmbit, dar n-a părut cine știe ce impresionată. Probabil că mulți oameni veneau din toate colțurile uitate de lume ca s-o vadă. Era obișnuită. Am plimbat împreună copilul din cărucul ei, și nu mă puteam opri din a mă gândi că suntem ca într-un film vechi și absurd, prin urmare genial, în care se întâmplă cele mai tâmpite chestii, dar nimeni nu se întreabă de ce. Am plimbat copilul în cărucț, am fumat un joint și am râs. Era nepotul ei, copilul fiicei ei, adolescentă, care încă se afla la dezintoxicare, iar Lola trebuia să aibă grijă de borăcuț ca să nu i-l ia protecția copilului. Nu-i era prea greu, mi-a zis că se atașase de el, în plus avea cu cine să-l lase când avea repetiții, concerte sau înregistrări – toată echipa

ei ajunsese să-l iubească. M-a amuzat că era mulatru. A râs și Lola când s-a prins la ce mă uit, și a precizat că fiică-sa avea o pasiune pentru penisuri închise la culoare.

— 43, and already a grandma, a zis Lola, râzând. But it's ok. A rockstar, a mother, an ex-junkie, a role model, a grandmother, a lover… it's ok to be all these things, love, ya' know. Human heart is fuckin' infinite.

Am vrut să o îmbrățișez acolo, pe loc, deasupra căruțului din care îi orăcăia nepotul maroniu, dar n-am îndrăznit. Cumva, Lola, deși sensibilă, nu era genul care să se lase îmbrățișată cu ușurință.

După ce-am terminat jointul, a propus să bem o cafea, care s-a transformat în bere condimentată cu shot-uri de tequila. I-am amintit că îmi lăsase un mesaj pe Facebook, că urmărise o înregistrare cu Hurricane Inside și că-i plăcuse. Și-a adus aminte imediat la ce mă refeream și a scos multe sunete de entuziasm, mi-a dat o palmă zdravănă peste umăr, în semn de încurajare, a zis că într-o zi sigur o să cântăm împreună. Printre multe glume și nimicuri pe care le-am vorbit, și printre declarațiile mele stângace de admirație pe care i le-am făcut într-un final, Lola m-a întrebat ce traumă am avut. Cea mai mare suferință, cam așa a numit-o. Am ridicat sprâncenele a nedumerire – de ce era musai să fi avut o traumă? De ce ghicise asta?

— You're a fuckin' artist, love, I've seen you on stage. Of course you do have a scar, a deep and ugly

one. A scar that is invisible to almost everyone, and that's what makes you carry on with your music. You want to feel again and again that fucking scar, expose it, but in a way that it still remains entirely yours.

Mi s-a părut atunci, în clipa aia, că Lola ar fi putut înțelege totul. Aș fi vrut să-i spun toată povestea, de la început, să o forțez să stea cu mine până termin, până exorcizez totul, până plâng și încep să mă vindec. Numai ea ar fi putut face asta. Să mă asculte cu adevărat. Să lase baltă concertul ei din seara aia, copilul care iar începuse să plângă, pregătirile ei de divă, grijile pentru fiica adolescentă care îi călca pe urme și era dependentă de droguri, toți iubiții ei, toți fanii, toată viața aia de rockstar care mi se întâmpla și mie acum, să lase totul deoparte și doar să mă asculte.

Și cred că aș fi început cu adevărat să vorbesc, să-i spun totul de la început, dacă nu i-ar fi bipăit mobilul și ea nu ar fi zis: „Fuck, I have this meeting with my fuckin' producer, it's so fucking important and I'm so fuckin' late". După aia a plătit băuturile, a îmbrâncit căruțul și s-a ridicat. M-a pupat pe obraz și mi-a întins un card. „It's for the concert tonight and for backstage pass. Be there", a zis ea și, tocmai când o lua din loc, m-am ridicat și eu și am întrebat-o dacă îmi dă voie să o îmbrățișez.

Mi-a dat. Și când s-a desprins din îmbrățișare, mi-a ciufulit părul, mi-a făcut cu ochiul și a scos limba.

3.

Aveam o dispoziție ciudată. Mă făcuse foarte fericit întâlnirea cu Lola. Mda, big surprise. N-am idee ce ar fi trebuit să facă Lola ca să nu mă facă fericit s-o întâlnesc și să fiu așa de aproape de ea. Cred că și dacă mi-ar fi dat cu poșeta, bocancii sau cărucior cu copil în cap, tot aș fi plutit o zi întreagă fericit.

Numai că, așa cum se tot întâmpla în ultima vreme, la nici jumătate de oră după ce începusem să fiu fericit, și-a făcut loc în mintea mea și vina, sentimentul ăla care îmi răpea totul, îmi învenina momentele pe care le câștigam cu greu, care aveau o semnificație. Vinovăția, remușcarea: eu sunt aici, cu Lola, fericit, în timp ce el, care ar fi meritat să fie acum cu mine, s-o cunoaștem împreună... Și lui Fire i-ar fi plăcut teribil s-o întâlnească: visam să mergem împreună la un concert al ei, îmi arăta mereu clipurile noi, mă anunța când mai scosese o piesă sau când mai găsea o filmare. Ar fi trebuit să mergem după ea împreună, cât încă se mai putea. Merita la fel de mult ca mine să fie și el aici.

Dar nu avea cum. Fire nu mai avea cum să fie în

niciun loc, niciodată.

Eu făcusem asta.

Dintr-o greșeală imbecilă, îi răpisem pentru totdeauna toate posibilitățile astea. Toate clipele fericite pe care le-ar fi putut avea.

Când n-am mai putut să respir, am sunat-o pe Ina.

— Bună, Storm. Dormeam…, a zis ea.

— Ah, îmi pare rău.

Uitasem iarăși de diferența de oră. Eram în partea cealaltă a globului, dar nu mă simțeam atât de departe. La dracu', tocmai o întâlnisem pe Lola, eram fericit.

— Am cunoscut-o pe Lola. Ne-am plimbat prin parc și am băut ceva, am vorbit. E foarte mișto. E așa cum mi-o imaginam. Și-a amintit de trupa mea. Diseară merg la concertul ei! E super! Dar…

— Ești și trist, nu?, a intuit Ina, așa cum o făcea de fiecare dată.

— Păi, da. Nu mă pot opri să nu mă gândesc la el. La cât de mult și-ar fi dorit s-o cunoască și la cât i-ar fi plăcut de ea. Și că… că ar fi trebuit de fapt să schimbăm locurile, știi? Eu să fiu acum unde e el, iar el să fie aici.

— Poate, dar știi că asta e imposibil. Respiră și nu te mai gândi la asta. Bucură-te că ești acolo, bucură-te și pentru el. Altceva nu mai poți face. Am vorbit noi de atâtea ori: concentrează-te pe chestiile care depind de tine, pe care le poți schimba. Trecutul

e așa cum e, acolo nu mai poți merge, trebuie doar să-l accepți și să începi să-l iubești, să-ți spui că a avut un rost, că te-a construit într-un anumit fel, că așa a fost să fie. Chiar dacă e greu.

— Da, dar... Știi că nu prea pot.

— Încă nu, dar o să poți! Într-o zi. O să vezi.

— Mulțumesc, Ina, i-am zis. Și iartă-mă că te-am trezit din somn.

— Nu-i nimic, pentru tine sunt oricând aici. Și o să fiu și în perioada asta care vine, îmi pare rău că se întâmplă asta, dar vei trece peste. Important e să ai un avocat și o să vezi că totul se rezol...

— Ce avocat? Ce zici acolo?, am mai întrebat-o, dar se întrerupsese.

Whatever, mi-am zis, cine știe ce visase Ina. Sau ne dădea un prost în judecată că ne-am pișat pe scenă, cine mai știe.

Am hotărât să-mi mai iau o bere la terasa unde stătusem cu Lola și să pierd vremea până seara, la concert. Terasa dădea în parc, care începuse să fie foarte animat, copii care se duceau sau veneau de la școală, femei tinere care făceau jogging, bătrâni care plimbau câini ciudați, de dimensiuni mici și forme rotunde, un tip care se plimba cu un cărucior din care vindea înghețată cu fructe.

Părea o țară ciudată, din toate punctele de vedere. Îmi plăcea că era colorată, că erau prezente extreme la tot pasul, tineri și bătrâni, săraci și bogați, homeleși și corporatiști. Era țara unde Lola

se stabilise de ceva vreme, după mai mulți ani trăiți în New York și Chicago. Aici era în prezent internată fiica ei, la dezintoxicare. N-aveam idee dacă Lolei îi plăcea Argentina. Dacă îi era uneori dor de Irlanda, țara unde se născuse.

Mă durea capul, dar am ignorat durerea, am băut și m-am uitat la oameni, la toată animația asta străină, dintr-un colț de lume unde ajunsesem pentru prima dată, și la un moment dat soarele mi-a intrat brusc în ochi și timp de câteva clipe nu am putut vedea nimic. Ce ciudat, mi-am zis, cei mai mulți oameni sunt cârtițe. Se nasc orbi și își duc așa întreaga viață, orbi, fără să știe că există ceva care se cheamă vedere, fără să știe cât de mult îți clarifică chestia asta, vederea, felul în care înțelegi lumea. Orbecăie fără vedere prin lume, toți anii pe care-i au de trăit, și au încontinuu nevoie să fie ghidați, să le fie explicate lucrurile. Trebuie să existe cineva care să le spună cum să se îmbrace, ce să mănânce, ce fel de oameni să iubească, ce joburi să aleagă, unde să locuiască, cum să-și construiască locuințele, cum să-și crească copiii, pe cine să voteze ca președinte, cum să se comporte cu părinții lor, ce trebuie să facă atunci când vor fi înmormântați. Fără cineva care să le spună lucrurile astea, ar înnebuni de disperare sau, mai rău, s-ar adapta la o viață în care nu faci nimic. Noroc că există televizorul, m-am gândit, el le spune oamenilor-cârtiță cum trebuie să trăiască. Fără el, ar fi morți.

Culmea e că, uneori, cei care le spun cum trebuie să gândească sunt cuprinși de un exces de perversitate și le bagă în cap ideea că pot gândi ei singuri. Mai mult, le sugerează că pot avea idei despre lucruri complicate – politică, artă, filosofie... Și cârtița chiar crede apoi că are păreri, că a înțeles ceva. Nu poate pricepe că e o păpușă manevrată pentru plăcerea sadică a cuiva.

Doar câțiva, cei blestemați, ajung să vadă. Doar ei înțeleg lucrurile. Și pe urmă suferă, suferă ca niște animale înjunghiate, și-și doresc să fi fost și ei orbi, să fi fost cârtițe. Să aibă pe cineva care să le spună cum să trăiască. Ce să simtă, ce să gândească. Pentru că lumea, își dau seama într-un final oamenii cu vedere, chiar a fost construită pentru cârtițe. De aia ele nu suferă, și noi da.

Am luat un șervețel, am cerut un pix și am scris o piesă despre oamenii-cârtiță. În câteva minute, de la cap la coadă, cu tot cu versuri. Îmi suna în cap, îmi plăcea și știam că o să fie un hit. A fost prima pe care n-am simțit-o în engleză, poate și fiindcă nu-mi plăcea deloc cum suna „mole", cârtița englezească, ziceai că e dintr-un film polițist. În română avea o rezonanță ceva mai apocaliptică, se potrivea mai bine cu ideea pe care voiam s-o transmit.

Am cântat în cap de câteva ori piesa și am reușit să fiu și mai fericit decât eram după întâlnirea cu Lola. Voiam să-i dedic ei *Cârtițele*, pentru că o scrisem imediat după ce o cunoscusem, și eram convins

că avusese un rol în toate astea. Deschisese o ușă, așa cum fac întotdeauna cei pe care-i iubim. Ne fac mai adevărați, mai sofisticați, mai intenși.

Am plătit berea și am început să mă plimb prin parc. Aveam chef să fumez iarbă, sau poate chiar ceva mai tare, să mă fac un pic pulbere până la concertul Lolei și să trăiesc experiența asta, a orașului complet străin, cât mai intens cu putință.

Dar n-aveam nici cea mai vagă idee de unde și cum se pot lua droguri în Argentina. Am văzut pe o bancă un rapper cu un skateboard, l-am întrebat dacă știe de unde pot procura un joint. A ridicat din umeri când i-am vorbit în spaniolă, n-a părut să priceapă nimic nici în engleză, nici prin semne. Poate era surdo-mut, m-am gândit, dar ar fi fost ciudat să asculte piesele hip hop, dacă nu putea să le audă. Am ridicat și eu din umeri și am mers mai departe.

Am intrat într-un alt bar, care părea mai trashy, cu pereții împodobiți cu grafitti-uri întru câtva obscene. Am cerut o bere și am intrat în vorbă cu barmanul, un tip care purta un tricou cu Judas Priest. Mi-a zis că îmi dă el ceva să fumez, e din partea casei, așa că am fumat împreună cu barmanul și am băut un șir de beri cărora le-am pierdut numărul. Nu știu exact ce-mi dăduse să fumez și nici nu-mi prea păsa. Nu avea decât vag gust de iarbă, era ceva mai degrabă amărui-acrișor. M-am făcut pulbere și am fost din nou fericit. I-am cântat barmanului *Cârtițele*, și după vreo două beri învățase și el binișor referenul, deși nu

pricepea cuvintele. Eram fericit, la dracu', o întâlnisem pe Lola, fusese nice cu mine, așa era ea, era nice și true, Lola exact cum mi-o aminteam din clipurile ei urmărite obsesiv, când mă apucasem de muzică, Lola din posterele de pe peretele camerei noastre, pe care făcusem de atâtea ori laba. Lola care mă ajutase să-mi găsesc drumul. Lola care mă inspirase, care mă făcuse să visez. Lola adolescenței noastre, subiectul nostru comun de discuție, printre atâtea altele, dar un subiect la care reveneam de fiecare dată. Lola pe care nu visasem s-o întâlnesc în carne și oase, Lola care acum îmi ascultase muzica și îi plăcuse, Lola noastră. Lola care mă făcea să-mi fie un dor nebun de Fire, un dor care mă durea fizic, care-mi strângea coastele și mă împiedica să respir.

Am început să umblu hai-hui prin Buenos Aires, gândindu-mă ce nume ciudat are, și ce ironie să nu poți respira cum trebuie într-un oraș al cărui nume sugerează tocmai libertatea și plăcerea de a respira ceva ce face bine plămânilor tăi, admirând femeile exotice și zâmbitoare și copiii atât de veseli, diferiți de cei din România, care au fețe de parcă cineva le-a luat întotdeauna jucăriile și i-a pus să stea la colț pe coji de nucă. Am intrat prin magazine și m-am gândit să-i cumpăr ceva lui Alice, dar nu-mi prea venea nimic în minte. M-am gândit să-i iau un vibrator, ce față ar fi făcut, și am început să râd ca un nebun, ținându-mă de un zid. Jointul barmanului chiar mă făcuse pulbere, și eram fericit, așa pulbere, măcar

durerea se mai fărâmița puțin. Mă durea în continuare, dar puteam și să uit de ea minute bune, iar apoi revenea ca o bucată de sticlă spartă, în cioburi, în frânturi, și dura ceva până se întregea, mai aveam minute în care puteam să respir.

Am intrat în vorbă cu un vânzător de hotdog, care mă ruga să gust sosurile, să-i spun dacă sunt prea sărate, iar eu refuzam, îi explicam că sunt drogat, și că atunci când sunt drogat am gustul alterat, nu se poate baza pe mine, dar el insista, gustă, gustă, „Pruebalo!, Pruebalo!", îmi tot zicea, așa că până la urmă am gustat, ca să îl mulțumesc pe bietul om, și sosul care avea consistență de ketchup avea de fapt gust de flori, din alea de primăvară, o combinație de zambile cu frezii, așa că i-am spus, are gust de flori, e marfă, iar omul a luat tot recipientul în care-l preparase și l-a aruncat la gunoi, chestie care mi-a futut tripul, fiindcă am început brusc să mă simt vinovat pentru tot. Pentru Fire, dar și pentru că vânzătorul aruncase sosul, care chiar era bun și le-ar fi plăcut amatorilor de hotdog. Pentru mama, căreia încetasem să-i mai fiu cu adevărat fiu din vara aia, deși și Kat suferea, și ea avea nevoie de mine. Pentru Alice, cu care mai mult mă jucam, sau mă complăceam, uitând s-o iubesc. Pentru Ina, căreia îi dădeam speranțe false, pentru toți fanii mei, pentru Ioana, pentru Tixx, pentru toată durerea din lume. Pentru Lola, care întârziase din cauza mea la întâlnirea cu producătorul. Pentru barmanul care-mi dăduse jointul,

pentru că era un tip singuratic, care era nevoit să fumeze cu străini. Pentru toți cei care mi-au trecut prin viață și i-am uitat prea curând, sau nu i-am apreciat la adevărata lor valoare. Pentru pereții acoperiți cu grafitti – erau frumoși așa, colorați, dar poate că ei, dacă ar fi avut posibilitatea să aleagă, și-ar fi dorit să aibă alte desene pe ei. Pentru mine, care m-aș fi putut trezi într-o dimineață tatuat cu un desen pe care nu l-am ales eu, făcut cu spray pe mine, așa cum cineva mâzgălise și pereții. Pentru toți ăia care aveau trupe rock, dar nu erau rockstaruri, așa cum și-ar fi dorit. Pentru toți oamenii care mă urau și care mă invidiau, pentru durerea lor de fiecare zi. Pentru cei care veneau la concertele mele și erau fericiți, se simțeau transportați într-o altă lume, după care se întorceau la o realitate rece și urâtă, la o cameră goală, la niște părinți idioți, la un liceu care le castra personalitatea. M-am simțit vinovat pentru toate ființele care putrezeau sub pământ, fie oameni, fie animale, pentru că nu mai primiseră a doua șansă. Pentru cei născuți diformi sau bolnavi. Pentru toate lacrimile care au curs de la începutul timpului și până în seara aia.

Da, era deja seară, se întunecase, iar asta m-a azvârlit din tristețe și remușcare direct într-un atac de panică. Căcat, am ratat concertul Lolei, mi-am zis. Poate că a început, poate că s-a și terminat, poate că e noapte. S-a dus dracului și ăsta, eram irecuperabil. Habar nu aveam unde eram, cum căcat ajung eu la Lola? Logic, nu-mi mai aminteam cum se cheama

clubul unde trebuia să cânte, nu mai țineam minte nici în ce direcție era parcul unde o întâlnisem, nici hotelul ei. Am oprit câțiva oameni și i-am întrebat, au ridicat din umeri, până când am dat de o puștoaică care s-a luminat la față când a auzit de Lola, a zis că e fană și că ea mergea tot la concert. „Nu s-a terminat?", am întrebat-o, aproape mort de bucurie. „Nu, începe cam într-o oră", mi-a spus puștoaica.

4.

Într-adevăr, când am ajuns, de abia urca pe scenă opening act-ul Lolei, o tipă îmbrăcată punk, care a cântat destul de mișto. Părea o trupă tribut a Lolei. M-am simțit vinovat – poate era în continuare de la jointul ciudat al barmanului – fiindcă puștoaica care mă adusese și-mi salvase viața, căci probabil m-aș fi sinucis dacă ratam concertul Lolei, puștoaica găsise loc doar pe sus, la etaj, nu în fața scenei, așa cum era trecut pe biletul ei, în timp ce cardul meu primit de la Lola îmi dădea acces oriunde, până și pe scenă. Am primit și băuturi din partea organizatorilor, m-am făcut pulbere în continuare. În același timp, eram și foarte prezent, foarte treaz, rețineam toate amănuntele din jur: toate frezele colorate, toate accesoriile metalice, decorurile gotice ale clubului, outfit-ul tipei care a cântat în deschidere, titlurile pieselor, desenul de pe eticheta de bere pe care o țineam în mână. Era ca și cum mă pregăteam pentru o experiență din care nu trebuia să uit nimic.

Și ce concert a fost! Lola a coborât din tavanul sălii, cu capul în jos, atârnată de picioare cu niște

lanțuri groase, și așa a cântat prima piesă, cu capul în jos. Un fan isteric a făcut un salt și s-a atârnat de Lola, și gardienii au trebuit să-l desprindă de acolo. A cântat toate hiturile ei, dar și piese noi. A cântat cu toată pasiunea pe care i-o știam, a pus în concertul ăla tot ce iubeam la ea și iubisem dintotdeauna. Mi-am retrăit copilăria, adolescența – mi-am amintit exact în ce zi am ascultat pentru prima dată fiecare piesă a Lolei în parte. Ce simțisem pentru fiecare din ele. Cum mă inspirase. A schimbat cele mai ciudate outfit-uri, de la rochii de epocă la costume sado-maso, din latex negru, cu bice și cătușe. Totul îi venea natural. Tot ce îmbrăca, tot ce cânta, tot ce era.

Am urlat și eu, în ton cu fanii isterizați, că mai vrem un bis, și încă unul, și încă unul. De patru ori s-a întors Lola pe scenă. Parcă nu-i venea nici ei să plece, să se dea jos de acolo, să se întoarcă la viața care începea dincolo de backstage.

După ultimul bis, după ce sala a aclamat-o vreun sfert de oră și ne-am dat seama că de data asta chiar s-a terminat concertul și nu avea să se mai întoarcă, m-am dus în backstage și am găsit-o schimbându-se. Era în sutien și chiloți, se îmbrăca în ceva casual: blugi rupți și peticiți și o bluză neagră, cu pene. Avea un corp doar puțin diferit de cel pe care i-l știam din postere. Câteva riduri în plus, câteva cute pe burtă, poate fundul mai puțin rotund ca la sfârșitul anilor '90. În rest, era la fel – îi recunoșteam pulpele puternice, rotunjite, genunchii mici, șoldurile bine

conturate sub talia subțire, sânii mari.

I-am zis că a fost un concert minunat, iar Lola a râs, ștergându-și transpirația de pe frunte.

— We're goin' to a party, wanna come, love?, m-a întrebat.

Sigur, am zis.

N-a mai pierdut vremea prin sala de concert, așa cum făceam eu cu băieții de fiecare dată. Meet and greet-ul fusese înainte de concert, când se organizase și o conferință de presă. A mai schimbat câteva cuvinte cu organizatorul, care i-a dat și un plic, după care a zbughit-o direct în limuzina neagră care o aștepta afară. Am ieșit și eu, după ea, pentru că dacă mi-ar fi dat adresa unde era party-ul, mai mult ca sigur nu m-aș fi descurcat s-o găsesc. Ținea portiera deschisă și capul aplecat. Mi-a luat ceva timp să mă prind că era pentru mine, că mă aștepta pe mine.

— Jump in, love.

Am intrat și m-am așezat foarte aproape de ea. În partea cealaltă, la geam, era chitaristul ei, care mi-a arătat devil's horns și mi-a întins un plastic pe care erau făcute deja câteva liniuțe. Am tras pe nas fără să întreb ce era, și fără să recunosc gustul, iar Lola a râs, zicând ceva gen „fuckin' amazeballs". De fapt, de după liniuțele alea, că am mai tras câteva, am început să percep ciudat tot ce-mi spunea Lola – aveam senzația că dintr-o dată îmi vorbește în română. Știam că îmi vorbește în continuare în engleză, dar traduceam automat în română tot ce-mi spunea, cu

tot cu expresiile ei personale, pe care i le știam atât de bine din interviuri.

În toiul petrecerii, am găsit o cameră goală și m-am retras acolo. Pentru un timp, mi-am zis. Încercam să-mi dau seama ce lipsea. Și nu neapărat ce-mi lipsea mie – asta știam. Îmi lipsea Fire, îmi lipsea sentimentul de împăcare, îmi lipsea acea ființă care să vină și să-mi ridice toată vinovăția pe care o simțisem încă de atunci. Îmi lipsea să o iau de la capăt și să mă bucur de tot ce mi se întâmpla, așa cum o făcusem atunci când începusem să fiu tot ceea ce-mi doream să fiu. Mai degrabă, voiam să descopăr ceea ce le lipsea tuturor, ce-i lipsea lumii, ce-i lipsea Lolei.

Lola făcuse un show bestial. Perfect. Pentru oricine altcineva, ar fi fost cel mai tare concert la care ar fi asistat vreodată, și, obiectiv vorbind, chiar așa fusese: megafuckingamazing. Numai că eu, care o știam atât de bine pe Lola, observasem că ceva lipsea. Nu neapărat un ingredient esențial, nu ceva care să facă muzica ei mai puțin minunată de cum era… ci mai degrabă ceva personal. Scar-ul Lolei ieșise și el la iveală cât ea se aflase pe scenă, la fel cum ieșea și al meu, de fiecare dată. Credeam că îl înțelesem pe al ei. Al ei era singurătatea. Și ea se simțea ruptă de toți atunci când era pe scenă, dar durerea pe care o purta o însoțea și atunci când cobora de acolo, era mereu cu ea, singurătatea era, într-un fel, chiar Lola, așa cum vinovăția era, într-un fel, chiar Storm. Ăsta era

scar-ul meu, și m-am hotărât să-i spun toată povestea. Poate chiar în noaptea aia, dacă mi s-ar fi părut că Lola avea chef de confesiuni și nu era prea beată.

Pe urmă mi-am amintit de poemul ăla al lui Bukowski, cu locul din inimă, unul mic, care niciodată nu poate fi umplut, care rămâne doar al tău, orice ai face. Oricât de fericit ai fi, chiar și în momentele alea în care te simți zeu, nemuritor, complet, într-un fel e degeaba pentru acel loc micuț din inima ta. Rămâne tot gol, și așa va fi mereu. Rămâne doar al tău. Doar tu vei aștepta mereu în locul ăla. Ceva ce nu va veni niciodată, poate și pentru că nici nu trebuie să vină.

Locul ăla micuț din inima mea, niciodată umplut, se întindea peste tot și peste toate atunci când urcam pe scenă. Pe scenă mă simțeam cel mai singur, pentru că locul ăla în acele clipe nu mai era deloc mic, se extindea, se umfla asemeni unui balon în care sufli aer, mă înghițea, și atunci simțeam și eu singurătatea aia. O simțea și Lola, știam.

M-am gândit că poate nici Fire, oricât îl iubisem, nu pătrunsese în locul ăla din inima mea. Poate că acum mă gândeam la el ca la o completare a mea, mă simțeam rupt în jumătate de când el nu mai era, doar pentru că vina mă ucidea și pentru că, odată dispărută, o persoană ți se pare că are o semnificație mult mai puternică decât atunci când era prezentă.

Iar locul, mi-am zis, în timp ce Lola intra în camera în care mă refugiasem eu, îngrijorată că am

dispărut de la petrecere, locul ăla poate că este blestemul fiecărui om. Care trece prin viață singur, suferă singur, neînțeles, nealinat, și moare singur, pentru că așa trebuie să fie.

La party-ul animat și nebun, m-am urcat pe o masă cu Lola și am început să dăm din cap, în timp ce idolul meu dădea pe gât shot după shot de tequila. Eu alesesem votca, știam că pierd realitatea cu fiecare înghițitură, dar nu mă deranja, oricum realitatea nu-mi aducea prea multe satisfacții lately. Ascultam Sex Pistols și mi-am amintit, nu știu de ce, de primul meu sărut cu Alice.

Aveam șase sau șapte ani, era primăvară, iar Alice mi se părea mai frumoasă ca oricând, cea mai frumoasă fată din lume, așa că, într-o seară, după ce ne plimbasem, ne jucasem și făcusem planuri de viitor, m-am oprit și i-am cumpărat un trandafir galben. Purta în ziua aia niște pantaloni scurți galbeni, dar nu galben-lămâie, ci un galben din ăla blând, un galben ușor albicios, iar trandafirul era exact de aceeași nuanță cu ei. L-am luat și am început să-i rup spinii, că nu se făcea să-i dai fetei floarea plină de ghimpi, să-i intre în degete. Numai că mi-au intrat mie, mi-au sfâșiat pielea de pe degetele arătător și mijlociu și a început să-mi curgă sânge. Alice a văzut, mi-a luat mâna rănită în mâinile ei, a dus degetele mele la gură și a început să-mi lingă sângele. Un pic mai târziu, ne-am sărutat.

A păstrat trandafirul forever, cred că îl mai are

și azi. L-a pus la uscat într-o carte ciudată, pentru copii, una dintre puținele pe care le aveam scrise în română, ceva cu aventurile lui Habarnam. Era o carte cu coperți cartonate, așa că trandafirul se presase bine. Era mort, și totuși putea fi în continuare acolo. Să deschizi cartea și să te uiți la el și să-ți amintești de ziua în care eu mă înțepasem la deget, iar ea îmi lipăise sângele. Atât de diferit de ceea ce se întâmplă cu oamenii, la care nu te mai poți uita după ce sunt morți și îngropați.

Din ziua în care îmi linsese sângele de pe degete, eu și Alice fusesem împreună.

Făcusem sex cu ea câțiva ani mai târziu, chiar înainte ca mama să ne facă pachet și să ne trimită în România.

În limuzină, în drum spre party, coapsa mea se atinsese de cea a Lolei – caldă și moale în blugii ei negri, sfâșiați. Îmi spusese din nou că adorase clipul cu Hurricane în concert, că sunt un artist fuckin' amazing și că ar trebui să-i jur că o să cânt până în ziua în care o să mor. I-am jurat și am râs.

Mi-a zis că furia mea de pe scenă este tot ceea ce a pierdut rock-ul în ultimii ani. Furie autentică, venită de la oameni care simt până dincolo de limita până la care sunt făcute lucrurile să fie simțite. Oameni care înțeleg, nu proști, care cântă pentru faimă și pizde, pentru bani sau ca să-și aline frustrările din adolescență. Oameni perfecți, care pot avea totul, dar care aleg furia, pentru că furia purifică, furia e

inocentă și reală, furia îți arată că ești încă viu, îmi zisese Lola, și mă bucuram că era întuneric în limuzină, pentru că știam că declarația ei mă emoționase, fiindcă simțeam că o nimerise atât de bine.

Ar trebui să ne trăim fiecare zi ca și cum ar fi nu neapărat ultima, dar ca și cum nu am avea nimic de pierdut. Ca și cum pe lume nu ar exista și n-ar fi existat niciodată monștri, și amintiri care îți sfâșie inima, și demoni care îți cuprind mintea atunci când speri că începi să uiți și să te vindeci.

Toate lucrurile de care ne temem, credea Lola, sunt în noi, și le putem învinge ușor, atunci când suntem cu adevărat motivați. Trebuie mai întâi să le înțelegem, apoi să încercăm să ne convingem că noi suntem cu mult, mult mai puternici decât ele.

— Most of the things we fear our entire lives are really not important at all, spusese Lola.

Avea dreptate, dar, în același timp, eu știam că demonii uneori nu doar sunt în noi, ci sunt una cu noi, și nu pot fi exorcizați fără a rupe din noi, odată cu alungarea lor. Demonii care ne chinuie suntem noi și, dacă alegem să-i gonim, vom pierde pentru totdeauna și ceva ce suntem sau am fost, ceva important, ceva esențial.

Dar Lola știa multe despre bătălii, pierderi și cuceriri, așa că probabil trebuia s-o ascult. Trecuse prin toate astea și ieșise nu neapărat întreagă, nu perfectă, nu impecabilă, nu nesifonată, ci doar adevărată, reală, vie, mai vie decât majoritatea oamenilor. La urma

urmei, m-am gândit, oamenii nu sunt cu adevărat vii până nu au sufletul plin de cicatrici, până nu duc bătălia aia cu demonii lor. Indiferent că o câștigă sau o pierd, după ea vor fi mai vii.

Am privit-o și m-am gândit că era minunat să fii în sfârșit lângă o ființă pe care o iubiseși de când puteai să-ți amintești.

5.

— Can you tell me everything, love?, a întrebat Lola, în camera unde ne retrăsesem.

— ...

— All of it, from the beginning. All the fucking thing. I wanna know and I wanna understand. I really care. I haven't cared like that in a while for something. Or for someone.

— ...

— Just breathe. And begin.

— I don't really know where's the beginning.

— What hurts you the most is the beginning. Imagine I'm that woman you pay to listen to you, the fucking shrink.

— I don't pay her anymore since I've started to fuck her, i-am amintit.

— Anyways.

— Ok, I'll try. I had a twin brother. He's gone. I believe I'm the only one guilty for what happened. I feel like I have murdered him. Now, the long version, if you have time and enough booze.

— For you, any fuckin' time, love.

— Ok. It was summer.

— Just like that... Let it flow.

— Mid summer. July.

Cald, soare, lumină, zumzete în aer ca și cum te-ai fi aflat pe o insulă de vacanță din care nu ai avut niciodată de ce să pleci. Un loc cu de toate, în care îți puteai petrece fericit întreaga viață, dacă ai fi avut norocul să nu te izgonească nimeni de acolo. Zilele erau lungi și te făceau să te simți, nu știu, ca și cum ai fi devenit nemuritor, ca și cum tot la ce te puteai gândi era doar viitorul. Și un prezent lung, lung, etern, cu toată fericirea din lume. Cea mai frumoasă vară a noastră de până atunci.

Cel puțin, la început.

Și, în timp ce îi povestesc Lolei, nu mai sunt în mijlocul party-ului. Sunt din nou acolo, pe străzile orașului ăla nefericit, dar atât de frumos și de romantic, printre taxi-urile grăbite, cu turiști, printre femeile dezbrăcate, în sutiene și pantaloni superscurți, care își fac poze lângă fântâni și clădiri. E o lumină așa cum n-am mai văzut până atunci, ca și cum tot orașul, cât poți cuprinde cu privirea, e un ecran uriaș, strălucitor; dar, ciudat, lumina asta nu-ți rănește ochii câtuși de puțin, îți dă numai o stare de beție prelungă, de plutire și vis.

Kat e lângă mine și spune ceva de genul: „Noi dăm o tură prin muzee și ne vedem cu prietenii lui, voi găsiți singuri ceva cu care să pierdeți vremea și ne vedem la noapte în clubul de lângă hotel, e ok,

băieți?", iar eu și Fire îi spunem maică-mii că da, e ok, să meargă și să-și vadă de treabă. Și plecăm să ne plimbăm, și e cea mai superbă zi de miez de vară, soare și cald și lumina aia ca de pe altă lume, și în cale ne iese o terasă mișto, cu scaune decorate cu cranii, iar Fire zice să stăm acolo, să bem bere. Și bem, bem, bem, până se lasă răcoarea în jurul nostru, deja nu mai e soare, dar tot e lumină, lumina aia pe care o simți în jurul tău chiar și atunci când ții ochii închiși, pentru că nu e numai de la soare, de la ziua lungă de vară din orașul italian, e mai mult de la fericire. De la sentimentul de împăcare pe care ți-l dă gândul că ești cine trebuie să fii, că ești ființa care ești, singura posibilă, și că ființa asta e cea mai minunată din lume.

Și fratele meu e singurul cu care mi-aș dori să fiu acolo, atunci.

Fire îmi spune, cu buzele umede de spumă de bere:

— Să fii rockstar nu înseamnă doar să umpli stadioane cu oameni extaziați. Rockstar e atunci când deschizi ochii dimineața fericit că te-ai trezit în corpul singurei persoane din lumea asta în care ți-ar plăcea să fii. E mai mult un sentiment. Bucuria de a îmbrăca singura piele căreia ai vrea să-i dai viață, din tot universul.

Și acum e ca și cum l-aș auzi din nou spunând asta, ca și cum e din nou lângă mine, și ziua e iarăși lungă, și suntem aproape copii, pentru că suferința încă nu a venit și nu a mușcat din mine, și probabil

că asta înseamnă să fii copil, să nu fi suferit cu adevărat încă. Să crezi că totul va fi lumină, ca și până atunci. Și mă doare mai mult ca orice momentul în care îl simt pe Fire viu cum fusese în după-amiaza aia. Și îmi doresc să mă întorc în timp așa cum nu mi-am dorit niciodată nimic, de parcă dorința asta e mai puternică decât tot ce sunt, de parcă îmi ia locul, încet-încet. Și i-aș da orice, tot ce sunt, dacă aș putea s-o fac să se împlinească.

— Asta am înțeles eu. Din ultimele noastre luni, completează Fire, și e atât de prezent, de alături de mine, încât simt că aș putea să mă întind și să-l îmbrățișez.

Dar știu că nu se mai poate. Și vreau să urlu, și-mi amintesc ce-mi spusese Kat, la câteva săptămâni după: „Locul unde va fi prezent de acum înainte e mintea noastră, și trebuie să avem grijă de ea. Să n-o pierdem. Pentru el. Ca să-l mai ținem aici o vreme, cu noi, în noi".

Îi zâmbisem fratelui meu geamăn și-i spusesem că da, e cea mai corectă definiție pe care cineva a dat-o vreodată rockstarului, a nimerit-o, în pula mea, și el râsese, și băusem până se întunecase. Mirosea a niște flori ciudate, un parfum greu, care îți umplea plămânii. Nu aflasem niciodată ce flori fuseseră. Nu mă mai întorsesem acolo, după ce se întâmplase. Trecuseră săptămâni, apoi luni, apoi ani, și încă nu găsisem puterea de-a mă întoarce și-a revedea totul. Nu credeam că îmi va fi mai bine după, ci dimpotrivă.

Era vreo 10-11 seara când Kat ne sunase, să ne spună că ea și X (mi se pare atât de ciudat că nu-mi mai pot aminti numele lui, știu că era un nume clasic pe care și-l pun italienii, poate Fabio, sau Fabrizio, ceva asemănător, dar pur și simplu nu mi-l mai pot aminti, la fel cum nu-i mai țin minte nici moaca, știu doar că era cu doar câțiva ani mai mare ca noi, probabil avea vârsta mea de azi) s-au dus la o petrecere, spre periferia orașului, și că ne așteaptă și pe noi acolo, că e foarte cool, e într-o vilă cu piscină și sunt multe corturi afară, băutură râuri, muzica se aude de la un kilometru, o s-o găsim cu siguranță foarte ușor. Ne-a dat adresa. Am luat un taxi și am mers într-acolo.

Ce îi scăpase maică-mii să ne spună era că petrecerea de fapt se transformase într-o nuntă în toată regula, cu două mirese foarte bete care sărbătoreau, cu rochii albe minuscule, sexy și sfâșiate, și cu câteva sute de invitați. O găsisem cu greu pe Kat, în ciuda părului ei lung foarte oxigenat și a rochiei albastre, cu care sărea în ochi, după care o pierdusem ușor. Era un du-te-vino, o nebunie generală, toți ne aduceau pahare cu băutură, ne făcusem muci și la un moment dat un tip pe care nu-l cunoșteam, nu era din gașca amicilor lui Kat, venise să ne întrebe dacă nu vrem să mergem într-un club din apropiere, care are un ring de dans afară și e foarte tare, ne asigurase el. Aici e mai pentru babalâci, comentase el, și nu era chiar departe de adevăr, deși petrecerea, în felul ei, era

reușită. Oamenii se distrau, toți erau beți, se pipăiau în mijlocul mulțimii, urlau fericiți, spărgeau sticle, cădeau unii peste alții. Ne-am dus să căutăm clubul cu gândul că, dacă n-o să ne placă, să ne întoarcem la petrecere. Ăla, necunoscutul, ciordise două sticle de whiskey și bea din amândouă, ni le întindea și nouă, în timp ce mașina pendula între șanțuri și copaci. Noroc că distanța nu e fost prea mare. Am ajuns și în club, unde era balamuc și mișto. Am băut noi ce am băut, până ce ne-a agățat o gagică. Roșcată, creață, cu pistrui și picioare lungi.

Am crezut întâi că e un fel de animatoare, de plasatoare, care vrea să ne găsească locuri pe canapea, fiindcă se lipise de noi și nu mai pleca, deși nici eu și nici Fire nu părusem foarte interesați de ea. Ne-a zis că e din Lituania și că e fotomodel. Eu am presupus că e mai mult decât fotomodel, ținând cont de niște indivizi care se tot învârteau în jurul ei, cu aere de pești, și care se tot uitau urât la noi, de parcă acaparasem marfa și nici nu plăteam pentru ce consumam. Mă rog, o fi fost fotomodel în zilele când era indisponibilă pentru jobul de bază, mi-am zis. Chiar mereu mă întrebasem ce fac curvele când sunt la ciclu, dacă lucrează, se odihnesc sau au un al doilea serviciu, part time, special pentru zilele alea.

Pe pistruiată o chema Anya. Renunțând să ne mai întrebăm dacă într-adevăr era prostituată, bănuială care oricum nu avea cine știe ce importanță pentru noi, ne-am dus cu Anya într-un separeu și ne-a

făcut cinste. Era haios, în separeul de alături erau niște boșorogi cu bani, iar Anya lua băuturile de la ei și ni le aducea nouă. Ne-am distrat așa o vreme. Mi-a zis că avea 15 ani și că venise în Italia de 3. La un moment dat ne-am sărutat și ne-am pipăit o vreme, iar de acolo deja... totul e mai încețoșat. Fire dispăruse. Dăduse semne la un moment dat că se plictisește, atunci când abandonasem discuția noastră despre viitorul trupei, fiindcă oricum mă simțeam prea beat pentru ea, și trecusem la a pipăi sânii femeii. Am plecat cu Anya să-l căutăm, dar ne-am oprit să dansăm câteva piese, după care, beat, am alunecat pe jos și am început să fac mișto de unii. Dansau aiurea, păreau genul de oameni timizi care se chinuie să pară de gașcă, să arate că pot ține și ei ritmul, și se mișcau foarte dezlânat, sau cel puțin așa mi se părea mie. M-am băgat printre picioarele lor, încercând să-i imit, până când unul dintre ei s-a prins ce făceam și s-a supărat, s-a simțit foarte jignit. Genul de om care nu suportă adevărul. A ieșit o ceartă și cred că era aproape să se lase cu bătaie, un altul mă împingea de colo până colo și o brusca și pe Anya.

Noroc cu Kat, care apăruse și ea în club, cu italianul ei al cărui nume nu mi-l mai pot aminti sub nicio formă. Cică nunta nu mai era așa de fun, se lăsase cu violență din pricina prea multor oameni beți, și venise și ea aici, să continue distracția. Tipul ei i-a calmat pe tocilarii timizi, dar recalcitranți, le-a explicat că am luat ceva și nu mai gândesc, dar că sunt un

băiat de treabă când sunt treaz. S-au liniștit ăia și au lăsat-o și pe Anya în pace, ba chiar unul din ei i-a dat un pliculeț, bănuiam că era cu ceva de tras pe nas, aveam s-o întreb mai târziu, dacă nu se tira.

Mama mi-a spus că Fire e în regulă, se cuplase cu o gagică și era „prin preajmă", zisese Kat, și făcuse un gest larg cu mâna, care putea să însemne că e fie prin curtea clubului, fie că e pe acolo, prin Italia. Am mai dansat, am fumat niște iarbă, iar am căzut și am făcut mișto de unii, iar spre dimineață țin minte că eram cu Anya în budă și i-o trăgeam, iar ea era foarte gălăgioasă. Eram prea rupt ca să-mi placă să fac sex cu ea, dar aveam o bănuială că nu mi-ar fi plăcut prea tare nici dacă aș fi fost doar amețit. Mă trezisem fiindu-mi dor de Alice, de Fire, de scenă. Îmi doream să fi fost în fața fanilor și să cânt. Mă simțeam inspirat, viu, cu chef de a fi eu însumi, doar că nu aveam cu cine în momentul ăla.

Nu era ceva neobișnuit. De multe ori, atunci când beam cu oameni random, care nu-mi plăceau în mod special, mi se făcea dor de fanii mei, de expresiile de pe fețele lor când ascultau piesele noastre, de energia pe care o aveam când îi priveam și când le cântam, de discuțiile de după concerte, de mesajele lor, de după-amiezele în care stăteam ore întregi la povești și glume cu ei pe chat. Îi simțeam des ca pe niște prieteni, de fapt ca pe o singură ființă, un prieten cu mii de chipuri și nesfârșite personalități. Un amic de băutură cu care nu te-ai fi putut plictisi niciodată.

Când am ieșit din budă, s-a iscat un fel de altercație, pe Anya o prinsese de mână un bărbos și o chestiona că de ce a stat degeaba toată noaptea și bla bla. I-am arătat degetul mijlociu bărbosului și m-am tirat s-o caut pe Kat. Noroc că am dat de unul care o cunoștea și mi-a zis că pot veni să dorm la ei, în casa unde fusese bairamul, că acolo e și Kat cu omul ei. Mi-a zis și că mi-a dat cheia mai devreme, când am venit cu fata, că să o folosesc pe aia, ocazie cu care m-am prins că mă confunda cu frate-miu.

Anyway, i-am zis că nu mai am cheia și el a venit cu mine, pe jos, mi-a arătat unde fusesem eu, chipurile, cu fata, mai devreme. Am intrat în camera aia și acolo era Fire, făcea sex cu una. Voiam să mă culc pe canapeaua de lângă patul lor, muream de somn, nu mă deranja deloc că și-o trăgeau, nu era prima dată când eu aș fi dormit și el ar fi făcut sex, sau invers. Putea Fire s-o și strângă de gât pe aia, nu m-ar fi deranjat prea tare dacă ar fi făcut-o în liniște cât de cât, dar tocmai atunci a apărut Anya, gălăgioasă ca de obicei, țipând că de ce am plecat fără să-i las un număr de telefon, că mă pierduse și se panicase. Am încercat să-i explic că am o iubită acasă, în România, și că ce am făcut noi a fost ok, dar atât, ceva fun, scurt, la beție. S-a supărat și a început să urle și mai tare și să arunce cu obiectele care-i picau în mână, a spart o oglindă, moment în care țin minte că m-am întrebat a cui o fi casa și dacă avea să se supere, și… pe urmă nu mai știu exact, e iar în ceață. Fire cred că

a mai făcut sex cu aia, ignorând total balamucul iscat de curvă, eu cred că am ieșit cu Anya cea roșcată și creață pe hol, ca să o calmez, și i-am lăsat numărul meu de mobil, ba chiar ne-am făcut și un selfie, habar n-am de ce dracului am fost atât de idiot, și acum când îi povestesc totul Lolei îmi revin în minte nu știu exact de ce toate detaliile astea, toate amănuntele împuțite, și îmi dau seama că sunt și mai vinovat, chiar mai vinovat de cât crezusem, și simt că mi-e foarte rău, că mă sufoc, și aș vrea s-o sun pe Ina și s-o întreb ce trebuie să fac în situația asta, dar nu are rost, poate că ar pleca Lola, n-aș mai putea să duc povestea până la capăt și nici asta nu mi-aș putea-o ierta niciodată. Ar fi cel mai groaznic lucru acum: să plece Lola, s-o pierd, și să las și povestea neterminată tocmai când începe să doară mai tare. Povestea lui Fire trebuie spusă, într-un final, așa cum a fost ea, și trebuie spusă cuiva care o poate înțelege. Cuiva ca Lola. Zâmbesc și continui, și cu fiecare cuvânt sufletul mi se sparge și mi se împrăștie, și știu că niciodată nimeni nu-l va mai putea face la loc, dar asta este, nici nu sperasem să se poată, știam asta deja.

Îmi făcusem un selfie cu Anya și îl mai pusesem și pe Facebook, habar n-am de ce pula mea, și chiar îmi amintesc că vreo trei ore mai târziu mă sunase Alice să mă întrebe ce fac pe acolo și cine e roșcata aia cu pistrui, dar mai înainte de asta venise într-un târziu omul a cărui casă era aia în care ne făcusem de cap și ne certase pe toți, ne dăduse afară, era de înțeles,

că nu știu ce mai putea alege din vila aia, la halul în care arăta.

Fire și-o mai trăsese o dată cu tipa în curte, pe un balansoar, printre multe alte corpuri de petrecăreți adormiți pe iarbă, și m-am gândit că unde o fi Kat, nu se vedea pe nicăieri mama, și până la urmă le-am dat dracu' pe pizdele alea două, Anya mea și tipa lui, și ne-am dus în centrul orașului pe jos.

Fire era ofticat că nu făcuse duș, i se părea că tricoul lui cu Sodom e foarte transpirat, și tot o dădea că vrea să căutăm o țâșnitoare, ceva, și mă tot toca la nervii mei mahmuri cu asta, așa că până la urmă m-am enervat, mi-am scos tricoul meu cu Belphegor și i-am zis să facem schimb, să se îmbrace cu al meu, că era mai puțin transpirat. A fost foarte fericit și a abandonat ideea dușului sub țâșnitoare, care oricum era inexistentă.

Până în centru ni s-a făcut sete, așa că ne-am bucurat când ne-am mai găsit niște bani prin buzunare și ne-am luat suc, cafea, apoi bere. Deja începeau să mișune turiștii și, cu excepția capetelor noastre care ne dureau de la băutură, dimineața aia semăna cu cea de dinaintea ei. Plutea aceeași fericire în aer. Și sentimentul că viața asta nu ar avea cum să se sfârșească vreodată.

Vorbeam de multe ori cu oameni care mă avertizau că tinerețea noastră se va duce la un moment dat, că vom deveni și noi maturi, apoi ușor-ușor bătrâni, cu probleme ca ale oamenilor normali, și

că trebuie acum să trăim din plin, când suntem tineri, și în același timp „să ne construim un viitor". Cu prima parte eram de acord. Făceam asta, trăiam din plin. Ne imaginam că așa vom trăi mereu. Nu îmi puteam în schimb închipui cum avea să se ducă tinerețea, dacă aveai grijă de ea. Dacă făceai tot posibilul să nu îți umpli sufletul de frustrări, de griji, de neîmpliniri, dacă trăiai mereu în acord cu tine, dacă știai să te bucuri de fericirile tale, să le cauți și să ți le însușești. Credeam că oamenii îmbătrânesc doar pentru că sunt triști și pentru că își rătăcesc drumul. Și nu credeam că e obligatoriu ca toți oamenii din lume să îmbătrânească.

Vedeam, de fapt, cum își pierd unii tinerețea. Pierzându-și visurile, mai întâi. Apoi, consolându-se cu ideea că și-au pierdut visurile. Își spun că oricum erau prea copilărești, că așa trebuia să fie, să meargă mai departe, să calce peste ele, fiindcă nu erau bune de nimic. Apoi, se făceau că le uită și se aruncau într-o rutină care nu-i reprezenta cu nimic, care nu-i bucura, dar care îi putea ascunde de sufletul lor. Își adunau cât mai multe măști, pentru ca nu cumva cineva indiscret să îi privească goi și să descopere cadavrele visurilor ucise. Trăiau cu măștile, și așa trecea timpul. Nu și le scoteau niciodată. Apoi... se întâmpla ceva, diferit pentru fiecare din ei în parte. Ceva care îi făcea să se oprească în loc și să se sperie, pentru că nu mai recunoșteau nimic, și mai ales nu se mai recunoșteau pe ei. Cine erau? Unde dispăruse totul?

Și atunci, abia atunci, se priveau și înțelegeau cât de mult au îmbătrânit și cât de multe lucruri au pierdut, fugind de ei înșiși. Dar era târziu, măștile se lipiseră prea mult în carne, nu le mai puteau scoate, acum erau obligați să le poarte până la sfârșit.

Eu și Fire nu aveam să îmbătrânim. Era simplu.

Era iar soare, stăteam pe marginea fântânii din piața mare, cu o mie de turiști în jur, exact cum fusese cu o zi în urmă. Și simțeam și atunci că aș putea să fiu la fel de fericit, doar că mi-era puțin cam somn și cam foame. Dacă aș fi știut că era ultima dată când aveam să stau cu el așa, unul lângă altul, pe marginea fântânii, să ne zâmbim cinic și atotcunoscător, în timp ce mințile noastre făceau planuri de viitor fără ca noi să avem nevoie de cuvinte, ne priveam și știam din privirile alea unde am vrea să ținem viitoarele concerte, în deschiderea căror trupe ne-am dori cel mai mult ever să cântăm, și aveam și playlist-uri în minte, și ne contraziceam, nu, mai bine începem cu aia, zicea Fire, e antrenantă și sexy, ba nu, poate că e mai potrivită ailaltă, e deja hit, ba nu, spunea Fire, hiturile e bine să le bagi fix în mijlocul setlist-ului, să aibă oamenii dintr-o dată revelația că „mamă, cât de tare știu trupa asta, ce marfă sunt", și ne zâmbeam, și el bea o cafea dintr-un pahar de carton, iar eu beam o bere la cutie, și eram fericiți, începeam să fim iar fericiți, era de la soare, de la țara asta unde nu avea cum să se întâmple ceva rău, pentru că era un loc unde mergi să te distrezi, să te relaxezi, să cunoști

oameni, să... în fine, și mda, oare ce aș fi făcut, dacă aș fi știut? L-aș fi smuls de acolo, l-aș fi dus departe? Ar fi fost inutil?

„Lucrurile astea ne depășesc complet, niciodată nu pot fi prevăzute, prevenite, sunt oribile, dar trebuie să învățăm să trăim cumva cu ele. Dacă ne distrug și pe noi, pierdem de două ori, știi? Îi pierdem și pe ei, și ne pierdem și pe noi. Iar cea de-a doua parte poate fi evitată, e datoria noastră s-o facem. Aia da, aia depinde de noi", spunea Kat o săptămână sau două mai târziu, și știam că are dreptate, dar dreptatea nu prea conta. Nu îți revine dorința de viață doar pentru că știi că e bine să trăiești în continuare. Că viața e mai bună ca moartea, că ea se mai poate schimba și îți mai poate aduce satisfacții într-o zi, oricât de greu ți-ar fi să-ți imaginezi asta, în timp ce moartea e definitivă, reprezintă punctul după care nu mai e nimic.

Nu l-am smuls și nu l-am dus departe, iar asta înseamnă că n-o să știu niciodată.

Ce ar fi fost, dacă...

Doar i-am zâmbit, m-am ridicat, i-am luat paharul de carton din mână, paharul din care băuse toată cafeaua, și m-am dus spre un coș de gunoi, să arunc paharul și cutia mea goală de bere. Acolo am mai căscat vreo jumătate de minut gura la niște porumbei, care se căcau din mers și făceau multă gălăgie, erau fericiți că primeau mâncare de la turiști, și am mai zăbovit încă o jumătate de minut, cât i-am apăsat

uneia pe aparatul de fotografiat, că mă rugase să le fac o poză ei și prietenei. Tocmai întorceam capul spre Fire, și îmi amintesc că voiam să-i arăt că, deși era prânz, ieșise luna. Mai văzusem fenomenul ăsta de câteva ori, era straniu, luna în miezul zilei, rotundă, mare și puternică, de parcă ar fi fost noapte. I se vedea conturul, destul de aproape de soare, și am râs de zicala aia cu soarele și luna care nu se întâlnesc pe cer niciodată, ca să vezi, ce prostie, ia uite cum se întâlneau bine mersi, și atunci am auzit împușcătura.

Prima din ele.

Bineînțeles, am crezut că e o glumă.

Oricum, ceva ce nu ne privea pe noi.

Când am ajuns în locul unde stătusem până atunci cu el, deja se isca haos, câteva femei îl văzuseră pe frate-miu prăbușit, rezemat de zidul fântânii, și pe bărbatul cu față de mafiot, cu arma încă ațintită spre Fire, urlând ceva în italiană și gesticulând disperat, părea speriat, ca oamenii care au făcut ceva ce nu mai pot lua înapoi, nu mai pot schimba, în timp ce eu nu păream în niciun fel, nici speriat, nici disperat, pentru că pluteam și nu mă puteam trezi, mi se părea o glumă, apoi omul a mai tras o dată.

Două împușcături. Două gloanțe. În pieptul lui Fire, din care deja curgea mult sânge. Peste tricoul meu cu Belphegor își luase o vestă de piele neagră, cu multe lanțuri și patch-uri, și pe tricoul negru și pe vestă nu ai fi zis că e așa de vizibil sângele lui de un roșu închis, dar deja i se prelingea pe brațe și

pe dalele de piatră, și atunci cred că am înțeles cu toții că nu are cum să mai fie o glumă. M-am repezit la el, încercând să-l ridic, și m-a apucat de braț. N-a mai putut să zică nimic, era târziu, zburaseră și guguștiucii din jur, și ăia cărora le dădusem din brioșă mai devreme, speriați de zgomotul făcut de armă, de al doilea. Poate că pe primul îl luaseră și ei ca pe o joacă. N-a mai putut să-mi spună nimic în cuvinte, dar mi-a zis în felul lui, cum o mai făcuse de atâtea ori când ne era lene să folosim cuvinte; mi-a reținut privirea și a încuviințat din cap, ceva ce putea să fie un „trăiește, Storm, trăiește, mergi mai departe", sau un „așa a fost, e ok, am trăit cum am vrut, n-aș schimba nimic", dar mai ales mi s-a părut că vrea să-mi spună că-i pare rău, de parcă ar fi fost vina lui cumva... și mi-a ținut privirea în ochii lui până ce acolo n-a mai fost nimic.

Pe urmă nu mai știu ce s-a întâmplat, vreo două ore, așa, sau poate mai mult, îi spun acum Lolei, iar Lola dă din cap, în semn că înțelege. Da, știu că înțelegi, vreau să-i spun, de asta îți povestesc... Nu mai știu exact ce s-a petrecut, nu mai pot așeza evenimentele în ordinea lor logică, asta pentru că, pe de o parte, după ce a murit Fire nu mi s-a părut că s-ar mai putea întâmpla ceva cu importanță sau sens, și, pe de altă parte, pentru că de când eram mic emoțiile puternice îmi afectau memoria. Când eram foarte speriat sau foarte fericit, mintea mea ștergea întâmplările care însoțeau emoțiile astea. Multe

dintre amintirile mele semnificative erau făcute mai mult din senzații decât din întâmplări – pentru că întâmplările se estompau, mai degrabă reușeam să presupun ce s-a petrecut, în loc să-mi amintesc propriu-zis. Și, peste toate, se întindea mare emoția, iar eu doar pe ea o țineam minte, ea îmi colora amintirile. Ziua aia în care am fost fericit, noaptea aia în care am fost îngrozit, așa le țineam minte, iar după o vreme uitam până și ce dăduse naștere emoțiilor. Poate, i-am zis Lolei, poate peste câteva luni n-o să-mi amintesc nimic din călătoria asta în care te-am întâlnit, tocmai pentru că am fost foarte fericit cu tine, și m-am simțit norocos, înțeles și special.

Lola a zâmbit și eu am continuat.

Îmi amintesc că a venit mama, după un timp. Nu știu nici acum cât trecuse și mai ales cum venise ea, cine o anunțase. Eu nu o sunasem. Nu mă gândisem la asta. Nu mă gândisem la nimic. Aveam creierul golit complet, iar gândul că el murise încă nu reușea să prindă contur. Kat m-a găsit așezat lângă el, doi oameni identici, unul lângă altul, unul aproape viu, celălalt mort. Stăteam lângă Fire, pe jos, în fund, cu spatele sprijinit de zidul fântânii, în timp ce în jurul nostru mișunau turiști, polițiști, curioși și cei doi bărbați care veniseră cu ăla care trăsese. Până la urmă, au fost ridicați și ei și duși la poliție. Când ne-a văzut, Kat a leșinat, pe urmă s-a trezit și i s-a explicat totul. Se pare că reușiseră să dea de ea două tipe care umblaseră în buzunarele lui Fire și găsiseră

acolo telefonul și actele lui. Mi-a povestit și mie exact ce, cum și de ce, dar nu atunci, pentru că atunci nu puteam vorbi, nu puteam întreba nimic. M-a ridicat, m-a luat în brațe și m-a dus în camera de hotel. M-a lăsat acolo și ea, împreună cu italianul fără nume care o însoțise peste tot, s-a dus direct la poliție, pentru declarații.

Am stat închis în camera de hotel două zile și două nopți, în timp ce Kat alerga peste tot, disperată și distrusă, ca să rezolve chestiile practice, cum ar fi înmormântarea, ancheta poliției și altele. Venea pentru scurt timp, verifica dacă sunt bine, apoi pleca din nou, vorbind nonstop la telefon în italiană cu diferiți oameni, care se ocupau de toate lucrurile care trebuiau făcute. Încă nu se știa unde putea fi îngropat Fire, dacă trebuia adus în România sau nu, și până la urmă iubitul italian al lui Kat rezolvase să poată fi înmormântat chiar în orașul ăla. Orașul unde venise în vacanță și rămăsese pentru totdeauna, fără să vrea. Ca în transă, îmi amintesc că ea îmi spusese că l-au prins pe bărbatul care îl omorâse.

Chiar atunci au început coșmarurile și nu s-au mai oprit niciodată.

Mi-a povestit Kat totul, abia când mi-am mai revenit, a treia zi, când alergătura ei se terminase, iar Fire era într-un loc unde n-aveam să-l mai văd niciodată, nici măcar corpul lui fără viață. Kat mi-a spus povestea pe scurt, fără detalii: individul ăla cu față de mafiot care-l împușcase pe fratele meu se credea

logodnicul Anyei, roșcata pistruiată din club, care până la urmă nu era prostituată – sau era, dar nu știa prostul, presupusul logodnic. Cineva, poate bărbosul căruia îi arătasem muie, îi spusese că Anya și-o trăsese cu mine cu o noapte în urmă în buda clubului, iar prostul devenise foarte gelos – de ce neapărat pe mine, dintr-o mie de alți bărbați, nu se știa, sau Kat nu știa, la fel cum nu știa nici exact cum ne găsise de abia a doua zi – probabil timp în care făcuse rost de armă…

Am pus eu informațiile cap la cap, ascultând povestea ei: mă urmărise tot drumul din club până la vila unde fusese petrecerea și unde invitații făcuseră prăpăd de-l supăraseră pe proprietarul care ne aruncase în stradă, mă rog, în curte, vila unde idioata aia a lui distrusese oglinda. „Logodnicul" se ținuse apoi pe urmele noastre până în centru, stătuse pe aproape și-și făcuse curaj să se apropie, iar când o făcuse, nu mai reușise să gândească, scosese arma și trăsese. Nu observase că „eu" aveam brusc părul ușor diferit sau altă expresie a feței. Se luase doar după tricou… După tricoul pe care i-l dădusem lui Fire, care se plângea că al lui era mult prea transpirat… Tricoul îl omorâse, eu îl omorâsem, momentul nenorocit în care mă lăsasem agățat de o proastă, hotărârea nefericită de-a merge în clubul ăla…

Ne urmărise și crezuse în tot timpul ăsta că eu eram Fire și că Fire era Storm, și trăsese în el crezând că trage în mine, deși fratele meu avea părul puțin

mai scurt și mai închis la culoare, și era o idee mai slab, și purta cu totul alte brățări la mână, și bocanci verzi, în timp ce ai mei erau negri... dar cine mai observase detaliile astea? Ele nu reușiseră să-i salveze viața.

Oare își dăduse până la urmă seama că-l omorâse pe fratele greșit?

Cât de ciudat ar părea, momentele alea de imediat după ce totul se petrecuse au fost poate cele mai ușoare. Mult mai ușoare decât tot ce avea să urmeze. Durerea mă epuizase pe loc și mă paralizase. Eram teribil de obosit, nu voiam decât să dorm câteva luni, dacă s-ar fi putut. Să-mi fac o scorbură ascunsă de vederea oricui, să mă cuibăresc acolo și să dorm, să cred că totul a fost un vis. Vedeam că viața mea se schimbase brusc. Știam că lumea se năruise. Mă uitam ca lovit de amnezie la amănuntele pe care le vedeam în jurul meu: la turiștii care fie se opreau să vadă ce se petrecuse, fie treceau mai departe nepăsători, cu aparatele de fotografiat la gât, la copiii gălăgioși care se bucurau de ziua călduroasă de vară, alergând prin parc cu un cornet de înghețată în mână sau cu un balon colorat, înfipt în băț, primit de la McDonald's odată cu happy meal-ul. La femeile bronzate, în pantaloni scurți și cu sandale sau tenișI colorați în picioare. La fața expresivă a maică-mii, care mai degrabă urla decât plângea. Fără lacrimi. Știam cum plângea mama. Dar niciodată plânsul nu fusese atât de sfârșit, de apocaliptic ca în ziua aia. Și chestia care

începea să mă obsedeze, care nu-mi ieșea din cap, era că lui îi fusese dintotdeauna frică de sânge. Și când se tăia, și când trebuia să-și facă analizele. Mereu se ferise de sânge, vederea lui îl amețea, și acum trebuise să moară într-o baltă de sânge... Cât de frică trebuie să-i fi fost în ultimele momente?

Durerea a lovit cu adevărat abia după ce a apărut vinovăția și am înțeles de ce se întâmplase asta. Eu trebuia să fiu în locul lui. Era numai vina mea. Nici măcar nu ar fi trebuit să plec spre coșul de gunoi, ar fi trebuit să rămân acolo, sprijinit de zidul rece al fântânii, să stau lângă el și să primesc ceea ce meritam. Dacă ne-ar fi văzut pe amândoi, unul lângă altul, aliniați ca în fața plutonului de execuție, poate că ar fi știut care e cel vinovat, ăla pe care îl căuta. Dacă aș fi știut ce avea să se întâmple, aș fi ales să mor eu în locul lui, fără să stau pe gânduri. Chiar dacă, rațional vorbind, nu meritam să fiu ucis la 17 ani de un retardat complexat și frustrat care făcea crize de gelozie pentru ultima parașută din univers. Dar în viață ți se întâmplă multe lucruri pe care nu le meriți. Însă, oricum, dacă ar exista un aparat de calculat chestiile nemeritate care ți se pot întâmpla, din greșeală sau nu, Fire ar fi fost cu mult mai nevinovat decât mine.

Ar fi trebuit să-l iau de acolo, n-ar fi trebuit să propun să rămânem în piața aia, care îmi plăcea mie. N-ar fi trebuit să mergem după Kat cu o noapte în urmă, n-ar fi trebuit să călcăm în clubul ăla banal și plictisitor, în care nici nu ne distrasem cine știe ce.

Mai bine am fi căutat pe cont propriu un concert, trebuia să fie măcar unul în orașul ăla. N-ar fi trebuit să mă cuplez cu o femeie care nici măcar nu era foarte sexy. Ar fi trebuit s-o fi luat și pe Alice cu noi, în excursia aia. Ea n-ar fi lăsat să se întâmple ce se întâmplase. Iubita mea era mereu cu capul pe umeri, știa să fugă din fața pericolului, să găsească soluții.

Versiunea oficială legată de moartea lui fusese destul de aproape de adevăr, dar numai de acel adevăr privit din afară: chitaristul trupei fusese împușcat mortal din greșeală, în timpul unei vacanțe în Italia alături de familie. Nimic despre faptul că fusese confundat cu fratele lui geamăn. Nimic despre tricourile pe care le schimbasem între noi. Nimic despre seria de coincidențe care dusese acolo. Nimic despre lucrurile care dureau atât de mult.

Doar Alice și Kat știau întregul adevăr.

Anya mă găsise pe Facebook la câteva săptămâni după, îmi scrisese, îmi lăsase multe emoticoane prin care își exprima părerea de rău. Îi dădusem block din prima, fără să citesc până la capăt. Venise și pe pagina trupei și își exprimase regretele de târfă proastă și acolo, dar îi dădusem imediat ban. Mai e și acum în listele de blocați și banați. Nu am idee dacă mai trăiește.

Pe urmă, cam o lună mai târziu, s-au accentuat coșmarurile și depresia. Întâi a venit un fel de apatie. Stăteam ore în șir privind în gol, nu mă puteam gândi la nimic, îmi era imposibil să-mi fac planuri.

Îmi revenea scena în minte, iar și iar, de parcă nimic altceva nu ar mai fi existat în afara ei și nici nu avea să mai existe vreodată, nu pentru mine. Eram redus la atât – momentul în care Fire a murit. Tot ce urmase mi se păruse ca un vis; ca și cum știam vag că mi se întâmplă mie, dar nu eram acolo cu adevărat. Telefoanele pe care le dădea Kat, discuțiile despre locul unde aveau să-i îngroape trupul, rezervările la avion, ca să ne întoarcem în țară. Condoleanțele pe care le primea familia noastră. Plânsul, nopți în șir, al lui Alice. Concertele anulate. Nedumerirea dacă vom mai avea o trupă, dacă vom găsi pe altcineva în locul lui, dacă eu voi mai face muzică, dacă voi mai urca vreodată pe scenă. Credeam că nu. Nu vedeam rostul. Și nu era nimeni care să se ocupe de astea, toți așteptau un semn de la mine.

Într-un fel, nu văd rostul nici astăzi. Nimic nu mai e la fel. A dispărut toată nebunia, toată bucuria pe care ți-o dă sentimentul că faci ceea ce ți-ai dorit dintotdeauna, și că-l faci din ce în ce mai bine, și că ești iubit pentru asta. Satisfacția pe care o aveam împreună că eram adorați exact pentru ceea ce eram, că nu trebuia să jucăm roluri, să purtăm măști. Iubirea pe care o simțeam și noi, la rândul nostru, pentru oamenii care se așezau în fața scenei cu două ore înainte de concert și ne strigau numele.

Rămăsese doar o umbră din toate astea. Și, totuși, continuasem, poate pentru că nu știam să fac altceva. Poate pentru că așa fusese cel mai ușor. Și, uneori,

mai uitam. Muzica, împreună cu alcoolul și fanii, ajutau într-o anumită măsură – mă duceau într-un loc în care mă uitam pe mine, pentru o vreme, deși, așa cum spusese Lola, cicatricea mă ardea mai tare ca niciodată, îmi sfâșia mintea, simțeam că mă dezintegrez într-un infinit de bucățele mici, însă era bine, se pare, oamenii mă iubeau așa dezintegrat, mai mult ca niciodată. Mereu îmi iubiseră nebunia. Sau poate că, cine știe, nici nu observau că eram făcut bucățele. Ei își vedeau idolul, pe cineva puternic, diferit, rebel, charismatic, cineva care ar avea forța să schimbe toate regulile. Nu aveau de unde să știe că nici nu mai observam regulile alea, nici nu-mi mai păsa propriu-zis de ele.

— And they finally stopped? Fuckin' depression, the nightmares?, mă întrebase Lola, atunci când făcusem o pauză, încercând să-mi reglez respirația, așa cum mă învățase Ina.

Când simți că leșini, că e prea mult, trage aer în piept, ține-l puțin acolo, numără până la 4, sau chiar 5, apoi lasă-l ușor să iasă. Prelungește expirația cât mai mult. Încearcă să lași să se ducă toate gândurile împreună cu aerul din plămâni. Imaginează-ți că acele gânduri care îți fac rău sunt niște nori albi, pufoși, și îi lași să zboare, îi trimiți acolo unde le e locul. Pe urmă, repetă. Numără până la 5, în timp ce tragi aer în piept. Ține-l acolo cât mai mult. Lasă-l să iasă, împreună cu gândurile, numără în continuare, nu te grăbi. Repetă.

Dacă nu funcționează, ia un Xanax.

— No, they didn't. Not for a single fucking day, i-am răspuns.

Mă simțeam din ce în ce mai rău. Durerea crescuse în timp. Mă acaparase cu toul. Mă trezeam amețit, vomitam, tremuram, și în cele mai multe zile nu-mi doream decât să rămân în pat și ziua să treacă cât mai repede. Nu puteam dormi, deși asta îmi doream cel mai mult. Nu mai puteam ține concertele, atunci când ar fi trebuit, pentru că îmi era mult prea rău. Aș fi leșinat pe scenă. Nici n-avea rost să încerc.

Începuseră pastilele pentru depresie și anxietate, care uneori mă făceau mai bine, alteori mai rău, și ședințele cu Ina.

La început nu fusese Ina, fusese o tipă în vârstă, la care încetasem să mă duc, pentru că de fiecare dată îmi explica cu amănunte care sunt dezavantajele consumului de alcool și ale nopților nedormite. Era convinsă că doar astea îmi făceau rău. Că moartea lui Fire era o scuză, că toți oamenii pot trece după un timp peste dispariția celor pe care îi iubesc. Suportam cu destul de mult stoicism ședințele – oricum, Kat mă șantaja, nu-mi trimitea bani suficienți decât dacă mergeam la terapie, și mă verifica de fiecare dată, avea numărul de mobil al terapeutei.

Până într-o zi, când femeia a folosit timpul greșit al verbului „a iubi".

Era vorba, ca de obicei, despre Fire, și ea a spus că, dacă nu aș fi ateu și aș crede că există viață după

moarte, Fire ar fi într-un loc frumos și liniștit, dar nu ar fi lipsit de griji, ar suferi pentru că m-ar vedea pe mine că nu pot trece peste dispariția lui. Mi se părea cam penibil ce spunea, în plus, aveam senzația că își lua monologurile de pe forumurile unde te învață cum să treci mai ușor peste moartea animalului de companie – lui Alice îi murise Fluffy, pisica pe care o avusese de când era pui, și luni întregi citise tot felul de chestii despre cum să-ți revii după moartea animăluțului tău. Era o poezie cu raiul animalelor, în care autorul zicea exact asta: că pisica sau câinele ar fi nefericit dacă s-ar putea întoarce și te-ar vedea suferind după moartea lui sau a ei. Dar asta nu mă enervase, că terapeuta se inspira poate de pe site-urile pentru iubitorii de animale. Ce a pus definitiv punct a fost o frază a ei în care spunea ceva despre cât de mult îl iubisem pe Fire.

— Cât de mult îl iubesc, am corectat-o.

— Greșit, a spus ea. Nu ai cum să iubești pe cineva mort ca și cum ar fi încă viu. Trebuie să înțelegi asta!

Atunci m-am ridicat, mi-am îmbrăcat geaca, nu i-am plătit ședința și nici nu i-am spus la revedere sau ceva. Am ieșit pe ușă. Și n-am mai intrat niciodată.

Pe urmă am cunoscut-o pe Ina. A fost fun, într-un fel, ca în comediile romantice, și poate că felul în care ne-am întâlnit a avut un cuvânt de spus în obsesia pe care a făcut-o pentru mine, mai târziu.

Mi-o recomandase cineva, un fan cu care mai

discutam despre ce simțeam și care încercase de 14 ori să se sinucidă. Muzica noastră, îmi spunea, îl salvase de cel puțin 12 ori din 14. Se oprise în ultimul moment din înghițit pastile și sunase la salvare, sau își sunase părinții, în momentul în care își amintise că aveam un concert peste puțin timp, la care își dorea tare să ajungă, sau când realizase că urma să scoatem un album. Fusese mult timp internat, legat de pat, burdușit cu somnifere, iar de când o găsise pe Ina se simțea mai bine. „Poți vorbi orice cu ea, man. Și e și foarte bunoacă!", îmi explicase.

Kat mă bătea la cap din nou să-mi caut un terapeut. Spunea că pe ea o ajutase foarte mult cel la care mergea ea. Așa că i-am zis fanului să-mi dea numărul Inei.

Amânasem să o sun și îmi vedeam de viața mea, împărțită între coșmaruri, amintiri, Alice, scenă, droguri și alcool, fani, Facebook, apatie și plâns. Eram într-o noapte în club, destul de mangă, sărbătoream cu o gașcă de fani după concert, și mă agățase o tipă frumoasă cu părul albastru. Vorbisem câte ceva și, dintr-una într-alta, eu menționasem că n-ar trebui să beau atât, fiindcă iau antidepresive, iar ea mă întrebase dacă fac și psihoterapie, și făcusem puțin mișto de tipa în vârstă care folosise verbul „a iubi" în mod greșit, iar gagica mișto cu părul albastru îmi spusese că e și ea terapeut, de mai puțin de un an, și că își iubește tare meseria. Că aș putea încerca să vin la ea de probă o dată, fără bani. Ok, i-am zis. Mă

gândeam, căcat, ce potrivеală, că tot mă bătea Kat la cap ca disperata.

Atâta că a doua zi rătăcisem numărul de telefon al tipei mișto, scris pe o bucată de carton ruptă dintr-o cutie de chibrituri, în club, și nici nu-mi aminteam exact dacă visasem sau nu întâmplarea, iar Kat mă suna nonstop și mă amenința că nu-mi mai trimite bani dacă nu fac ceva să ies din stările mele, așa că am zis fuck you, mom, o să o sun pe aia pe care mi-o recomandase fanul.

Am sunat-o. Părea sexy la telefon, prietenoasă, se plângea că o doare capul de la o mahmureală și spunea că ar trebui să se învețe minte să nu mai iasă în oraș nopțile din timpul săptămânii. Știa cine sunt, știa de trupa noastră, fanul îi spusese că aveam s-o sun. Mi-a zis că mă așteaptă în după-amiaza aia.

Mda, și Ina era fix gagica din club, ca în comediile romantice, chestie care pe mine doar m-a amuzat – și, vag, poate am interpretat-o și ca pe un semn că ședințele cu ea aveau să mă ajute, poate, fiindcă o găsisem de două ori, iar asta trebuia să însemne ceva, sau nu, putea fi și o simplă nenorocită de coincidență, oricum, nu puteam spune că mă interesa atât de mult ce urma să se întâmple –, în timp ce pe Ina a făcut-o să se îndrăgostească de mine. Nu știu, poate că s-ar fi îndrăgostit oricum.

Vorbisem mult, și-i spusesem tot, deși cu greu. Mereu lăsam lucruri importante deoparte, dar nu neapărat fiindcă mi-ar fi fost greu să vorbesc despre

ele, ci pentru că mintea mea era praf, așa o simțeam, nu mă puteam concentra când îi vorbeam. Glumeam mult, ea încuraja asta, și divagam, întotdeauna divagam. Ina ajungea să afle cum îți dai seama când o chitară e dezacordată, sau de ce în urmă cu vreo zece ani adolescenții erau mai atrași de metalcore decât de heavy metal, și care era diferența dintre black metalul raw și cel melodic… și multe altele care n-o interesau propriu-zis, dar pe care le asculta, răbdătoare.

Nu m-a lăsat să plătesc prima ședință, fiindcă, zicea ea, doar așa ne înțelesesem în club, nu? În total, am plătit foarte puține, nu mai mult de zece, cred.

După o lună și jumătate, am început să ieșim împreună. Întâi de fun, mai mult pentru că ei îi plăcea să mă analizeze, și chiar își pusese în minte să mă „repare", era încăpățânată și deșteaptă, era convinsă că o să-i iasă. Venea cu mine la concerte, la petreceri, o întâlnise pe Alice, vorbea și cu mama la telefon, îi spunea că încep să fac progrese. M-a ajutat totuși în multe feluri. M-a învățat să-mi controlez uneori mintea, dar puteam să o fac numai în anumite stări, numai în zilele cu depresie moderată, nu în alea în care o luam razna complet, în care nici corpul meu nu mai părea să mă asculte. Pe scurt, Ina m-a ajutat să fac mai bine ceea ce puteam face deja, ceea ce depindea de mine. În fața celorlalte, eram dezarmați ca niște copii mici, și eu, și ea. Nu puteam decât să așteptăm să treacă.

Se scuza mereu pentru că părea neprofi

îndrăgostindu-se de mine, și sublinia mereu că iubește ceea ce face, munca ei, și că de asta voia să petreacă tot mai mult timp cu mine, să găsească cheia pentru a intra în camera unde se cuibărise boala care nu era chiar boală, era doar suferință.

Văzuse că nu mă simt mai bine pe termen lung nici cu tratamentul dat de psihiatru, așa că ajunsese la concluzia că am mai multe părți contradictorii, care se bat cap în cap, și de fiecare dată când încep să fiu mai bine, ceva se rupe în alt loc, și că vinovăția pe care o simțeam era totul, că odată ce aveam să o pot depăși, aveam să fiu bine, definitiv. Însă nu găsise încă acea cale prin care să mă ajute să fac asta.

Încă o căuta.

O căuta și acum, când eu eram la mama naibii, cu idolul meu ușor matolit.

Lola mă ascultase atentă. Când terminasem partea cu moartea lui Fire, mă apucase de mână și mă ținuse așa, până la final. Partea cinică și idioată a creierului meu chiar îmi șoptea că poate totul meritase, chiar și moartea, și suferința, pentru ca eu să fiu acum în aceeași cameră cu idolul meu și ea să mă țină de mână.

A plecat, a luat o sticlă de votcă, mi-a întins-o și am început să bem cu rândul.

— You know... when I was little, I always wanted to have a twin brother or sister, mi-a spus ea.

Am zâmbit.

— It was nice. That I had him. It was the best

childhood ever.

— I can imagine, a zis Lola.

S-a urcat în brațele mele și am stat mult așa. Din nou, eram acolo, dar în același timp nu eram. O țineam în brațe pe Lola, fucking Lola!, și încercam să-mi întipăresc în minte toate detaliile, mirosul părului ei, aroma de chimicale, parfumul ușor dulceag al pudrei pe de obrazul ei, mirosul rujului, mirosul de votcă, să îi simt consistența pielii de pe brațul pe care îl ținea în jurul gâtului meu, dar, în timp ce făceam asta, o parte din Storm era încă prinsă în ziua aia de vară, în cea mai frumoasă și mai nenorocită vară pe care o avusesem vreodată, cu sânge, sex și moarte, cu schimbare, cu lucrurile și oamenii care nu aveau să mai revină niciodată.

Mă întrebam cum și cât aveam să mai pot trăi așa, în bucăți. O parte în trecut, care suferea. O parte în prezent, care nu se putea bucura așa cum și-ar fi dorit, oricât de bogată și de fericită i-ar fi fost viața, privită din afară. Și aproape nicio parte în viitor, pe care nu mi-l puteam imagina.

6.

Acum știa și Lola totul. Era unul dintre cei câțiva oameni care știau. Care acum mă puteau înțelege.

Era într-un fel firesc să fie și Lola printre ei. Era Lola mea de atâta timp, fără ca ea să știe.

Mă făcusem praf, mă pozasem cu tipii din trupa Lolei, care erau mega simpatici și de gașcă, și intrasem pe net să postez câteva poze. Când s-o fac, mi-a atras atenția că pe pagina mea se tot repeta cuvântul „scandal". Aveam parcă și mai multe mesaje ca altă dată, dar am decis să nu pierd vremea cu asta. Căcat, doar nu ajunsesem la capătul lumii, pe urmele Lolei, ca să stau să răspund mesajelor de pe Facebook. Aveam s-o fac când mă întorceam acasă.

Când se făcuse deja dimineață, iar Lola voia să se întoarcă la hotel și să doarmă până spre după-amiază, când plecau într-un alt oraș argentinian să cânte în noaptea aia, s-a apropiat de mine, cu gândul să-mi spună la revedere, cred, și a zis atunci că admiră enorm că am bătut atâta drum ca să-mi întâlnesc idolul – nu s-a referit la ea așa, ca la un idol, a zis cred „somebody that fuckin' matters to you" – și că

e o dovadă de curaj să vrei să cunoști pe cineva care te-a influențat în alegerea drumului tău. De ce să-mi fi fost frică, am întrebat-o, iar Lola a zis că, pe de o parte, idolul ar putea fi un înfumurat care să nu te bage în seamă, sau, chiar și mai rău, cineva care te bagă în seamă, dar te dezamăgește profund, pentru că nu e în realitate deloc așa cum sperai tu să fie. Că ar putea să aibă cu totul altă imagine decât cea din mintea ta. Well, i-am zis, în cazul tău a fost perfect.

A zâmbit și a scos limba la mine, după care a plecat.

Mi-a trecut rapid prin minte ceva, și am avut un flash cu o chestie pe care am fi putut s-o facem împreună, o chestie care chiar să conteze. Am fugit cât am putut de repede pe urmele Lolei, și am prins-o tocmai când limuzina în care era ea o lua din loc.

— Wait!, am zbierat la ea.

Lola a scos capul pe geam.

— Have you ever had an idol? Have you met him?, am întrebat-o.

M-a privit cumva nostalgică și a zâmbit iar. Pe urmă a stat puțin pe gânduri, după care s-a dat jos din limuzină și i-a zis șoferului să n-o aștepte. Mi-era teamă că futusem concertul din noaptea aia pe care urma să-l aibă și câteva zeci de mii de fani aveau să mă urască. Mă rog, dacă ar fi știut că eu o deturnasem pe divă.

— Let's go get some fuckin' drinks, will you, love?, a zis Lola, și și-a aranjat țepii mov din cap în oglinda unei mașini.

Era cald, soarele începuse să ardă tare, iar eu mă simțeam mai bine, mult mai bine, aproape ca și cum aș fi fost un om pe jumătate normal.

M-am așezat cu Lola la masă, și din nou coapsa ei a atins-o pe a mea. Era atât de aproape, încât îi puteam observa cu dragoste toate ridurile de pe frunte și din jurul ochilor. Erau superbe, spuneau o poveste. Așa trecuse timpul peste Lola. Fiecare lună adusese sentimente noi, cântece noi, clipuri noi. Noi și noi motive ca să mă îndrăgostesc de ea. Însemnau mult pentru mine toate ridurile Lolei. O purtaseră prin viață până aici.

Și eu aveam, dar încă nu la vedere. Ca în *Portretul lui Dorian Gray*, mie mi se întipărise totul pe suflet, pe inimă, așa cum lui i se desenau pe portret. Nu pe față, niciodată pe față. Fața rămânea una de rockstar, în timp ce pe dinăuntru eram zdrențuit de durere și lipsă de sens.

Lola a început să-mi spună și ea o poveste tristă. Poate pentru că se simțea datoare, fiindcă eu îi spusesem totul.

Avusese două fiice, nu doar una, pe asta cu copilul. Două, născute la distanță de un an jumate una de cealaltă. Amândouă începuseră să ia droguri. Cea mare luase o supradoză. Amândouă luaseră o supradoză, de fapt, dar pe aia mică reușiseră să o salveze.

Acolo, în timp ce-mi povestea, mi-a venit să plâng. Nu pentru că Lolei îi murise un copil, deși

mă durea într-un fel și asta. Poate mai mult fiindcă poveștile noastre semănau. Nimeni nu știa ce i se întâmplase. Dispăruse câteva luni, anulase concertele, apoi se întorsese și o luase de la capăt. După scurt timp, scosese și un album și fusese un succes.

Am întrebat-o cum trecuse peste și dacă îmi putea da sfaturi în privința asta. Nu putea, pentru că nici ea nu știa exact cum reușise să supraviețuiască. În esență, mi-a zis că a putut să privească înainte în clipa în care a înțeles că nu tot ce avem e meritat din oficiu. Că nimeni nu este dator să ne facă fericiți și că, în fiecare zi a vieții tale, trebuie să iei tot ce este mai bun din ce ți se întâmplă. Că viața e haos, iar moartea ne poate atinge la tot pasul, și că de cele mai multe ori nimeni nu e vinovat. Așa mersese mai departe, renunțând la a mai lua lucrurile for granted și la a mai aștepta ceva din partea altor oameni. Fericirea e ceva ce ține de perspectivă. Asta credea Lola. Nu știa dacă m-ar putea ajuta viziunea ei, pentru că avea impresia că eu eram foarte diferit. „My better fucking version", a zis, și am simțit că îmi fuge pământul de sub picioare pentru că, în tristețea mea, eram atât de fericit că ea gândea așa.

Mi-a mai zis că în genul ăsta de chestii nu poți da sfaturi niciodată, pentru că oamenii suferă diferit, la fel cum iubesc diferit. Suntem singuri în bătălia asta, ca niște copii mici aruncați în apă, care nu știu să înoate. Degeaba le explică cineva dinainte care sunt stilurile de înot: fiecare va trebui să dea din mâini pe

cont propriu, cum îi vine lui mai ușor.

Și tot ce contează e să scoți capul la suprafață, să iei o gură de aer și să supraviețuiești.

Impresia artistică e un căcat, ea nu se pune.

Doar să fii în viață.

Pe urmă am întrebat-o iarăși chestia de la care pornisem: dacă a avut vreodată un idol, pe cineva care s-o fi influențat în orice fel posibil și pe care să-și dorească tare să-l întâlnească.

Așa a ajuns să-mi vorbească Lola despre Johnny.

Johnny cânta heavy metal și hard rock. Trecuse prin mai multe trupe, și cam toată lumea căzuse la un moment dat de acord că era un geniu, un muzician care avea să schimbe istoria rock-ului, cel puțin, și chiar fusese, o vreme. Culmea gloriei lui Johnny ținuse mai bine de 20 ani, iar asta era mare lucru, într-o perioadă cu atâtea trupe bune. Îl știam, îl admirasem și eu o vreme. Se reinventa cu ușurință, se juca pe scenă, în studio, în viața lui. Se jucase prea mult la un moment dat, când fusese la un pas de sinucidere, apoi foarte aproape de a muri după ce fusese înjunghiat într-un bar, apoi aproape ucis de fosta lui nevastă, care îi pusese jumate de flacon de somnifere în whiskey.

Mai cânta încă Johnny, dar nu mai era chiar un rockstar. Se retrăsese pe nișa lui de public și părea să se simtă bine acolo. Mai era în continuare și destul de sexy, prin urmare mai apărea și prin tabloide, cuplat cu câte un fotomodel sau actriță, din generațiile

mai tinere, evident.

Lola fusese îndrăgostită de el. O inspira totul la Johnny. Felul în care făcea numai ce voia, fără să-i pese de reacțiile celor din jur, de critici, de faptul că unii se simțeau lezați de comportamentul lui imoral, impulsiv și incendiar. Show-urile lui pe care publicul nu mai reușea să le uite niciodată; cât de diferit era, cât de real, cât de intens, ca și cum n-ar fi fost de pe lumea asta. Îl întâlnise o singură dată, la începutul carierei ei, când urcaseră pe scenă la același fest, dar fusese paralizată de admirație și emoție și nu reușise să-l abordeze. Poate că nici n-ar fi fost indicat, râsese ea, fiindcă doar juma' de oră mai târziu Johnny se prăbușise pe scenă, într-o comă alcoolică. Oricum n-ar fi ținut-o minte, glumea ea. Îi mai trecuse prin cap de câteva ori să-i scrie, fie și numai ca să-i mulțumească pentru că exista. Dar se luase cu altele. Era și ea ocupată acum, avea fanii ei și, uneori, fanii pot fi mai acaparanți decât idolii.

De asta, îmi spusese ea, de asta era atât de impresionată că eu venisem să o caut. Făcusem ceva ce ea își dorise cândva, dar nu avusese curaj, sau nu găsise momentul potrivit. Eu însă mă aruncasem cu capul înainte, nu așteptasem momentul potrivit. Venisem după ea. Și de asta eram her better version.

— How about… how about we go now and find him? And you tell him now how you've always felt about him, i-am propus.

Asta fusese ideea mea încă de când o întrebasem

dacă avusese vreodată un idol.

— Who?! Fuckin' Johnny?, întrebase ea, intimidată dintr-o dată.

— Yeah. Fucking Johnny.

Ne-am uitat pe Facebook-ul lui Johnny, așa, într-o doară, la început. Nu părea să aibă concerte în viitorul apropiat. Am intrat pe Wikipedia și acolo scria că trăiește în Los Angeles.

— Fuckin' L.A.! Figures, comentase Lola.

Am căutat și site-ul lui oficial, și acolo chiar am avut noroc. Johnny avea o adresă de corespondență, una fizică, pe lângă email. Am notat-o pe telefon. Părea să fie cea de la el de acasă, cu atât mai mult cu cât nu mai era de ceva ani buni genul ăla de vedetă care să fie asaltată de fani și să aibă nevoie de o armată de bodyguarzi.

Pe urmă am sunat la aeroport și am rezervat două bilete, în strigătele de entuziasm ale Lolei, care era foarte emoționată că urma să chiulească de la concertul ei din seara aia. Cred că se simțea ceva mai tânără, și am fost atât de fericit că făceam asta pentru ea. Tot ce îmi doream era ca Johnny să nu fie un asshole și să o dezamăgească. Însă, din câte îmi aminteam eu, era un tip cool – în plus, Lola mea fusese îndrăgostită de el, deci nu ar fi avut cum să fie un om nașpa.

Chiar, m-am întrebat, în timp ce Lola plătea nota, ce ar trebui să simți față de idolii idolilor tăi? Admirație? Sau invidie? Gelozie?

Aveam să aflu în L.A., poate.

7.

Pe drumul care a fost destul de ciudat, fiindcă am amestecat iarăși pastile cu băutură și cu jointuri, și nici nu mai țineam minte numele locurilor prin care ne-am oprit, Lola mi-a spus mai multe despre cum se născuse crush-ul ei pentru Johnny și cum pasiunea asta o făcuse să își dea seama că îi plăcea la nebunie drumul pe care și-l alesese. Johnhy era atât de viu când cânta, îmi spusese Lola, atât de viu, de rebel și de adevărat, încât părea că nimic niciodată n-ar fi putut să-l rănească sau să-l înfrângă. Johnny părea genul de zeu care își atinge întotdeauna scopurile și care poate schimba lumea.

Am devenit nostalgic în timp ce o ascultam, pentru că de multe ori exact asta simțisem și eu față de Lola, atunci când îi ascultam muzica. Lola păruse mereu invincibilă pentru mine. Acum, când o întâlnisem și când aflasem o mare parte din povestea ei neștiută de nimeni, pe care reușise s-o țină departe de presă și chiar de fani, nu mi se părea mai vulnerabilă, pentru că o descoperisem mai umană, ci dimpotrivă. Lola, cu cicatricile și durerea ei, era și mai reală și,

stând lângă ea, simțeai pe bune că forța și mintea ei ar putea schimba lumea. Chiar o făcuseră, într-un fel.

Aveam o prietenă întâlnită de curând, Ioana, altă Ioana decât șoricelul, care spunea că noi nu trebuie să ne propunem să schimbăm lumea, ci mici oaze de lume din jurul nostru. Că fiecăruia ne este dată o bucată de lume, pe care să ne punem amprenta. Aia, oaza de lume care ne înconjoară, e responsabilitatea noastră. Iar lumea mare se va schimba odată cu oazele astea.

Lola schimbase mai mult, pentru că avusese acces la mai multe oaze. Și poate că asta trebuia să ne propunem noi, cei nebuni și intensi și vulnerabili, cei răniți sau nefericiți, dar norocoși, cei care cântam, sau scriam, sau pictam – să atingem cât mai multe lumi, să le unim și, în felul ăsta, să ne punem o amprentă asupra lumii celei mari. Lumea era ca un ocean în care se vărsau mai multe ape; el, deși acolo pentru totdeauna, nu exista în afara apelor mici, care-l construiau treptat, și totul depindea de ele. Noi, eu, Lola, Johnny, puteam fi câte puțin în fiecare din apele care se vărsau în ocean. Schimbam, și același timp rămâneam pe veci prinși în ceva nemuritor.

Am întrebat-o pe Lola la un moment dat dacă crede că suferința poate să aibă un punct culminant, după care să alunece pe o pantă, tot mai mult, până devine mai mică, mai ușor de suportat. Nu chiar, spusese Lola. Durerea nu e ca o piesă rock, să aibă

acel solo sau acel refren care să electrizeze ascultătorul, și tot ce este până în acel punct să fie doar un intro, să pregătească acel unic moment intens. Suferința e mereu neștirbită, pleacă și vine, iar pleacă, iar vine. Nu scade, nu crește, doar se întâmplă să mai amorțească pentru o vreme.

Los Angeles-ul era cam așa cum mi-l aminteam de pe la 13 ani, când petrecusem o vacanță acolo cu Kat, care pe vremea aia avea un iubit mexican bogat, cu o vilă pe plajă. Era un oraș însorit, vesel, pestriț, și asta mi-a dat un feeling high, deși, culmea, începeam să mă trezesc. Ne-am oprit la o terasă și am cerut cele mai colorate băuturi pe care le aveau. Am primit două cocktail-uri în culorile curcubeului și nici nu ne-a trecut prin cap să întrebăm ce conțin. Le-am băut și am mai cerut unele.

Toată culoarea și mișcarea din jur îmi aminteau de ziua aia… Ziua în care îl avusesem pentru ultima oară. Și aș fi dat orice să nu mă gândesc la asta. Eram aici cu Lola, voiam să fiu cu ea, să îmi vorbească cât mai mult, să o cunosc până la capăt, fiindcă știam că avea să-mi fie dor de ea.

— Let's make a video together, doesn't matter what, a propus Lola.

Am deschis telefonul și ne-am filmat prostindune, cu cocktail-urile alea colorate. Lola zisese că e cel mai important să părem în clip așa cum suntem IRL, in real life, să li se pară oamenilor că au putut arunca o privire în viața noastră personală. Ne-am și

pupat vreo două minute, fiindcă Lola se gândea că o să fie fun, fanii ei vor fi curioși să afle cine eram și așa vor descoperi muzica mea, în timp ce fanii mei vor fi mândri că mă sărut cu o celebritate. Pe urmă eu am încercam să stau într-un picior pe un scaun, dar n-am reușit să-mi țin prea mult echilibrul (era vina scaunului, care avea o tapiserie mișcătoare) și am căzut peste un câine minuscul plimbat de o gagică în costum de baie. Mi-am cerut scuze, iar gagica a recunoscut-o pe Lola și a rugat-o să facă un selfie cu ea. Pe urmă, cu tot cu câine, s-a așezat la masa noastră, așa că am filmat-o și pe ea. Mi-am pus câinele pe cap și toată lumea a râs, iar barmanul ne-a adus niște beri din partea casei.

Îmi bipăia telefonul de ziceai că a început al treilea război mondial și toți voiau să afle dacă mi-am găsit un adăpost, dacă sunt în viață. Poate chiar începuse… nu că ar fi contat. O întâlnisem pe Lola, putea acum să vină și cutremurul, și invazia emigranților, și pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcatele omenirii… măcar băusem și râsesem cu Lola. Și, în rest, oricum nu aveam un chef exagerat de a rămâne în viață.

Mi-era dor, într-un fel, de mesajele fanilor. Trecuse ceva vreme de când avusesem o zi întreagă în care să nu citesc și să nu răspund la nici măcar unul, așa că am intrat să văd ce-mi mai scriseseră pe Facebook, dar n-am reușit, că era peste tot iarăși cuvântul „scandal", și asta mi-a dat un trip prost. Mă oboseau teribil scandalurile. Mi-am imaginat că avea

probabil legătură cu vreo nouă declarație dată de Tixx, care vorbise din nou despre „disensiunile din sânul trupei"; și îi spusesem de atâtea ori să-și bage pula în limbajul ăsta de lemn, eram rockstaruri, căcat, nu popi sau critici literari, să vorbim în halul ăsta. Putea spune simplu: nu ne înțelegem, îmi vine să-i fut una lui Storm, e un bulangiu narcisist, care nu vine la repetiții, și mă frustrează că el e imaginea trupei și toate fanele îl adoră pe el, nu pe mine. Suna mult mai bine așa. Sinceritate până la capăt. Nu vedeam ce rost avea să mai trăiești pe lume dacă nu puteai fi sincer. Te prefăceai, și pentru cine? Aveai impresia greșită că lumii îi pasă. Oboseai ca un bou, punându-ți și scoțându-ți măștile în funcție de evenimente, de persoane, când era atât de simplu și firesc să fii tu însuți.

Câteva mesaje erau de la realizatori de emisiuni TV, și ăia o dădeau înainte cu scandalul, că să vin în platou să explic scandalul. Nu pot, i-am răspuns uneia, sunt în Los Angeles cu Lola. Mi-a răspuns imediat, cu o inimioară, rugându-mă să-i trimit o poză cu mine și Lola, să o folosească pe blogul ei, să fie o premieră. Chiar când începusem să mă conversez cu alta, a sunat telefonul. Era Alice.

— Geeez, ai răspuns! Nu creeed!, a zis ea.

— Hei! Te pup, mi-e dor de tine… Sunt cu Lola în Los Angeles, Lola e fuckingmegaawesome, auz…

— Stai! Stop! Ai aflat ce s-a întâmplat?

— Hmm, nu prea, acum era în curs de.

— Căcat, păi să vezi. Ioana aia mică, fana ta disperată, ne-a băgat într-o belea. A aflat mă-sa că ai făcut sex cu ea. Și s-a dus la tabloide, cică vrea să te dea în judecată, că ai abuzat de o minoră, cică are 12 ani.

— 12? Păi ne zisese că are 13, aproape 14…

— Pula mea, a mințit, nu e prima. Stai să vezi ce complicat e. Ioana neagă totul, zice că mereu ai fost super amabil cu ea, că te adoră, că nu s-a pus niciodată problema de sex. E super cool puștoaica, știi, la un moment dat eram convinsă că ne bagă în rahat pe amândoi, că și eu făcusem sex cu ea, dar nu. Acum e în război cu mă-sa, zice de aia că e mincinoasă și că vrea să scoată bani de la tine, că ești celebru.

— Ce tare Ioana, șoricelul, he, he.

— Da, super gagica. Dar asta nu e tot! Să vezi belea. Tot investigând ăștia, au aflat ceva fooooarte interesant, ceva ce ar fi trebuit să știm, dar… pula mea. Ioana e sora Ancăi, iubita lui Tixx.

— Ce?

— Mda.

— Pe bune? Păi, ce ciudat. De ce nu ne-o fi zis…

— Păi, ia ghici! Că se discută și despre asta, mai nou. Să vezi ce spune Ioana: că Tixx, Anca și mă-sa au complotat să îți facă ție o fază de căcat, gen s-o pună pe Ioana să se dea la tine și să filmeze totul cu telefonul, în caz că v-o trăgeați. Dar Ioana, logic, n-a făcut asta, că e fată deșteaptă și amorezată. În schimb, i-a dat în gât pe mă-sa și Tixx, că voiau să te

șantajeze. Acum Tixx merge pe la emisiuni și te face de căcat, în ghilimele, că e prea penibil, vorbește mereu pe lângă scandal. Că reporterii o țin una și bună, că unde e Storm, de ce a dispărut, dacă e adevărat că a avut relații sexuale cu minora, iar ăsta o ține langa că tu nu vii la repetiții și că ești narcisist. Au chemat-o și pe Anca, aia altă super capră penibilă, tot insistă că te-ai dat și la ea. Au început fanii tăi să facă mișto de ea. I-au umplut pagina de înjurături. Mai e o fază naspa, că mă-sa a dus-o cu forța pe Ioana la ginecolog, să stabilească dacă mai e virgină, și au văzut că nu mai era, dar ea a găsit un gagiu, coleg de clasă, care zice că el a dezvirginat-o. Jur, e atât de dulce aia mică, ar trebui să-i facem un abonament pe viață, să intre gratis la toate concertele tale.

— Aham... deci tot scandalul era o telenovelă, de fapt. Nu război...

— Cam așa ceva. Pula mea, și toată lumea așteaptă cu sufletul la gură să te întorci. Cică ai dispărut ca să eviți scandalul.

— Ha, ha.

— Mda. Știi ce ar fi tare?

— Nu, am zis.

— Să filmezi un clip cu Lola și pe urmă să vii și să zici că pentru asta ai plecat, că Lola îți propusese o colaborare și blabla.

— Bestial, păi chiar asta făceam într-un fel.

— Așa, așa, bun. Păi, hai, have fun! Te mai sun eu mai încolo.

— Ok. Alice?

— Da, zi.

— Te iubesc.

— …

— Ai închis?

— Nu! Și eu te iubesc! Să te întorci in one piece, ok?

— Bine, o să fac tot posibilul.

I-am povestit și Lolei faza, a râs de era să leșine. A râs și femeia în costum de baie, cu cățelul minuscul. A râs și câinele sau, mă rog, a strănutat. Lola mi-a povestit că i s-a întâmplat și ei ceva foarte, foarte asemănător. După un concert, la un after party, și-a tras-o cu un fan care avea 15 ani. Totul a fost ok, au ținut legătura, s-au mai văzut la o bere, îi plăcea de el. Numai că taică-su era alcoolic, abia ieșit de la pârnaie după ce-i crăpase capul unuia într-o încăierare, era fără bani de băutură, și l-a obligat pe băiat s-o șantajeze, când a descoperit că îi dădea mesaje. Să-i ceară bani. Pentru că Lola știa că genul ăsta de șantaj nu se termină niciodată, și că alcoolicul o să-i ceară sume tot mai mari, a ieșit și a spus ea presei povestea. Că l-a cunoscut pe X și a făcut sex cu el, dar că nu îi știa vârsta. Și popularitatea Lolei crescuse, iar alcoolicul o lăsase în pace, fiindcă se speriase. Probabil nu se așteptase ca Lola să fie o vedetă așa de mare, și povestea să fie peste tot. Ca bonus, și-o mai trăsese și cu fanul de câteva ori. Așa că, mă sfătuise Lola, cel mai important e să spun și eu ceva, să

scriu pe Facebook sau pe blog, nu contează. Să zic că Ioana se ținea după mine, dar că nu făcusem sex cu ea. Și că totul era un complot din partea lui Tixx, care era gelos că nu avea la fel de multă popularitate ca mine. Să spui jumate de adevăr, e perfect așa. Le dai tuturor proștilor ceva de rumegat și tu îți vezi de treabă. Fanii merită sinceritatea ta, și oricum le-o dai de fiecare dată, pe scenă, dar presa și lumea în general merită o flegmă în ochi, dacă se bagă în viața ta personală, concluzionase ea.

Avea dreptate, dar mi-era lene. Singurul lucru pe care aș fi vrut să-l fac era să îi scriu Ioanei, să îi mulțumesc pentru că îmi luase apărarea și mă acoperise, și s-o întreb cum suportă nebunia. Cred că era foarte naspa pentru cineva de vârsta ei să fie târâtă în așa ceva. Era mai rău și decât cazul stupid în care aș fi făcut sex cu ea cu forța, ceea ce, evident, nu se întâmplase. O făcuse de bunăvoie.

Tocmai mă pregăteam să-i caut profilul și să-i scriu, când Lola a țâșnit de la masă, ca un arc.

— That's Mia, his girlfriend!!! I fucking know her, from fuckin' Just Jared photos! It's her! Johnny's girlfriend!

A început să țopăie ca un copil. Era cea mai dulce ființă din lume.

Ne-am repezit cu toții la femeia aia, Mia, o tipă pe la vreo 30 de ani, destul de bunoacă, blondă, cu silicoane, bronzată, pizda tipică de Hollywood. Lola tocmai se apuca să-i spună că venise să-l întâlnească

pe Johnny, că e idolul ei dintotdeauna și că ar vrea neapărat să ajungă la el, să-i vorbească, când blonda a recunoscut-o pe Lola și a început să țipe și să agite mâinile în aer, bucuroasă. A vrut imediat să-și facă un selfie cu Lola. Lola a acceptat. S-a băgat și gagica aia cu cățelul minuscul în selfie-ul lor, iar Mia n-a protestat, crezând că și aia e vreo vedetă. Căcat, poate chiar era.

Lola, gesticulând și încurcându-se în cuvinte, de emoție, i-a zis că vrea să-l întâlnească pe Johnny, iar Mia aia era să leșine de bucurie când s-a prins că Lola o recunoscuse din poze. Era doar de câteva săptămâni iubită de fost rockstar, încă nu se obișnuise cu celebritatea.

Pe drumul spre Johnny, a cerut să facă o poză și cu mine. Gagica și cățelul s-au băgat și în asta și au zâmbit frumos.

Ne-a zis să nu ne speriem prea tare, dar Johnny tocmai se alăturase unei secte hippie revival care îi cerea să trăiască în sărăcie o vreme, ca să se reconecteze mai ușor cu sinele lui, așa că Johnny, care nu îndrăznise totuși să-și doneze vila cu patru etaje, de teamă că, rămânând sărac de tot, poate nu ar mai avea bani de băutură, îi închisese toate camerele și toate etajele și se retrăsese într-o cămăruță din pod, unde curgea apa în pat atunci când ploua. Se mai gândise el că era mai precaut să nu dea de pomană vila, cel puțin deocamdată, pentru că exista și posibilitatea să se plictisească de sectă și să se despartă de

membrii ei, în cazul în care nu se dovedeau până la urmă eficienți în găsirea sinelui. Pe scurt, ne-a mai zis Mia, Johnny și-a cam pierdut mințile în ultimii ani, dar încă avea o voce specială și era foarte viril și ea îl iubea la nebunie.

„Cele mai multe lucruri de care ne temem toată viața în realitate nu sunt deloc importante", spusese Lola. Nu știu de ce-mi venea în minte asta acum, în timp ce ne îndreptam spre vila lui Johnny – poate că, de fapt, fusese în mintea mea încontinuu, încă de când o auzisem prima dată de la ea. Oare așa să fi fost? Aș fi putut să scap de cercul vicios în care intrasem, doar să fi vrut? Aș fi putut să-mi regăsesc bucuria de a fi viu? Pierdusem timpul trăind doar pe jumătate, trăind doar momente, bucurându-mă pentru scurte perioade, apoi recăzând în apatie, când aș fi putut să fiu complet mereu, zi de zi? Nu, nu era cu putință. Nu doar eu, ci chiar și oamenii sănătoși, fără răni adânci, trăiau tot momente. Nu puteau fi intenși și fericiți nonstop. Ar fi explodat.

Și totuși, pe când Fire era cu mine, eu așa fusesem. Arsesem încontinuu și nu simțisem că nu mai aveam ce să trăiesc, nu aveam deloc senzația că mă epuizez, ci, dimpotrivă, cu cât eram mai fericit, cu atât îmi doream mai mult să fiu viu și mă gândeam cu bucurie la viitor. Focul nu îți ardea carnea, dacă erai construit dintr-un anumit material, din ăla din care eram făcuți noi; mai degrabă, focul aducea foc. Te ținea în permanență aprins, viu.

Poate că avem inimi infinite, până la urmă.

Da, poate.

Vila lui Johnny era luxoasă pe dinafară, un adevărat bârlog de rockstar, excentrică și personalizată. Avea două piscine, scări de piatră neagră în care erau sculptate versuri din piesele lui timpurii. Nu mi se părea ceva de prost gust, dimpotrivă: orice artist ar trebui să aibă dreptul la doza de narcisism pe care o consideră el corectă și suficientă pentru a merge mai departe. Să te înconjori de urme a ceea ce ai fost, ca să te ajute să nu uiți cine ești în continuare, asta mi se părea ceva de la sine înțeles. Avea multe cranii pe pereți, bucăți de afișe de concerte lipite unele peste altele, câteva tablouri cu nuduri – am recunoscut în ele câteva din fostele lui iubite. Pe măsură ce urcam cu Mia spre mansardă, eram uimit de luxul ostentativ și în același timp plăcut pe care îl răspândise prin toate camerele și holurile vilei. Îmi amintea de casa mamei din Spania. Și ea adunase acolo multe suveniruri, obiecte care însemnaseră ceva în diferite etape din viața ei. Doar că vila lui Kat era mult mai hippie, mai colorată, cu covorașe pentru yoga, de diferite culori, împrăștiate peste tot, cu pernuțe pe care le cosea de mână când voia să se relaxeze, cu mărgele și multe brățări și alte bijuterii din pene, lemn, piele sau sticlă aruncate în sute de coșulețe împletite. Cu multe flori, și vaze, și acvarii cu pești. În casa aia crescusem, și-mi era uneori dor de ea.

Camera în care se refugiase Johnny contrasta

puternic cu restul vilei. Era întunecoasă și sărăcăcioasă, cu un parchet jupuit și, dat fiind luxul pe care-l văzusem la celelalte etaje, te făcea să te întrebi dacă nu cumva era vorba de o mizerie fake, dacă nu cumva pachetul fusese jumulit și pereții scorojiți în mod voit. Fostul rockstar stătea pe un taburet, cu interiorul scos pe jumătate pe afară, aplecat asupra unei mandoline, pe care o zăngănea. Când Lola i-a recunoscut spatele, a exclamat un „OMG!" care l-a făcut pe Johnny să se întoarcă mirat spre noi. A lăsat instrumentul muzical, și el vintage, pe jos, lângă taburetul jerpelit.

— What the fuck, did I not tell you no more fucking groupies in my fucking house?!, a urlat el la Mia.

Lola m-a înghiontit, fericită.

— He swears a lot, IRL.

Da, se părea că aveam cu toții ceva în comun.

S-a ridicat de pe taburet, poate cu gândul de-a ne împinge violent pe scări, sau de-a închide ușa camerei de la mansardă, când s-a oprit în fața Lolei, cu o expresie de admirație pe chip.

— I fucking know you! You're that hot rock and roll chick… Doro!

— I'm no fuckin' Doro, a comentat Lola, jignită. I'm Lola.

— Yeah, yeah… Lola! I know you. The punk rock queen.

— That's me, master, a comentat ea, pe un ton

timid-ironic.

A vrut să-i întindă mâna, dar Johnny a venit direct la ea și a îmbrățișat-o.

Mă bucuram mult pentru ea, cu siguranță se simțea cam la fel cum mă simțisem eu când o întâlnisem în parc, împingând căruțul, și fusese amabilă, ba, mai mult, mă și ținea minte. E minunat să știi că ai făcut ceva, nu contează ce, care a rămas în memoria idolului tău și poate să te identifice prin chestia aia, care a doar a ta și a nimănui altcuiva.

E ciudat, mi-am zis, în timp ce Johnny decidea să renunțe la austeritatea impusă de sectă și să ne invite la parter, să facem un chef alcoolizat la piscină, e ciudat cât de prinși suntem între fanii și idolii noștri. E ca lanțul trofic, ca un cerc care se repetă la infinit, ca o cochilie de melc. Cel pe care îl iubești tu și care te ajută să afli cine ești la un moment dat a avut și el pe cineva care l-a ajutat să se descopere. Lola pe care o iubeam eu era într-un fel opera lui Johnny, atâta că eu acum nu-l iubeam și nu-l admiram pe Johnny așa cum o iubeam și o admiram pe Lola, pentru că eu pe ea o găsisem, ea fusese ființa care însemnase mult pentru mine. El avea rolul lui, important, în ceea ce ajunsese Lola, dar eu o găsisem deja întreagă, construită. O parte din fanii mei o iubeau și ei pe Lola. O altă parte nu aveau idee că ea există. Iar eu eram așa și datorită Lolei, iar fanii mei ar fi trebuit să-i fie recunoscători, așa cum ar fi trebuit să-i fiu și eu lui Johnny. Atâta că lucrurile nu mergeau așa.

Am dat-o pe whiskey, la piscină, pe whiskey, bere și cocktail-uri, ba chiar și niște vin și votcă, și nu după mult timp am sărit cu toții goi în piscină, chiar și femeia cu cățelul minuscul. Câinele a fost singurul care a rămas pe margine și a lătrat pițigăiat la noi, speriat că maică-sa se îneacă, probabil. Johnny a recunoscut pe șoldul Lolei un tatuaj, care fusese titlul unui album de-al lui: *Rejoice, we'll all be dead one day.* A ieșit din piscină și a început să plângă.

Mia l-a scuzat, a zis că bea de trei săptămâni nonstop și în perioade din astea e foarte emotiv.

Eu știam că nu e doar alcoolul. E efectul pe care îl au fanii asupra ta, uneori.

Mi se întâmplase, în urmă cu un an, să vină la mine după concert o fană și să mă roage să-i scriu cu markerul pe brațul drept cuvintele pe care le aveam eu tatuate pe cel stâng. *Be true till the end.* I le-am scris, după care ea mi-a zâmbit, și-a ridicat mâneca stângă a hanoracului imprimat cu numele trupei noastre și, surpriză, acolo avea și ea un tatuaj identic cu al meu. Mi-a explicat că tipului care i-l făcuse îi luase mult să descopere fontul identic cu al meu, și locul exact unde trebuia să înceapă și unde să se termine, dar o ajutase mult o poză pe care mi-o făcuse chiar ea într-un concert, în care se vedea foarte bine tatuajul.

„Trăiesc cu motto-ul ăsta în minte și-n sânge în fiecare zi. Mi-ai schimbat viața pentru totdeauna", îmi spusese ea, și țin minte că avusesem o reacție

asemănătoare cu asta de acum a lui Johnny, simțisem că o să încep să plâng, așa că o îmbrățișasem, și începuse ea să plângă, până la urmă.

Făceau asta, de multe ori. În fiecare zi un fan îmi spunea că i-am schimbat viața. Că l-am făcut să trăiască mai intens, mai adevărat, să aibă curajul de-a lua decizii radicale, care în final îi îmbunătățiseră viața. Muzica mea îi făcea de multe ori să înțeleagă că viața noastră este tot ce avem, că nu va mai fi nimic după ea, și că trebuie să luăm cât mai mult din tot ceea ce ne este oferit. Să trăim fiecare clipă în acord cu ceea ce suntem, să nu ne mințim pe noi, să nu purtăm măști, să nu trăim pentru alții. Să nu ne pese de cum suntem văzuți de cei din jur care nu contează pentru noi, deși ei impun reguli, mode, obiceiuri – să ne pișăm pe toate astea, fiindcă trec, și sunt pur și simplu întâmplătoare. Și noi trecem, din păcate, cu fiecare zi ne apropiem de sfârșit, și de la un punct încolo sufletul ni se mai chircește un pic, nu mai poate simți chiar toată nebunia și frumusețea lumii, nu mai poate trăi cu inocența celui care descoperă în fiecare zi, dar cel puțin noi nu suntem întâmplători, așa cum sunt regulile impuse artificial de societate. Noi suntem întotdeauna așa cum trebuie să fim.

Era pentru mine într-un fel de neînțeles cum puteam să le schimb în bine viețile oamenilor, nefăcând nimic altceva decât să fiu eu însumi. Trăiam și cream așa cum îmi doream, fără efort, totul era această prelungire firească a mea, și totuși ceea ce făceam,

muzica, îi afecta atât de mult. Pentru mine, ceea ce făceam în studio și pe scenă fusese întotdeauna foarte personal, exorcizarea demonilor mei, furia mea, cum zicea Lola, și totuși ei se regăseau perfect în asta, ca și cum viețile lor ar fi fost identice cu a mea.

Și așa se crea o legătură puternică între mine și ei, mult mai puternică de fapt decât prietenia – pe care credeam eu că o simt pentru ei, și mai puternică decât admirația – pe care credeau ei că o simt pentru mine. Era ceva mai mult, ca și cum celulele noastre făceau schimb între ele, ca și cum o parte din viața mea se transfera lor, iar apoi venea înapoi la mine, cu o perspectivă nouă, după ce trecuse prin ei.

Îl înțelegeam pe Johnny, și mă bucuram mult pentru Lola.

În timp ce tipa cu câinele și Mia începuseră o scenă lesbi în piscină, quite hot, chiar, Lola i-a pus lui Johnny să asculte o piesă de-a mea, iar idolul ei a început să dea cu putere din cap, cu două degete ridicate, în ritmul muzicii mele.

— Fucking great, yeah!, a comentat el, reușind aproape să mă intimideze.

Fucking Johnny, cum ar fi spus Lola, fucking Johnny asculta acum *Murder* și era cuprins de frenezie. Johnny, care fusese o legendă, și mai era încă, pentru mulți. Partea mișto cu rock-ul mi se păruse dintotdeauna că nu te puteai preface dacă îți plăcea sau nu – fie îl simțeai și deveneai dependent de el, fie te oripila. Nu prea putea să îți placă doar un pic,

sau doar așa și-așa. Și, când îți plăcea, chestia asta se vedea, așa cum se vedea acum la Johnny. Mișcările îți deveau mai rapide, simțeai o energie uriașă străbătându-ți tot corpul, te simțeai mai puternic, mai viu. Poate ritmul, poate mesajul, versurile, vocea, instrumentația, totul îți lăsa senzația că ești ceea ce îți dorești să fii, că nimic nu-ți poate sta în cale. Muzica asta avea un mesaj pozitiv, de fapt, dincolo de toate îndemnurile la violență, revoltă, distrugere – astea erau forme de manifestare, pași care puteau fi urmați pentru a atinge scopul care conta cu adevărat: de a te găsi pe tine, în forma ta cea mai bine șlefuită, pură, cea pe care o găsești după ce dai la o parte straturile de minciuni și prejudecăți.

Când îți plăcea cu adevărat, cei care te priveau în timp ce ascultai știau. Se vedea. Iar lui Johnny îi plăcea muzica mea. Nu era niciun dubiu. I-am întins o sticlă de whiskey, fiecare primisem câte una, și am dat noroc. Poate că i-am lovit prea tare sticla, nu știu, dar Johnny s-a clătinat, s-a dezechilibrat tot mai mult, s-a împiedicat în propriile picioare și a căzut pe spate, pe iarbă.

Lola, speriată, s-a repezit la el, să vadă dacă e bine.

— He's ok, he's just drunk as a horse, a comentat Mia din piscină, întrerupând sărutul cu blonda.

— I'm fuckin' fine!, a zis și Johnny, de jos. Fucking brutal shit, man!, mi-a spus mie, referindu-se la muzică.

Era un super compliment, am vrut să dau noroc

din nou cu el, dar își pierduse sticla pe undeva printre tufele de tradafiri roșii.

— Fuck, I have this gig tonight, I suppose I'm fuckin' late, a zis, încă stând pe jos, așezat confortabil în fund.

— You're not late, it starts in half an hour, l-a liniștit Mia.

— Great fuckin' pussy, man, she knows everything. She even knows the fucking time!, a comentat superstarul, plin de admirație.

8.

În timp ce așteptam cu Lola să înceapă concertul lui Johnny, am reușit să-mi fac timp, la o bere, să intru pe Facebook și să-i las un mesaj Ioanei. I-am scris doar: „Mulțumesc", și lângă el o inimioară.

Mi-a răspuns imediat. Era foarte fericită că îi scrisesem.

„Anytime! M-aș lupta pentru tine și cu o armată de dragoni, my King!"

După mesaj erau vreo 20 de inimi și o rață roz care mă pupa zgomotos.

„Mai ales k nu aveau deloc dreptate! Să te acuze de toate lucrurile alea! Niște imbecili, în frunte cu mama & Tixx. O să-i fac reclamă negativă, să scriu peste tot k e cel mai prost chitarist din lume! Dar asta după ce o să-l dai afară din Hurricane, evident. Ily x 1000000!!!", a încheiat Ioana, iar Lola m-a făcut atent, începea concertul lui Johnny.

A început mișto, cu una din piesele lui care deveniseră hituri imediat după lansare, și, după ea, a avut un dialog lung cu publicul. Le-a povestit și despre noi: cum în dimineața aia, în timp ce medita după

o rețetă bine stabilită de un guru indian, îl vizitase the Queen of Rock and Roll – și aici, spre disperarea Lolei, o numise iarăși Doro – împreună cu un tânăr rockstar care avea să schimbe lumea, care avea cele mai țăcănite și mai brutale piese pe care le ascultase în ultimul timp – culmea, mie mi-a spus numele corect, enervând-o iarăși pe Lola, care totuși a râs.

După alte două piese, a chemat-o pe Lola pe scenă și a întrebat-o pe care din cântecele lui, ale lui Johnny, le știe cel mai bine.

— Fucking all of them!, a recunoscut Lola.

— Great, let's play them together!, a propus Johnny, și au cântat, și a fost super, pentru că se simțeau emoțiile în vocea Lolei, și era minunată așa, iar felul ei de-a cânta piesele lui Johnny mi s-a părut mult mai puternic decât cel în care le cânta el, dar asta poate doar fiindcă era ceva nou și proaspăt pentru mine.

Sută la sută original, neprelucrat, nerepetat, exact așa cum credeam eu că trebuie făcută muzica. Doar tu, vocea ta, mesajul, furia și publicul. Restul (repetițiile, stângăciile, dorința de-a suna într-un anume fel, de-a semăna cu cineva, bâjbâielile, îndoielile, schimbările nesigure, timiditatea, teama de ce va crede publicul) erau pentru oameni care doar încearcă, care nu s-au născut să fie ceea ce sunt.

Eu și Fire nu avusesem nevoie decât de furie, mesaj și public. Și tot restul venise de la sine. Fără niciun efort.

Era firesc, spusese Fire, de multe ori. Pentru că drumul tău, dacă îl nimerești pe cel corect, nu presupune deloc efort. Dacă lupți, dacă te rătăcești, dacă drumul îți rănește tălpile, înseamnă cel mai probabil că nu e drumul tău, e al altcuiva. Trebuie să pleci de pe el și să-l cauți pe al tău, acolo unde totul va veni de la sine.

Când îl vei găsi, vei ști.

Te vei simți viu și vei ști.

Întotdeauna.

Măcar cu asta ne puteam lăuda, eu și fratele meu care nu mai era. Găsisem drumul nostru. Și nimic nu fusese greu sau artificial mergând pe el, totul se așeza de la sine în fața noastră, în așa fel încât să nu existe niciodată dubii că am fi apucat pe drumul altcuiva.

Până când el murise. După asta, crescuseră spini la tot pasul, și sârmă ghimpată, și ramuri care îți răneau picioarele, iar peste imaginea din zare a drumului nostru se lăsase o ceață groasă. Trăiam în ceață, o știam, trăiam uneori doar pe jumătate, doar pe sfert. Mă ajutau pastilele, terapia, amintirile, uneori mama. Dar nu eram bine.

Drumul era în continuare al meu, dar eu nu mai eram al meu.

Nu de tot... Deși oamenii mă iubeau în continuare ca și cum aș fi fost. Unii nu observaseră nicio schimbare la mine. Într-un fel era bine așa, pentru că nu aș fi putut să le explic.

Johnny a mai cântat, a mai vorbit, a fumat un

joint și la un moment dat m-a chemat și pe mine pe scenă, să cântăm împreună. Lola a filmat cu telefonul. A ieșit ceva demențial – nu îmi puteam explica cum reușise Johnny să prindă și să rețină piesa pe care o ascultase la piscină, să o cânte atât de bine împreună cu mine. Versurile nu le știa, le citea de pe telefon, dar o intona perfect, de parcă ar fi cântat-o de 100 de ori înainte. Mi-am dat seama, abia spre final, când începusem să am remușcări că poate eu n-o cântasem pe cât de bine putusem, că și Johnny era dintre cei care nu încearcă, ci sunt pur și simplu. Nu avusese nevoie să repete piesa mea, pentru că îi plăcuse, iar asta fusese suficient. Așa eram construiți. Când ne plăcea ceva, acel ceva rămânea în noi pentru totdeauna. Devenea al nostru, era firesc să ni-l însușim, și într-un fel era și corect; dacă ne plăcea atât de mult, era ca și cum l-am fi putut crea chiar noi, dacă am fi avut circumstanțele potrivite.

L-am îmbrățișat pe Johnny după ce am terminat, în extazul publicului, și Johnny iar a început să plângă. Era foarte emotiv în ziua aia.

Lola, fericită, își propusese să aibă cât mai multe filmări cu mine. Eu cântând cu ea, eu cântând cu Johnny, eu prostindu-mă, eu trimițând din Los Angeles mesaje video fanilor mei din România, eu în piscină și așa mai departe. Adunase deja 18 filmulețe și voia să ajungă la 100.

— Make it fucking count, you know. This trip, motivase ea.

Deja contează, am vrut să-i spun, deja a însemnat mult. Sunt mai bine, mă simt viu și, într-o anumită măsură, fericit. E multă liniște alături de tine, în tot balamucul ăsta, în toată vibrația și agitația și nebunia, e atât de multă liniște, e ca și cum sunt exact unde ar trebui să fiu. Tu, care ești toată energia asta incredibilă, emani calm și siguranță. Și iubire, era multă iubire în Lola și în jurul ei, ăsta era adevărul, și iubirea asta mă atinsese și pe mine și, poate, încet-încet, mă făcea bine.

N-am apucat să-i zic, fiindcă idolul ei a chemat-o din nou pe scenă. De data asta a nimerit, i-a zis Lola, nu Doro.

Lângă mine a venit blonda cu câinele minuscul, care era atât de mic, încât îl primiseră și în club, doar că o rugaseră să îl țină în siguranță, cel mai bine în brațe, ca să nu-l calce cineva din greșeală și pe urmă să fie dat clubul în judecată pentru moartea patrupedului. Mi-am dat seama că nu o întrebase nimeni cum o cheamă.

— I'm Storm, i-am zis, întinzându-i mâna.

A pus cățelul pe masă, ca să-și elibereze mâna și să mi-o întindă și ea.

— Hiii! I'm March!

— Great. You're spring!

Blonda a început să râdă, fericită.

— Yeah! It's my fav season anyway. They asked me which month I wanna be in the calendar, for the naked shooting, yeah, and I said I wanna be March,

so now that's my name!, a țipat blonda, care probabil era un pic cam surdă.

— Cool, i-am zis eu.

— Vorbesc eu și română ca tine, sunt din Moldova. Chișinău!, m-a lămurit ea, și am început să râd.

Ca să vezi, March era româncă.

— Și de cât timp ești în America?

— De la 14 ani, de când am început să pozez în calendare dezbrăcate. Am făcut 267 de calendare cu fotografii dezbrăcate.

— Cool, am zis.

Câinele își băgase botul ca de șoricel în paharul meu cu bere și lipăia curios.

— O să se îmbete, am avertizat-o.

— Hi, hi, ha, ha, a zis blonda din Moldova.

În timp ce îmi luam o altă bere, m-am gândit la ce spusese Ioana. De ce avea impresia că mă acuzaseră pe nedrept? Oare nu mai ținea minte că ne-o trăsesem chiar înainte să plec? Înțelegeam să se prefacă atunci când îi luau interviuri sau o purtau pe la emisiuni TV, dar de ce spusese asta când vorbea cu mine? Am intrat din nou pe Facebook, i-am lăsat un mesaj.

„De ce zici că m-au acuzat de chestii pe care nu le-am făcut? Știi că le-am făcut." Am pus și un smiley, să nu pară un reproș, fiindcă nici nu era, ci doar o nedumerire.

Johnny își terminase concertul și venise cu Lola la masa noastră, pe care cățelul minuscul acum își

băgase botul și în votca lemon pe care și-o comandase Lola. Un cârd de fani veniseră după Johnny, dar îi expediase rapid; avea, pesemne, experiență cu genul ăsta de abordări. Sau era doar plictisit. Probabil după o viață întreagă în care ești urmărit peste tot de fani, ajungi să oboseşti, să ți se pară că totul se repetă: fețele, declarațiile de dragoste, curiozitățile și întrebările lor. Eu, din fericire, încă nu ajunsesem acolo, încă mă mai puteam bucura. Așa praf cum eram de la o vreme.

Johnny a propus să mergem să filmăm un clip împreună. Lola îi povestise despre piesa pe care tocmai o compusesem, de când plecasem de acasă, *Cârtițele*. Era cea mai simpatică ființă din lume când îi intona versurile în română. Îi explicasem despre ce e vorba în cântec și i se păruse foarte mișto. Genial, zisese Johnny, pe asta o cântăm! O cântăm toți trei și ne filmăm. Mi s-a părut și mie o idee haioasă, așa că am zis ok, mă bag. Johnny propusese inițial să filmăm pe acoperișul vilei lui, dar Mia ne făcuse semne disperate că nu e o idee bună, la cât de beat era superstarul. Pe urmă tot el venise cu propunerea să găsim un abator și să ne filmăm printre cadavre de animale, dar Lola, vegetariană și apărătoare a drepturilor animalelor, a refuzat categoric. Așa că am plecat spre o hală de la ieșirea din oraș, o clădire mare, părăsită, cu un aer industrial, care ar fi trebuit să fie un fundal potrivit.

Mia urma să filmeze, așa că a plecat mai înainte,

cu mașina ei și cu blonda cu câinele, acum minuscul și beat.

Noi am luat un taxi până la vila lui Johnny, de unde trebuia să culegem mașina rockerului și să mergem cu ea până la ieșirea din oraș, unde era hala.

Lola a avut inspirația să nu-l lase pe Johnny la volan. Era atât de praf, încât se urcase în spate și căuta pedala de accelerație. Nu observase că-i lipsea și volanul, acolo. Eu nu aveam niciun chef să conduc, nici nu prea le aveam cu asta, așa că a rămas Lola să ne ducă într-o bucată la locul filmării.

În timp ce mașina mergea pe douăzeci de cărări, am primit mesaj de la Ioana.

„Ș́ș́ș́. Secretul nostru, k?"

Așadar, nu fusese lovită de amnezie, își amintea exact cum stăteau lucrurile.

„Bine.", i-am răspuns. „Mă întorc în câteva zile. Poate ieșim la o pizza."

Vrusesem să scriu bere, dar mi-am amintit scandalul, cum începuse totul, și am zâmbit. Am scris pizza.

Mi-a răspuns cu o tonă de emoticoane cu înfățișare de animale, toate fericite, toate agitând inimi și săruturi în aer. Ce marfă ar fi o lume în care toate animalele să fie la fel de fericite ca-n emoticoanele de pe Facebook, m-am gândit.

Imediat cum am terminat de vorbit cu Ioana, m-a sunat Ina. Voia să știe dacă îmi iau pastilele, dacă e totul bine. Era bine, era ciudat, parcă era o buclă

în timp în care mi se dădea voie să trăiesc ce-mi trece prin cap, să simt orice. Uitasem de pastile. I-am zis că de a doua zi aveam s-o las mai ușor cu alcoolul și să-mi iau pastilele.

Lola s-a prins despre ce e vorba, că vorbesc cu „my fuckin' shrink" și mi-a zis că a fost și ea pe antidepresive doi ani. Acum îi era ok, deși niciodată nu putea fi sigură că stările alea n-or să se întoarcă într-o zi. Nu plecau de tot niciodată, se ascundeau undeva prin tine și dormitau sau stăteau la pândă.

Johnny adormise în mașină. L-am cărat până în hală, unde le-am găsit pe Mia și pe moldoveanca March făcând sex. L-am așezat și pe Johnny în apropierea lor, în caz că se trezește și vrea să ia parte și el la acțiune, și am plecat cu Lola să ne plimbăm.

De când o întâlnisem, pierdusem noțiunea zilelor și nopților. Ațipeam puțin, atât pe lumină, cât și pe întuneric, decis să nu pierd prea mult din timpul pe care-l puteam petrece alături de ea. Acum, părea că se apropie de ziuă, că avea să se lumineze curând, dar în același timp putea să fie și miezul nopții, iar aparenta lumină să fie doar ceața care plutea în zare, departe. Lola m-a luat de mână și a spus că e grozav ce am făcut pentru ea, că am convins-o să vină și să-l caute pe Johnny. Chiar dacă, a zis ea, e mai ciudat așa față de cum mi-l imaginam eu, e „still Johnny, fuckin' Johnny". Mi-a mai spus că avusese nevoie să plece de lângă copilul ăla plângăcios, nepotul ei, să-l lase altcuiva măcar pentru câteva zile. Mi-a mai zis că

o să fiu bine, că e convinsă că am să-i scriu din când în când și la un moment dat am să-i spun că sunt perfect ok, că îmi place din nou să cânt ca la început, că mă simt minunat pe scenă și în mijlocul fanilor. Că am trecut peste. Nu trebuie să uităm, doar să acceptăm, a spus ea, și m-am gândit că e ceva ce-mi repetase și Ina, de mai multe ori.

Iar muzica merită să te faci bine pentru ea, a mai gândit Lola cu voce tare, iar gândul ăsta îmi plăcuse teribil. Așa era. Muzica putea fi un motiv bun ca să te ții în viață. Cum i se întâmplase fanului meu care își tot amâna sinuciderea. Muzica, și alte feluri de artă, erau compuse din senzații, din tot ceea ce simți, și nu era deloc greșit să trăiești pentru a simți. Ai fi putut să nu ai muzica și, în felul ăsta, să nu-ți rămână nimic după moartea lui. Niciun refugiu și niciun scop, a zis.

Am vrut să-i spun și eu că simt alături de ea ceva asemănător cu ce simte ea pentru idolul ei, deși la noi e mai ok, pentru că ea nu m-a dezămăgit câtuși de puțin, era așa cum mi-o imaginasem, poate că eu petrecusem mai mult timp gândindu-mă la ea, imaginându-mi-o, decât se gândise ea la Johnny, și am deschis gura să-i spun cât de mult însemna pentru mine, dar n-am mai apucat, fiindcă m-a sărutat.

A fost un moment confuz; pe de o parte, mă așteptam cumva, pe de altă parte, nu-mi venea să cred că se întâmplă. Lola, fuckin' Lola mă săruta, și de data asta pe bune, pentru că așa simțise, nu ca să

ne prostim într-un clip. I-am răspuns și ne-am trezit sprijiniți de un copac, cu hainele deja pe jumătate date jos. Lola a spus că pielea mea e so wonderful. Mie îmi plăcea părul ei, și mirosul, și puful blond de pe corpul ei. Îmi plăcea Lola. Mă gândeam că nimeni n-o să mă creadă, acasă, că am făcut pe bune sex cu Lola.

Chiar când începeam să ne-o tragem, s-a auzit un răcnet oribil dinspre hala unde îi lăsasem pe Johnny și pe cele două pițipoance. Nu aveam niciun chef să ne oprim, dar Lola părea îngrijorată, așa că am ajutat-o să se îmbrace și am pornit într-acolo.

Johnny se trezise parțial, dar, din ce ne-am dat seama, avea un trip foarte nasol. Era convins că-l urmărește FBI-ul și că o să-l bage la pârnaie.

— Fucking FBI, man… How can I get away?… I'm scared, I don't want to die in prisooooooon, urla Johnny.

Am încercat să-l liniștesc, să-i spun că n-avea de ce să-l urmărească.

— For the weed, maaaan, s-a confesat el.

Atât eu, cât și Lola am încercat să-i explicăm că FBI-ul nu te arestează pentru o amărâtă de iarbă, dar nu aveai cu cine te înțelege, Johnny începuse să plângă. Așa că Mia a avut o idee bună – s-a gândit să-i distragă atenția, să-l pună să cânte și ea să filmeze totul.

Următoarele patru ore au fost o nebunie. Am făcut un film lung, lung, din care ar fi putut ieși ușor

două filme artistice. Mai întâi, Lola a jucat rolul unui leu, care vine și-l atacă pe Johnny, iar el începe să cânte unul dintre hiturile lui, și leul se îmblânzește brusc, începe să cânte într-o română aproximativă piesa mea. Eu trebuia mai întâi să ies dintr-un sicriu și să mă prefac că o ucid pe Lola, care între timp nu mai era leu, era divă. A intrat în cadru și câinele, și abia pe la jumătatea filmului ne-am întrebat unde o fi March, pe care n-o mai văzusem de când Johnny începuse să urle că vine FBI-ul. Poate că, cine știe, m-am gândit, ea o fi avut motive serioase să se teamă și o luase la sănătoasa. Am căutat-o prin hală, am strigat-o, se făcuse nevăzută. Ne lăsase bibeloul patruped cadou. Lola a propus să facem și o filmare cu mesaje pentru fani, să povestim cum ne-am cunoscut zilele astea și ce a însemnat întâlnirea pentru fiecare din noi.

Când am terminat de cântat și de filmat, eram rupt. M-am întins pe jos, încercând să ațipesc.

M-am trezit după puțin timp; Mia plecase, iar Lola bea bere cu Johnny, cocoțați pe un dulap aruncat acolo de cineva. Se pare că îi pusese și lui întrebarea pe care i-o pusesem eu ei. Era curioasă, sau încerca să-mi mulțumească pentru ce făcusem pentru ea, ducând ideea mai departe.

— Don't you wanna meet her?

— Eh… fucking Maribell… Such a genius artist. Such a beautiful pussy. You know, I met her twice.

Maribell era o dansatoare și o cântăreață care, la sfârșitul anilor '70, încerca să reînvie spectacolele de cabaret. Cânta multe genuri muzicale, era minunată în orice – de la pop leșinat pentru oameni beți, de la coveruri rock, la folk și country. Era superbă când lua chitara în mână și începea să improvizeze pe loc. De fapt, spunea Johnny, asta l-a făcut să se îndrăgostească de ea: când Maribell urca pe scenă, puteai să te aștepți la orice. Nimic nu era previzibil cu ea. Te suprindea, îți sucea mințile, te vrăjea ca o sirenă.

În timp ce ne povestea, cu vocea lui răgușită, am închis ochii și am avut o altă imagine în minte, nu pe cea a lui Johnny, stând pe jos și depănând amintiri. Era un moșneag care semăna cu străbunicul meu, pe care nu-l întâlnisem niciodată, și el spunea povestea. O voce care venea dintr-o altă lume. Din timpuri duse pentru totdeauna.

„Era atât de frumoasă!", ne-a povestit Johnny mai departe, în timp ce eu mă imaginam stând la foc, lângă bătrân. „Blondă, scundă, cu sâni, fund, coapse, forme pe care nu le mai găsești azi, că le-a ucis nemilos nenorocita de mass media", s-a plâns superstarul. „Avea cei mai mari și mai inocenți ochi verzi din lume, și asta o făcea și mai contradictorie, pentru că atunci când vorbeai cu ea te minunai cât de perversă era, cât de cinică, cât de mult înjura și toată furia pe care o adunase împotriva convențiilor, a celor care interzic libertatea, a oamenilor proști și manipulabili... Pometii proeminenți, de parcă ar fi

fost tătăroaică sau altceva asiatică. Buze adorabile, întotdeauna roșii… Ar fi putut ajunge mult mai celebră decât Marilyn Monroe, știți", ne-a zis Johnny. „A murit prea tânără, nu făcuse nici a zecea parte din tot ce ar fi putut să facă."

Partea bună, a continuat el, era că, atunci când o întâlnise a doua oară, avuseseră chiar o relație. Durase trei zile. Fusese cu numai câteva luni înainte ca Maribell să moară.

„Era în '76, eu aveam 17 ani", intrase Johnny în miezul poveștii, care părea că o să aibă multe detalii și avea să fie lungă, așa că eu și Lola ne-am așezat confortabil și am regretat că băutura pe care o luasem cu noi era pe terminate. Mai rău, îmi venea și să mă piș, dar Johnny probabil s-ar fi simțit foarte jignit dacă mă ridicam în mijlocul istorisirii lui care, presimțeam eu, mai mult ca sigur o să-l facă iarăși la un moment dat să plângă. A povestit într-un fel neașteptat pentru el: fără ironie, fără prea multe înjurături, fără glume deocheate, sau, mă rog, prea multe, ca și cum cineva mai bătrân și mai înțelept decât el îl poseda în timp ce vorbea, așa cum avusesem impresia încă de la început.

„Aveam 17 ani, eram maaare armăsar, futeam tot ce prindeam. Avusesem și câteva experiențe gay, erau la modă pe atunci… mă rog, printre artiști. Vreau să zic, nu erau condamnate, ba chiar privite cu bunăvoință în cercurile prin care umblam eu. Trecusem prin două trupe deja – dar asta cred că știți

amândoi. În asta în care eram pe atunci, în anul în care am întâlnit-o pe Maribell, începusem să am succes. Era doar rock and roll, mult mai cuminte decât ce aveam să cânt mai apoi, și totuși nu așa cuminte ca ăla mainstream, la modă, așa că noi am atras atenția repede. Ne-au comparat cu Doors, dar încă și mai rebeli, și mai recalcitranți. Alții, cu Rolling Stones. Îmi plăcea unde ducea drumul ăsta. Nu pot să neg, eram foarte fericit, trăiam din plin, mă bucuram de tot ce aveam. Și totuși, din când în când trăiam cu senzația că îmi scapă ceva. Ceva ce avea legătură cu muzica pe care o făceam. Uneori, în nopți în care nu puteam să adorm, de la prea multă iarbă și alcool, simțeam că nu dau parcă tot ce aș putea da, că lipsește o mică parte care ar putea face totul perfect, știți? Dar îmi era greu să-mi explic. Eram prost, aveam doar 17 ani. Până la urmă, adormeam și a doua zi nu mă mai sâcâia asta.

Când am întâlnit-o pe Maribell, am avut revelația, am știut dintr-o dată ce lipsea.

Mă dusesem cu doi dintre băieții din trupă la New Orleans, unde unul din ei avea o gagică. Ca să vezi... mi se pare că a trecut atâta timp de atunci, s-au irosit câteva vieți... unele s-au trăit de-adevăratelea, ce-i drept, dar atât de mult timp, încât nu mai știu cum îi chema pe băieții din a doua mea trupă. Le țin minte poreclele, dar numele reale... nu.

Îmi plăcea New Orleans-ul. Nu-l vizitasem până atunci niciodată, dar îmi plăcea tot ce auzisem despre

el. Mi se părea romantic, gotic, întunecat și misterios. Mai târziu, ani buni după prima mea vizită acolo și după întâlnirea cu Maribell, aveam să citesc cartea aia cu vampiri după care s-a făcut film… ziceți să-i zic… așa, Storm, bravo!, *Interviu cu un vampir*, și citind-o mi-am dat seama că și alții vedeau orașul ăla exact așa cum îl vedeam eu. Locul unde s-ar putea naște povești nebune de dragoste și unde s-ar putea sfârși în mod brutal vieți. Bine, eu aveam 17 ani, era firesc să-mi bântuie gărgăuni din ăștia prin cap. Și, ca să vezi, pe urmă am aflat că romanul ăla apăruse tot în '76, anul în care mi s-a schimbat pentru totdeauna viața.

Am ajuns acolo, ne-am pus pe băut, pe fumat chestii, tipul ăla a întâlnit-o pe gagică-sa și aia ne-a zis că o gașcă de prietene de-ale ei merg într-un bar, Sunshine, unde cântă o artistă genială, una Maribell. Mie îmi suna ca pula. Un bar care se cheamă Sunshine… mă așteptam la ceva folkăraie religioasă, plictisitoare ca supa de mazăre. Gagicile alea spuneau despre artistă că e inspiring, că e grozavă, că pare atât de cuminte și nesofisticată, dar când urcă pe scenă e sălbatică, de fiecare dată e alta, nu știi la ce să te aștepți de la ea.

O oră, două mai târziu, le dădeam complet dreptate. Ba chiar mi se părea că o descriseseră prea modest, nu-i făcuseră dreptate. Maribell era… cum să zic eu… ca și cum, de fiecare dată când urca pe scenă, se transforma într-un alt animal. Maribell nu

era doar o femeie, nu era doar o cântăreață, era un caleidoscop. Putea fi vultur, putea fi leu, putea fi vulpe. Putea fi un șoricel, putea fi o corabie purtată în larg de furtună, putea fi o vitrină colorată de magazin care expune ochelari de soare. Putea fi o plajă la apus, putea fi o pădure bântuită de animale sălbatice. Putea fi o casă de țară, vara, la ora prânzului, când mama iese afară și așază coșul cu pâine pe masa plină de praf, ca să mănânce toată familia. Putea fi o mașină dusă la reparat, în jurul căreia se învârt mecanici nepricepuți, în timp ce din radio se aude un cântec folk. Putea fi un iepure rănit de vânător, care aleargă pe zăpadă și lasă sânge în urmă. Putea fi un râu înghețat în care cineva a aruncat un inel de logodnă. Putea fi ORICE.

Asta a fost revelația mea, de fapt.

Și eu puteam fi orice.

Asta lipsea. Asta visam, în nopțile în care nu puteam adormi. Mă uitam la Maribell cu ochii holbați, cu expresia încremenită, ca un imbecil, și înțelegeam că tot ce îmi lipsise până atunci fusese curajul și nebunia de a merge până la capăt. Libertatea absolută. Asta lipsise muzicii mele. Asta nu era încă pe deplin prezentă în concertele mele, deși eram văzuți mai originali și mai trăzniți decât majoritatea trupelor din perioada aia. M-am uitat la Maribell tot timpul cât a cântat și am înțeles exact ce trebuie să fac de atunci înainte.

Mă rog, e impropriu spus că Maribell a cântat.

Mai corect ar fi să spun: m-am uitat la tot ce a trăit Maribell pe scenă. Pentru că asta făcea acolo, trăia. Nu doar cânta, nu doar interpreta, nu doar dansa, nu doar vrăjea publicul. Maribell se substituia unei realități diferite de cea pe care o trăia zi de zi. De fiecare dată, când urca acolo, pe scenă, trăia o viață diferită, una pe care nu o mai încercase până atunci. Alta, mereu alta, de fiecare dată.

Și am înțeles atunci încă o dată că noi, artiștii, avem o șansă pe care oamenii obișnuiți și normali nu o au: noi putem trăi mai multe vieți prin ceea ce creăm. Putem fi neînfricați, dezlănțuiți, nebuni până dincolo de orice limită, fără teama de a fi judecați, fără teama de ridicol, căci ridicolul e o prostie inventată de lași, fără frica de a fi diferiți, căci oricum asta e adevărata noastră față. Putem urca pe scenă și putem experimenta totul. Am știut atunci, chiar în clipa aia, că Maribell m-a schimbat definitiv. Nu ea m-a făcut să mă apuc de muzică; o aveam deja în sânge, o făceam bine, știam că e drumul meu. Tot pe scenă mă vedeam și peste 20 de ani, și peste 40, și în apropierea morții. Dar ea m-a făcut să realizez că muzica îmi aduce o libertate totală, și asta a fost salvarea mea. De două ori. O dată pentru că am devenit celebru și atât de adulat, și a doua oară pentru că m-a ținut departe de nebunie. O vreme."

Johnny s-a oprit să-și tragă sufletul și să dea pe gât ce mai rămăsese în sticlă, și eu am profitat de momentul ăla de pauză ca să mă duc afară și să mă piș.

Când m-am întors, reîncepuse povestea.

„...pentru că nu puteam să plec de acolo fără să-i spun că, deși încă n-o știa, mă salvase. Îmi doream să fi avut bani la mine, să-i fi oferit o băutură. Pe atunci, eram un flutură vânt, așteptam ca toată lumea să-mi cadă la picioare, și mă descurcam, într-un fel. Nu aveam bani aproape niciodată, și cu toate astea umblam mereu beat. Nu aveam unde sta, fiindcă părinții mă dăduseră afară din casă – 22 de ani aveau să treacă până să mă împac cu ei – și totuși nu muream de frig și aveam mereu un pat pe care să trag un pui de somn. Nu-mi era foame, prietenii mă hrăneau, era o viață de vis, într-un anumit fel sau, mă rog, pentru un anume gen de persoane.

Erau și niște vremuri atât de diferite față de cum e azi... Mi se pare că a fost o cu totul altă viață. Trăită într-un alt fel de lume. Nu de puține ori, plecam cu prietenii cu o rulotă pictată cu simboluri hippie, și nu aveam nici cea mai vagă idee unde mergem. Cântam, ne drogam și conduceam pe rând. Ajungeam prin diferite orașe, discutam pe loc și programam concerte, nu era ca acum, să-ți anunți pe site turneul cu un an înainte. Știi, dacă mă gândesc, parcă era mai frumos atunci, cumva. Aveai chef să cânți în seara aia, te duceai și cântai. Se găsea cine să te asculte. Oamenii erau foarte deschiși. Poate și fiindcă se drogau mult, erau mereu entuziasmați, voiau să-ți acorde o șansă, să te cunoască. Credeau în tine, știi? Încă dinainte să urci pe scenă. Voiau să fii bun. Talentat. Să-i atingi

cu muzica ta. Acum, dimpotrivă, am senzația că unii vin la concerte așteptând și sperând să fii de căcat, să aibă motive să te critice pe urmă. Atâta îți trebuie, să fii un pic beat, să te împiedici și să cazi, că luni întregi numai despre asta o să scrie pe blogurile lor de căcat cu două sute de cititori. Sau ăia care vin doar ca să-ți bage telefoanele în ochi, să-ți facă poze și să te filmeze... Pe atunci, oamenii care veneau la concerte nu erau deloc frustrați. Trăiau o fericire care parcă nu lua niciodată o pauză. Poate că era artificial, da, că toți erau fumați sau pastilați, dar oare, decât să fii frustrat și nemulțumit tot timpul, nu e mai bine așa?

În fine, acum, când îmi fac programul de turneu, mă trezesc în februarie că o să cânt în ianuarie anul viitor în Franța. Păi, pula mea, de unde să știu eu dacă peste un an o să am chef să cânt în Franța? Sau să fiu în Franța? Sau să fiu în viață?

De asta, muzica devine tot mai mult o meserie și mai puțin bucuria de a fi acolo unde îți dorești. Pentru că ești obligat să faci chestii care nu țin de ea, toate planurile, toată organizarea... Uneori ucid arta. Îmi doresc să mă întorc uneori în viața aia în care cântai când aveai chef. Te urcai pe scenă și cântai. Dar, asta e, lucrurile n-o să mai revină la cum a fost atunci. Totul s-a schimbat, oamenii mai ales. Însă nu pot să mă plâng, m-am adaptat și la viața asta. Și, e drept, dacă aș fi murit atunci, în anii ăia, așa cum s-a întâmplat cu mulți dintre prietenii mei, în special ăia care trăiau o fericire perpetuă, nu aș fi

murit prea faimos. Aș fi fost un artist cu câteva mii de fani. Dar, pe atunci, era destul de mult...

Acum o să am o înmormântare mai fastuoasă, cu mulți jurnaliști și paparazzi și multe coroane de flori. He, he, he", a râs Johnny și a terminat ce mai era în sticlă.

Pe urmă a continuat.

„...Mă întreb de multe ori cât de celebră ar fi ajuns biata Maribell dacă ar fi trăit în lumea de acum, cu internet, rețele de socializare, canale video unde îți poți pune filmările live, videoclipurile... cu artiști care au blog unde scriu tot ce le trece prin cap... Cred că i-ar fi plăcut. Și ar fi ajuns cea mai celebră din lume. Mai mult ca Rihanna, Beyoncé, Adele și toate pârțâitele astea. Poate că ar fi și luat-o razna, pentru că avea o viață atât de haotică și incendiară, încât ar fi stat mereu numai pe prima pagină a tabloidelor.

În prima noastră întâlnire, nu prea făcusem nimic. Eram jenat că nu-i pot oferi o băutură. Până la urmă, mi-a luat ea o bere. Avea 24 de ani pe atunci, nu era cu mult mai bătrână decât mine. Dar, mă rog, mă intimida. I-am spus că și eu cânt. Ceva mai târziu, când ne matolisem cu toții, i-am și cântat ceva la chitară. Finalul serii nu-l mai știu, că am adormit cu capul pe masă și dimineața m-au aruncat afară ăia cu barul...

Apropo, am fost să-l revăd, de curând. Speram să-mi amintesc de Maribell, de tot ce simțisem atunci.

Dar nu mai era. În locul lui, se făcuse un fast food.

Când am reîntâlnit-o pe Maribell, după vreo 4 ani, era tare diferită. Foarte, foarte diferită. Dacă atunci, în 76, era sălbatică și experimentală doar pe scenă, iar în viața ei de zi cu zi era mai degrabă amabilă, timidă, reținută, o frumusețe aproape convențională, ei bine, în ăștia 4 ani devenise și în viața reală aceeași Maribell care mă inspirase atunci pe scenă. Logic că m-am îndrăgostit iremediabil de ea. Deși nu cred că atunci mă îndrăgostisem... era deja ceva vreme de când mă gândeam mult, obsesiv, la ea. Acum purta haine ciudate, își umpluse corpul de tatuaje, făcea meditație orientală, avea o fermă unde locuia cu o parte din fanii ei, era și mai frumoasă. Logic, m-am alăturat găștii de fani și am plecat la ferma ei. Gândul că aveam s-o văd în fiecare dimineață, când mă trezeam, și în fiecare seară, înainte să mă culc, era ireal. Nu-mi venea să cred că mi se întâmplă asta.

Am devenit imediat fanul ei preferat. Am băut împreună o zi întreagă și mi-a spus toată povestea ei. Seara, ne-am tras-o în grajdul fermei. A fost cea mai erotică experiență din toată viața mea. Nimic n-a egalat-o de atunci – deși, se știe, am încercat orice. Mi-a spus că fusese și ea îndrăgostită de un muzician, un cântăreț de jazz, un negru. Îl iubise vreo trei ani și îl urmase peste tot. Nu mi-am dat seama din povestea ei dacă fuseseră împreună sau nu, dacă ajunsese să-l cucerească sau îl urma doar ca o groupie leșinată

de admirație…“

Când Johnny a ajuns acolo cu povestea idolului său, mi-a sunat din nou mobilul (sunase aproape nonstop de când îi lăsasem ultimul mesaj Ioanei, dar îl ignorasem cu succes). Am aruncat un ochi și am văzut că era Bubu. I-am cerut voie prin semne lui Johnny să mai aștepte puțin până vorbesc scurt la telefon.

— Coaieeee, ce faci, coaie, ai răspuns!, s-a bucurat sincer Bubu.

Mereu era energizant. Aproape mereu era optimist. Niciodată nu intra în panică, nu-și imagina că ar putea să existe pe lume situații fără ieșire, în care să nu poți lua o decizie. Bubu era genul de om care mergea mereu din aproape în aproape – nu se gândea niciodată la ce va fi a doua zi, făcea tot posibilul să ia cele mai bune decizii pe moment, fără stres, fără remușcări. Dacă ceva îi ieșea prost, ridica întotdeauna din umeri și spunea: „Așa am crezut atunci că e mai bine.“ Era ușor și reconfortant să vorbesc cu el, mă aducea cu picioarele pe pământ. Ce-i drept, erau relativ limitate chestiile despre care puteam vorbi cu el, sau, mai bine spus, despre care îndrăznisem să vorbesc cu el până acum. Nu-i vorbisem despre moartea lui Fire, nu prea mult. Doar mă ținuse în brațe de multe ori când simțisem nevoia să plâng. Și ajutase enorm trupa atunci când, după moartea lui Fire, trecuse simplu și firesc la bass, lăsându-l pe Tixx cu chitara, ca și cum n-ar fi fost mare rahat să facă

schimbarea asta.

— Ce bine că ai răspuns, coaie, ce dor mi-e de tine! Bă, să vezi, belea… Ți-a zis Alice de scandal? Mă rog, în ghilimele, cum ar veni. Scandal, ha, ha.

— Mi-a zis… Am vorbit și cu Ioana.

— Foarte bine ai făcut. E genială puștoaica aia, cine s-ar fi gândit. Bă, da' să vezi ce s-a întâmplat… Ne caută toți căpiați să dăm concerte, coaie, n-o să-ți vină să crezi! Și ăia scârboși care nu voiau la început să ne dea bani, cică nu suntem suficient de consacrați, sugea-m-ar de pula mea consacrată. Acuma au sărit cu banu', ca să vezi! Și banu' serios, știi, nu așa! Unu' ne-a zis că ne dă 4000 de euro dacă cântăm două nopți la rând la el în bodegă. Ăla cu clubul de pe lângă Herăstrău, îl știi? Am calculat io, asta vine cam 20 de milioane de căciulă, nu e așa rău, plus că aduce public și vrea să semneze un contract pe termen lung, să mai cântăm p-acolo. Tu zici să ne băgăm? Marfă, îl sun. Da… ar fi o problemă, cum să zic io. Toți ăștia vor să facem treaba repede, acuma cât suntem pe val, cică, cu scandalul. Vor să se bazeze și pe gură cască ăia care ar veni doar să bleiască fasolea la tine, care nu le au cu rocku', asta e impresia mea, dar mi se rupe pula, cât timp noi ne facem treaba noastră, vin și fanii noștri și luăm și banu', mi se pare o afacere cinstită. Că, până la urmă, de ce să nu profiți tu de pe urma imbecililor care te-au băgat în căcatul ăsta, este? Așa, Storm, vezi… m-am gândit io așa pe rând la toate. Treaba acuma ar fi să ne găsim cât mai

repede chitarist… Tu cam pe când te întorci, ai idee?

Mă înmuiasem complet, cred că mă molipsisem de la Johnny, îmi venea să plâng. Nu doar că Bubu se ocupase de chestiile astea ca un PR adevărat, în locul meu, nu doar că nu mă bătea la cap să mă întorc în momentul ăla, ca să nu pierdem contractele, dar pur și simplu considera de la sine înțeles ca după faza asta Tixx să fie dat afară din trupă. Nici măcar nu mă întrebase dacă vreau asta. Considerase din start că așa e corect. Pentru că-mi făcuse faze de căcat.

— Nu mai stau mult pe aici, vin și eu în două, maxim trei zile. Sunt în Los Angeles acuma…

— Știu, coaie, știu, ești cu Johnny și Lola, am văzut filmările, sunt mega bestiale! Ți-a dat tag Lola, au milioane de vizualizări… Și io, și Fraieru te invidiem. Par tare de gașcă oamenii ăia doi.

— Lasă că mergem cândva împreună și dăm un chef mare cu ei. O să vă placă.

— Știu, coaie, îmi imaginez. Apăi, dacă te întorci în trei zile, e numa' bine. Vorbesc deja să punem un concert sâmbătă. Peste cinci zile. Și-i fac io promo, dau să facem afișu', fac eventu', tu nu-ți fă griji. Doar să te întorci întreg, atâta. Și să ai vocea la tine, ha, ha.

— Auzi, da' cu Tixx s-a întâmplat ceva?

— Nu, ce pula mea să se întâmple? Atâta că l-am anunțat încă din seara în care a apărut să mănânce căcat la TV că nu mai face parte din trupă. I-am dat un mail din ăla serios, să vezi, ha, ha, îți fac forward, dacă vrei. Ți-ar plăcea! Cretinu' l-a și postat

pe Facebook, s-a victimizat, cică nu știi să accepți o critică, că te răzbuni pe el că te-a făcut pedofil, narcisist, excentric și cu tulburări de personalitate. Era convins că tu ai scris mailul. L-au preluat ăștia cu revistele, dar nu alea cu vizibilitate, mai mult astea de rock. Nu prea-l știe lumea largă pe Tixx, habar n-are cine pula e Tixx. O să facă căcatu' praf mai departe, fără noi.

— Așa deci. L-ați dat afară.

— Păi, nu?

A urmat o pauză, în care am văzut că și Johnny se dusese să se pișe și se întorsese, nu se știe de unde, cu o sticlă de whiskey, nedesfăcută încă.

— ...Adică m-am gândit că asta vrei... Că asta e normal, pula mea. Ne-am pus în locul tău și ne-am gândit că asta ai fi făcut și tu, dacă erai aici. Păi, nu-ți zic, am simțit că turbez în timp ce mă uitam la emisiunea aia. Câte minciuni spunea, boul! Eram la maică-mea, mă dusesem în vizită, că era ziua ei și n-o mai văzusem de patru luni. Prost moment, proastă idee! M-am înfuriat așa rău uitându-mă la Tixx, și cum se lua și de fata aia, de Ioana, îmi venea să sparg ecranu', nu alta. Eram și puțin fumat, așa, da' mai bine, altfel m-aș fi enervat mai tare. Așa am spart doar dulapul lu' mama, bufetu' ăla din sufragerie, cu paharele și ceștile de cafea din el cu tot...

— Și Fraieru? A fost și el de acord să-l dați afară?

— Păi, mai întrebi? Se putea? Ăla era la el acasă, cu o pizdă, și când l-am sunat să se uite la emisiune

s-a ofticat așa de rău, a ascultat doar câteva minute, cică s-a înverzit tot... era s-o ia pe aia la bătaie, pe gagica cu care era. Știi că el are probleme din astea când se enervează. I-am zis să-și ia pastilele, că lasă, că se descurcă Storm, prin câte a trecut el deja... Așa i-am zis. După ce ăsta a gonit gagica și după ce eu am plecat de la mama cu coada între picioare, că începuse să urle la mine că i-am stricat ziua de naștere și i-am spart cești le de cafea pe care le avea amintire de la nuntă, ne-am întâlnit la o bere și ne-am gândit noi că, să vezi, la cât de praf e Românica, tot scandalul ăsta o să ne facă mai faimoși, iar tu o să ai și mai multe fane lesinate. Uite că am știut eu ceva... De faimoși, ne-a făcut, iar în ce privește gagicile... Mă gândesc că inbox-ul tău a explodat, că au nimerit și la noi câteva sute. Că dacă avem numărul de mobil al lui Storm, că dacă mai ești cu Alice, că dacă tu și Alice faceți sex în grup, din astea.

— Am văzut și la mine, parcă sunt mai multe ca de obicei, i-am zis, amuzat.

— Păi, vezi? Să-și bage Tixx unghia în gât. Orișicât, noi glumim, dar putea să iasă aiurea faza. Ioana aia mică a fost, cum să zic io, elementul hotărâtor. Altfel se făcea anchetă, pula mea, cine mai știe. Doamne păzește, vorba babelor, așa zicea și bunică-mea.

— Mda, zic. Și cu Tixx până la urmă n-ați vorbit? A dat vreo explicație, a zis ce l-a apucat?

— N-am vorbit, ce căcat să mai vorbim?! Tu ce

crezi că putea să-l apuce? Mereu a fost așa. Invidios, țâfnos, a vrut mereu doar să-și vadă numele pe ici, pe colo, cânta în silă, ne chinuia și pe noi... Ai văzut și tu. Să venim la repetiții cu trei ore înainte, doar ca să-l ascultăm pe el cum se plânge. Că nu-i bună acustica, că e praf, că e prea mică sala, pula mea. Parcă era în America sau dracu' să-l pieptene. Ultima dată se plânsese că ne-au dat ăia bere caldă, în lada de protocol. Păi coaie, i-am zis, iei berea frumos, te duci la bar și-l rogi pe băiatu' ăla de acolo să ți-o schimbe cu una din frigider, ce pula mea e atât de greu?! Da' nu, lui îi plăcea mai mult să se plângă. Că dacă organizatorii ne dau bere caldă, e semn că nu ne respectă. Futu-ți morții mă-tii, i-am zis atunci, că mă înfuriasem, ia dă-o încoace, că o beau io, așa caldă, dă-o-n pula mea. Serios, mă ofticase. Îmi imaginam că așa face Inna sau vreo altă pizdă din asta, se crizează că au uitat organizatorii să-i pună o frunză de mentă în apa cu lămâie pe care și-a luat-o pe protocol. Și ne-am certat atunci, el n-a vrut să mai bea din berea aia, zicea că eu și Fraieru suntem niște terminați, că avem mentalități de aurolaci dacă acceptăm berea caldă. Noroc că ai venit tu pe urmă și ai băut jumate de ladă...

— Nici nu observasem că e caldă, pula mea.

— Exact.

— Mda, ce pula să mai zic? Nu mi-a venit să cred când mi-a zis Alice că el planificase de mult fazele astea, că Ioana e sora Ancăi... Și o băgase în gașca

noastră să mă spioneze și așa mai departe, am zis.

— Da, coaie, păi asta ne-a ofticat și pe noi cel mai tare. Că a copt-o mult timp. Că altfel, știi, toți avem momente când o luăm pe arătură, ne mai certăm, ne batem, ne înjurăm... da' cum ar fi să plănuiesc io luni întregi să-i fac lu' Fraieru un căcat din ăsta?! Păi n-aș merita o sută de bocanci în gură? Apropo, io dacă-l văd pe Tixx... sper să mai fie cineva pe acolo, să mă țină, că altfel iese urât!

— Știu ce zici, am zis și am râs.

— Adevăru-i că te-am sunat ca disperații, și eu, și Fraieru, înainte să-i dăm mailul ăla, că voiam să fim siguri că știi și tu despre ce e vorba, dar nu ne-a trecut prin cap că tu ai fi făcut altceva, a comentat Bubu.

Johnny desfăcuse sticla, o poștea cu Lola și dădea semne că ar vrea să continue povestea lui Maribell cea preaminunată.

— Sincer să fiu, mi-a trecut prin cap că ați putea voi să mă dați afară pe mine, i-am zis lui Bubu.

— Ce-ai, coaie, ce-ai fumat?!!! Te-ai țicnit? Păi tu ești Hurricane, fără tine nimic n-ar fi fost. Fără tine și fără Fire. Iar acum, tu ești sufletul trupei. Să te dăm afară, ha, ha, păi așa desființam trupa direct, dacă era, tot aia ar fi fost. Uite, ce nu înțelege retardul ăla de Tixx e că fanii nu ți-i faci venind mai devreme la repetiții și plângându-te că nu ți-au făcut sunetul cum trebe și că berea e caldă, nici scornind bârfe despre ăia care-s mai buni decât tine... fanii ți-i faci

fiind sincer și genial și talentat. Și nu că aș fi pe invers sau ceva, dar mereu te-am văzut pe tine ca fiind toate rahaturile astea.

— Thanks, Bubu, i-am zis.

— Cu plăcere, bro. Te așteptăm pe aici, dă un semn când te întorci. Bagă mare unde ești, pune-te în cap, mi-a urat el.

Dacă i-aș fi spus că urmează să ascult povestea marii iubiri din viața lui Johnny, probabil că m-ar fi compătimit. I se părea că alte lucruri ar fi fost cu mult mai interesante decât asta. Să fac sex cu Lola, de pildă. Sau cu Lola și Johnny.

„În timp ce se ținea după jazzistul ei, Maribell s-a cuplat cu Amy, o lesbiană care milita pentru drepturile femeilor. Din ce îmi povestea Maribell, Amy nu fusese încă de la început potrivită pentru ea. Era o femeie prea simplă, a cărei minte nu distingea nuanțe. Pentru ea, toți bărbații erau răi, erau niște porci exploatatori, pe care femeile ar trebui să îi îngenuncheze și să-și cucerească libertatea. Și eu, și Maribell, în discuțiile noastre despre Amy, fusesem de acord că era o prostie, că nu toate femeile își doreau să fie libere, cel puțin nu în timpurile alea; multe își doreau să depindă de soți, de familie, să se simtă protejate. Amy nu admitea că există oameni cu dorințe diferite, pentru ea toți erau identici. Relația lui Maribell cu Amy durase vreo doi ani, cu întreruperi, certuri grozave. Deși lupta împotriva abuzului domestic, Amy o altoise de câteva ori pe Maribell, o umpluse

de vânătăi și-i spărsese doi dinți. Era supărată că nu mai apare un nou război, să poată pleca pe front, era genul ăla de femeie, unul care nu m-a atras niciodată. Decât poate așa, pentru o jumătate de noapte, cine știe... Amy aflase de pasiunea lui Maribell pentru Charles, jazzmanul ei, și făcuse tot posibilul să se împotrivească. În perioada aia, apăruseră zvonuri că Charles ar fi fost gay, care s-au adeverit mai apoi. Dar Maribell nu aflase de la el. Nu-i spusese niciodată.

Charles o schimbase mult. O învățase că muzica nu e ceva dat de-a gata, care trebuie învățat. Muzica e în noi și trebuie descoperită, îi spusese Charles, care uneori cânta și rock, cu aceeași pasiune cu care cânta jazz. Muzica e ritmul nostru propriu, e ritmul în care respirăm, în care ne circulă sângele; trebuie să ne cunoaștem pe noi bine de tot ca să putem fi artiști, ăsta era crezul lui. Un crez bun, dacă mă întrebi pe mine. Odată ce te înveți pe de rost, te vei simți inspirat și vei crea ceva bun, ceva autentic, inedit. Niciun artist nu seamănă cu altul, dacă se pune pe el însuși și doar pe el însuși în muzica lui, îi spusese Charles."

Am reflectat și eu la asta, câteva minute. Mi-ar fi plăcut să-l întâlnesc și pe Charles, așa cum mi-ar fi plăcut s-o întâlnesc și pe Maribell. Să-mi apară, ca în desene animate, măcar pentru câteva secunde într-o bulă de săpun și să-mi facă cu mâna. S-o admir și să hotărăsc dacă avea acel ceva care ar fi putut s-o facă mai celebră decât pe blonda Marilyn. Părerea lui Johnny putea fi subiectivă... Și, în final, să-i

mulțumesc lui Maribell. Că l-a întâlnit și l-a schimbat pe Johnny, care a schimbat-o pe Lola, care m-a schimbat pe mine. Pe mine care, acum, schimb oameni, și, dacă voi avea noroc, unul din ei va reuși să devină ceva, într-o bună zi, care să schimbe la rândul lui oameni. Așa ducem mai departe ceea ce suntem. Prin oameni. Prin artă. Mai puțin prin copii, pentru că ăia pot să nu semene cu tine deloc.

„Trecutul e închis, nu te mai poți întoarce acolo. Trebuie doar să te consolezi cu ideea că te-a construit într-un anume fel, că totul a avut un rost", îmi zisese Ina.

„Lucrurile de care ne e frică o viață întreagă de fapt nu sunt deloc importante în realitate", zisese Lola.

Nu-mi puteam scoate chestiile astea două din minte.

Dacă aveau dreptate?... Dacă, totuși, era posibil să fiu bine?

Poate nu chiar acum, când beam și eu din sticla de whiskey, primită din mâna Lolei, Lola pe care o iubisem de când eram puști, cu care avusesem mii de fantezii erotice, căreia îi colecționasem posterele și pe care o ascultasem nopți întregi pe repeat, poate nu chiar acum, nu chiar în dimineața asta care se întrezărea prin geamurile murdare ale halei, dar poate un pic mai târziu. Când o să zbor cu avionul înapoi în România. Să stau pe locul meu de la fereastă, să privesc norii și să simt cum trecutul se destramă. Să

nu-l uit. Să îl păstrez pentru totdeauna în inimă pe fratele meu și tot ce însemnase el pentru mine, dar să las să se destrame vinovăția, durerea, furia dementă care mă bloca, mă ținea în loc. Să accept. Să iubesc în continuare ce am fost noi împreună, dar să înțeleg că poate e vremea să vorbesc despre el la trecut.

Să învăț să spun „l-am iubit", în loc de „îl iubesc", ca să pot merge mai departe.

Ca să rămân cu adevărat în viață. În mijlocul ei, nu la periferie, nu s-o privesc de pe margini.

Nu chiar acum, ci într-o dimineață, în care o să mă trezesc și o să mă simt ceva mai bine. În care Alice, de lângă mine, o să mă întrebe dacă vreau cafea și omletă. Și dacă să-mi aducă pastilele sau am de gând să beau și în ziua aia, iar eu să nu-i răspund și să o trag înapoi în pat, să o țin în brațe și atât, să-i simt corpul fierbinte și moale. Să încep să înțeleg că viața care a rămas în urma lui nu este atât de îngrozitoare cum a părut în primele luni, în primii ani. Că mi-a mai rămas câte ceva pentru care merită să trăiesc. Să ieșim de mână afară, pe străzi, eu și Alice, și să fie lumină, lumină și cald, ca în ziua nenorocită în care l-am pierdut, dar să nu-mi fie frică. Să râdem mult. Să-mi fie bine. Alice să mă anunțe ce concert am în seara aia, ce concert am în seara următoare, să mă întrebe cu ce o să mă îmbrac și la ce oră să programeze interviurile. Să ne amintim de anii în care am mers la terapie, să râdem. Să ne așezăm la o masă în parc și să mâncăm înghețată. Să ne recunoască lumea, să

ne ceară autografe.

Poate nu acum, nu săptămâna asta, nu era nicio presiune, nu trebuia să mă grăbesc, în definitiv aveam o viață întreagă la dispoziție pentru a mă face bine.

Nu acum, dar într-o zi.

„Zilele petrecute cu Maribell au fost ceva greu de descris, imposibil, dacă stau să mă gândesc. Era tot timpul un sentiment de provizoriu: știam că n-o să dureze, știam că o să treacă repede și n-o să mai vină o experiență asemănătoare cu asta probabil niciodată, dar, concomitent, era prezent și sentimentul de tot, de complet, de perfecțiune. Maribell avea viziuni în perioada aia. Cânta ceva mai rar, se apucase de pictat. Habar n-am pe unde or fi picturile ei, dacă au fost distruse sau mai există pe undeva, prin casa unui prieten, sau poate chiar prin vreo expoziție sau muzeu… Totul era atât de colorat în viața lui Maribell, în perioada aia. Hainele ei, picturile, felul în care vorbea, băuturile pe care le amesteca, gusturile în privința filmelor, cărților, spectacolelor de teatru. În cele câteva zile alături de ea, trei, dacă îmi aduc bine aminte, am trăit încă o viață, una paralelă cu a mea, ca o buclă în curgerea firească a timpului. Am înțeles atât de multe lucruri! Că nu trebuie să ne fie frică de nimic, că avem o libertate absolută să facem tot ce vrem cu noi, din noi, că trebuie să ne facă fericiți că am mai primit încă o zi pe lume. Că fericirea e ceva

la îndemână... e alegerea noastră. Nu e ușor să te construiești pe tine în așa fel încât să fii apt nonstop de fericire, pentru că asta presupune înțelepciune, forță, curaj, mă învățase Maribell, dar niciodată nu e imposibil. Tu, îmi spusese Maribell, ai talentul de a trăi până la capăt. Te-aș fi putut iubi nebunește, așa cum meriți, dacă ne întâlneam mai devreme, dacă nu aș fi fost atât de obosită, îmi zisese.

Deși luptase o viață întreagă cu frica și o învinsese, în alea trei zile în care am fost împreună era pentru prima dată când frica începuse să câștige teren în sufletul ei. Îi era frică de moarte. Avea o obsesie că va muri la 27 de ani. Îi mai era frică de viitor, credea că nu își mai putea păstra nebunia, pentru că vremurile se schimbau, oamenii deveneau mai materialiști, mai raționali, mai maturi. Nu-i plăcea deloc lucrul ăsta. Mie, în schimb, îmi plăcea mult Maribell asta pe care o întâlnisem a doua oară, parcă și mai mult decât aia pe care o întâlnisem prima dată. Prima era exuberantă, optimistă, a doua era ca viața, intensă și amară.

Când ne-am despărțit, pentru că ea urma să plece din nou în turneu cu Charles, care de data asta o invitase nu ca groupie, ci ca featuring artist, ne-am luat la revedere într-o gară și, privind-o cum rămâne în urmă, cum se face tot mai mică, într-o rochie roz și cu țigara în mână, mi-am văzut ca într-un film viața, cum avea ea să fie. Era mișto. Și era meritul ei, într-o măsură mai mare decât aș fi putut mărturisi oricui. Nici n-am mai spus asta, până acum.

Și cam așa a fost viața mea, cum am văzut-o în filmul ăla, concentrat, de două, trei minute, dar care a cuprins ceva mai mult de juma' de secol. A fost o viață bună, așa cum și-ar dori mulți. Mai bună cu mult decât o visam eu, când eram copil. Am avut noroc. Am știut să țin în jurul meu oamenii care contează. Am știut să fac tot posibilul să nu-mi pierd pasiunea. Sigur, au fost și sacrificii, chiar multe... N-am fi artiști fără ele. Din păcate, de atâtea ori trebuie să alegem. Sunt grele alegerile astea, rup din tine, dar trebuie să le faci ca să mergi mai departe. Dacă rămâi blocat într-un singur loc, viața trece pe lângă tine. Tu stai pe un peron, și trenurile tot trec și trec. La un moment dat, tot trebuie să alegi. Și orice ai alege, o să te doară un pic, dar n-ai ce face. Nu-i viață adevărată dacă nu doare."

Telefonul îmi vibra disperat. Mesaje haioase de la Alice, care suportase minunat toată povestea cu Ioana și Tixx, ba chiar se dusese și ea în câteva emisiuni și spusese că avem o relație minunată, care nu presupune neapărat monogamia, fiindcă monogamia e ipocrizie și o tâmpenie. Acum, mulți îi făceau oferte de joburi. Îi făcea cu ochiul o oferă de animatoare într-un club pentru bărbați orbi, trecuți de 60 de ani. Poate că avea să lase vibratoarele netestate, o vreme.

Mesaje serioase de la jurnaliste nefutute, între două vârste, cu părul mereu apretat impecabil, care îmi ofereau numere de telefon pentru întâlniri la

cafea, să-mi ia interviuri.

Mesaje cât se poate de porno de la fane, ba chiar și de la fani. Oferte să merg în vacanțe, la zile de naștere, la majorate și așa mai departe...

Ceva hate mailuri, de la analfabeți ultracreștini care îmi spuneau că Dumnezeu o să mă pedepsească pentru faptele mele și pentru muzica diavolească pe care o fac.

„Dumne-Zeu o s-ati i-a copi la cer cind i-ti v-a fii lumea m-ai draga si no s-a stii ce t-ea lovit ca faqi dekat muzik aceasta venita din Iad de la Satana Odios-ul s-a na-i parte s-a t-i s-e usuce s-a t-i s-e ofileasca s-a creask buruieni-le alea marile peste tot s-a astupe ce t-ie drag s-a nu m-ai curga apa peste ce t-ie drag si s-a nu t-e aline ni-ci ploili s-a nu m-ai gasesti poteci de mers pa ele magar-ule pervers-ule"

Nu m-a răbdat inima și i-am răspuns:

„Îmi pare rău, n-am nicio grădină cu zarzavat".

„A murit la câteva săptămâni sau luni după asta, nu mai știu exact. Trăiam haotic pe atunci... Cam ca acum. Nu prea aveam noțiunea timpului. Ani, luni, săptămâni... calendarul meu era făcut din zile în care aveam concerte și zile în care nu, din perioade în care trebuia să fiu în studio, și din două luni pe an, cam așa, în care aveam vacanță.

Un lucru greșise Maribell în privința viitorului ei: n-a murit la 27 de ani. Și n-a murit din cauze necunoscute, așa cum se temea, n-a murit din senin, nu i-a stat inima sau mai știu eu ce. A împușcat-o Amy,

într-o criză de gelozie. S-a întâmplat într-o luni, asta știu sigur, era într-o luni, la două zile după ce împlinise 28 de ani.

Au îngropat-o în Italia, de unde era maică-sa și unde se născuse ea. Cică prietenii ei știau că și-ar fi dorit să fie îngropată acolo. Mie îmi zisese altceva: că și-ar fi dorit să-i fie ars trupul, iar cenușa împrăștiată peste un câmp, să hrănească plantele care la rândul lor aveau să hrănească oamenii. Mereu se gândea la oameni.

Charles a venit la înmormântare. A purtat ochelari de soare și cred că a plâns. Am văzut multe poze. Nu mă puteam opri, parcă trebuia să citesc totul despre ce s-a întâmplat. Cumpăram toate ziarele, urmăream știrile…

O vreme m-a bătut gândul să-i scriu lui Charles. Să încerc să-l cunosc. Dacă îl iubise cineva atât de minunat pe cât era Maribell, sigur era ceva de capul lui. Dar, sincer, mi-a fost frică să nu fiu dezamăgit. În afară de asta, nu aveam nevoie de sfaturi, de un sens, așa cum avusesem atunci când o întâlnisem pe ea. Deja ce fusese Maribell se imprimase în mine, și aveam un drum bun, doar al meu, aveam succes, eram răsplătit cu prisosință. Pe măsură ce trecea timpul, mi se părea tot mai inutil să-l caut. Chiar ridicol. Până la urmă, idolii idolilor noștri sunt ai lor, nu trebuie să fie și ai noștri. Tu, Storm, ai fi venit la mine, dacă nu te-ar fi adus Lola? Vezi? Despre asta e vorba. Fiecare cu idolii lui.

Când mă gândesc acuma la Maribell, parcă nu am fost eu ăla care a întâlnit-o, parcă am visat. Deși a fost cea mai reală întâlnire din viața mea. Dar asta face timpul, nenorocitul, lasă o ceață peste tot. Și într-o bună zi, nu te mai recunoști nici pe tine în ceața aia.

Eh... Sunt gândurile negre ale unui bătrân pe moarte, nu mă luați în serios. Am cancer. La plămâni. Mai am vreo câteva luni. Dar o să fie luni bune, știu asta. Și nu mi-e deloc frică să plec. Poate o să-mi fie atunci, mai aproape, dracu' știe... Deocamdată nu-mi e. Chiar sunt curios, aș zice."

Johnny a râs, de parcă ne-ar fi povestit ceva foarte vesel, o glumă reușită.

„Fuck! Fuck! Can't believe it...", a zis Lola și i-a pus mâna pe umăr, iar el a stat ca un cățeluș bine dresat.

„I'm so sorry...", i-am zis și eu.

„Eh, just forget about it, I'm old anyway. Old and wasted. Do you want a smoke?", ne-a întrebat, și a scos din buzunarul vestei un cui.

9.

După asta, totul a fost pus pe fast forward.

Am luat mașina lui Johnny, Lola s-a urcat la volan, deși era praștie, dar toți eram, oricum. Eu m-am urcat lângă ea, în față, Johnny în spate, și am plecat să luăm de băut, cu gândul să ne mai întoarcem la hală, să-l consolăm pe superstar. Am luat și câinele minuscul, acuma părăsit, că doar nu era să-l lăsăm acolo. L-am aruncat în spate, pe banchetă, cu Johnny, care i se adresa patrupedului cu Maribell, deci era clar, ziua devenise una grea, din care n-aveam să ne amintim probabil mare lucru.

Pe drum, încă sub influența poveștii despre Maribell, m-am întrebat dacă eu aș merge acum la înmormântarea Ioanei, dacă ar călca-o un tramvai sau dacă ar asfixia-o mă-sa cu o pernă. Aș merge, cred. Îl înțelegeam pe Charles jazzmanul de ce venise, chiar dacă nu o iubea, chiar dacă nu avuseseră o relație și poate nici măcar o aventură. Aș fi mers nu doar la înmormântarea Ioanei, ci a oricărui fan pe care îl știam din vedere.

Îi iubeam pentru că veneau la toate concertele. Îi

iubeam pentru că erau atât de activi, făceau promo cu săptămâni bune înainte, deschideau grupuri de discuții, postau pe site-uri, pe bloguri, pe forumuri, unii printau și afișe și le împrăștiau prin școli. Îi iubeam pentru că știau să ne trăiască muzica. Într-un fel, erau exact ca noi. Simțeam același lucruri, doar că noi, printr-o întâmplare, poate, eram pe scenă, iar fanii în fața ei.

Când am ajuns la o benzinărie și Lola s-a dus să facă plinul de băutură și a ieșit cu două sacoșe pline vârf, de parcă ne pregăteam să bem împreună o săptămână întreagă, mi-a trecut prin cap să-l întreb pe Johnny cum face de mai poate cânta, știind că mai are atât de puțin de trăit. Înțelegeam că îi plăcea, și eu aș fi făcut asta, cred, mi-aș fi trăit ultimele luni ca și până atunci, făcând lucrurile care-mi plac, dar, în același timp, nu avea și un sentiment de zădărnicie știind că totul o să se termine curând? Cum de mai putea începe proiecte, știind că n-o să aibă timp să le pună pe picioare? Cum de își anunța concerte peste jumătate de an, peste un an... spera într-o minune, spera totuși să le prindă? Sau încerca să păstreze aparențele, pentru public, sau chiar și pentru el?

N-am mai apucat însă să îl întreb, fiindcă a ieșit din mașină, anunțându-mă că se duce să se pișe. Cum a coborât, a și căzut. Am ieșit să-l ajut și i-am arătat unde credeam eu că ar fi buda, dar el s-a descheiat la pantaloni și s-a pișat pe un tomberon mare, verde, pe care scria Paper.

A intrat în mașină, a ieșit iar, pe urmă a intrat la loc, sau cel puțin așa am crezut. Lola a venit cu toată băutura, a pus și benzină, după care a pornit mașina. S-a auzit o bubuitură și ne-am hurducăit, de parcă mașina se urcase pe o bordură. Lola a început să înjure, convinsă că dărâmase un tomberon. Cineva a ieșit din benzinărie și s-a luat cu mâinile de cap. A scos imediat mobilul, să sune pe cineva.

— Fuck youuu!, i-a urlat Lola.

Îi dădeam dreptate, acum doar nu era să chemi poliția fiindcă îți călcase cu mașina un tomberon.

Ofticată, Lola a virat brusc, a lovit o mașină parcată și a luat-o la sănătoasa.

— Fucking stupid people, fuck you all, you put your fucking little stupid objects in the way, fuck the… Hey, where the fuck is Johnny?, a întrebat.

M-am uitat în spate, să văd dacă nu era pe banchetă, și nu era. Îl lăsasem la benzinărie, înseamnă.

I-am zis Lolei, am propus să ne întoarcem după el.

— Fucking drunkard, a zis Lola și a virat din nou.

A oprit ceva mai departe de locul unde bușise mașina parcată la benzinărie. Ne-am uitat după Johnny, nu se vedea nicăieri. Am mai băut, așteptând să apară. M-am gândit că poate s-a dus să se cace, de data asta în budă, așa că m-am dat jos și am început să-l strig pe acolo, dar fără niciun rezultat. A coborât și Lola, parcă presimțind că s-a întâmplat ceva rău.

Învârtindu-mă în jurul benzinăriei, am observat ceva lume adunată în locul unde Lola lovise obiectul, probabil un coș mare de gunoi, și... acolo, pe jos, era întins Johnny, și se vedea sânge în jurul lui.

— Căcat. Căcat!, am zis.

Nu putea fi niciun dubiu. Era exact locul unde Lola lovise ceva cu mașina. Îmi aminteam acum nu doar că lovise obiectul, care, iată, nu fusese chiar un obiect, fusese Johnny, ba chiar și trecuse cu mașina peste, și se auzise o zdruncinătură nasoală. What the fuck?!

Apăruse și Lola în spatele meu, și, deși era prea târziu, fiindcă văzuse totul și înțelesese, am tras-o cât mai departe de locul ăla. Era în stare de șoc, repeta mereu:

— Fuck!!! Fuck!!! What the fuck did I... Fuck!

Țipetele ei au atras atenția oamenilor care stăteau adunați în jurul lui Johnny – sau al cadavrului lui Johnny –, iar tipul pe care îl înjurase Lola mai devreme i-a recunoscut mașina și a început să zbiere că femeia aia cu mașina ei l-a călcat pe bietul om.

Am tras-o repede pe Lola înăuntru, m-am urcat la volan și am pornit în viteză de acolo.

Ce-i drept, odată așezat la volan, mi-am dat seama că habar nu am să conduc. Eram praf. Condusesem de câteva ori, dar parcă mașina lui Johnny avea mult mai multe accesorii care trebuiau folosite pentru a o ține în mișcare. Eram convins că o să sfârșim fie intrând în vreun camion care venea din sens opus, fie

într-un copac de pe marginea drumului. La dracu', motocicletele erau mult mai ușor de condus.

— Fuck, fuck, I've just run over my fucking idol with the car! I've fucking killed Johnny, I've killed my fucking idol, repeta Lola, plângând.

I-am mângâiat coapsa, încercând s-o liniștesc, am încercat să-i zic că acum era oricum prea târziu, și era și vina lui, cum mama dracului căzuse sub mașină, și nici măcar nu țipase... Poate că murise deja, de la intoxicație cu alcool, și ea îl călcase deja mort. Bine, era o explicație de tot căcatul, o consolare cam penibilă, singura la care mă putusem gândi pe moment, dar, la dracu', nu era ușor să conduci o mașină, cu atât mai mult s-o conduci cu o singură mână, în timp ce o consolai pe Lola cu cealaltă.

În timp ce mă chinuiam să țin mașina pe banda corectă, și mai beam din sticla pe care mi-o întindea Lola, ca să-mi fac curaj, îmi treceau prin minte foarte multe tâmpenii, niciuna legată propriu-zis de ceea ce tocmai se întâmplase. Îmi aminteam de un idiot, solist într-o trupă care se considera rivala noastră, foarte frustrat că îi veneau trei oameni la concerte, în timp ce nouă ne veneau trei sute, pe vremea aia, că eram la început. Îmi aminteam o fază, când idiotul ăsta frustrat mă întrebase dacă prefer ca muzica mea să fie apreciată acum sau după mulți, mulți ani. Părea o întrebare nevinovată, dacă n-ai fi știut ce e în mintea lui; dar eu știam că fusese un apropo, voia să sublinieze că noi, Hurricane, suntem iubiți acum,

dar nu vom rămâne în istorie, nimeni n-o să ne mai asculte peste 200 de ani. În timp ce el, prostul, era convins că Dumnezeu o să facă un miracol și muzica lui de căcat o să fie brusc descoperită și la modă peste 500 de ani. Deh, consolarea tuturor invidioșilor și rataților: lasă că ai succes tu acuma, dar să vezi că o să am și eu după ce mor. O să ai fix pula... Nu aveam chef să-i răspund – pusese întrebarea asta la o conferință de presă, ar fi dat foarte bine pentru popularitatea noastră să-l înjur sau să-i răspund ceva foarte ironic, și cu toate astea i-am dat un răspuns chiar serios. Mă interesează mai mult ca muzica mea să fie apreciată acum, în timpul vieții mele, pentru că ea e inspirată de tot ce se întâmplă în lumea de azi; eu nu am o existență atemporală, sunt aici și acum, iar aceste aici și acum se reflectă în muzica mea. Ea e, în primul rând, pentru cei care trăiesc acum, odată cu noi, ei au cele mai mari șanse să se regăsească în ceea ce compun și cânt eu. Cred că aceia care ne vor asculta peste câteva sute de ani o vor face mai mult de curiozitate, ca să afle mai multe despre cum era să trăiești în 2016. Dar cei care ne ascultă acum o fac dintr-un motiv mai puternic decât curiozitatea – o fac pentru a-și înțelege mai bine viața, pentru a simți, pentru a găsi o motivație să meargă mai departe, să se trezească dimineața și să înfrunte tot ce le scoate viața în cale. Pentru ei cânt, în primul rând. Știu că muzica noastră va rămâne, pentru că e făcută așa cum trebuie, e mișto, am certitudinea asta

absolută că va fi ascultată și peste mult timp, dar, sincer să fiu, mă interesează mai puțin. Noi, Hurricane Inside, vrem să schimbăm atât cât putem lumea de azi. Lumea de azi e responsabilitatea noastră. Cea de peste câteva sute de ani… va fi responsabilitatea celor care vor trăi atunci.

În plus, am încheiat, prefer gloria din timpul vieții, e mai cool să dai autografe pe sânii fanelor când ești viu decât când ești mort.

Toată lumea a râs, și invidiosul a înghițit încă o dată în sec.

— Why the fuck didn't he scream?!, a întrebat Lola.

Habar n-aveam. Dar cred că era atât de beat, încât nu simțise nimic.

Și, la naiba, poate nu murise… Deși, dacă n-ar fi murit, oamenii ăia adunați grămadă acolo ar fi încercat să-l resusciteze, să cheme salvarea, nu s-ar fi uitat ca viteii la poarta nouă.

Când era cât pe ce să intru în două mașini care veneau din sens opus, m-am convins în sfârșit că nu sunt potrivit să conduc. Ne îndepărtasem suficient de locul crimei, așa că am hotărât să lăsăm mașina trasă pe marginea drumului și să facem autostopul mai departe. Oricum, nu prea știam unde să mergem. Lola voia să se întoarcă, să vadă dacă mai era ceva de făcut pentru Johnny. Am lămurit-o că e o idee proastă: dacă se mai putea face ceva, ar fi făcut oricum oamenii ăia; ar fi găsit un medic, l-ar fi dus la

spital. Dacă murise, ce rost mai avea să se întoarcă? În plus, ar fi intrat într-o mare belea. Să fie bucuroasă că nu fusese recunoscută (hopefully, m-am gândit) și că mașina era a lui Johnny, îl călcase cu propria lui mașină, așa că și în cazul în care cineva s-ar fi găsit să-i rețină numărul și să anunțe la poliție, tot n-ar fi avut cum s-o prindă pe Lola.

Mă rog, a fost genial din partea mea că, deși beat, am dus până la capăt raționamentul ăsta. Amândoi ne-am repezit la mașina abandonată și am încercat să ștergem amprentele de pe unde puteam. Mi-am scos tricoul și am șters atent volanul.

Mă și vedeam în mijlocul altui scandal. Solistul în vârstă de 21 de ani al trupei Hurricane Inside, din România, a condus autoturismul care l-a accidentat mortal pe superstarul american Johnny Q. Se fac în continuare cercetări pentru a se stabili dacă Storm, solistul trupei din România, s-a aflat la volan și în momentul în care a fost curmată viața celebrului muzician. Cu o zi înainte, cei doi au postat un videoclip pe rețelele de socializare în care cântau împreună o piesă în primă audiție, iar relațiile dintre ei nu păreau să fie încordate. În clip apărea și celebra solistă Lola F., de origine irlandeză, stabilită de câțiva ani în Statele Unite și, mai nou, în Argentina. Lola F., în vârstă de 43 de ani, a fost inclusă recent într-un clasament al celor mai sexy zece femei din istoria muzicii rock din toate timpurile. Să fi fost o crimă din gelozie? Johnny Q., pe numele lui adevărat D.

H. V., s-a născut pe data de..., în localitatea..., a lansat 43 de albume și 27 de compilații etc.

N-aș mai fi fost doar nenorocitul ăla care a făcut sex cu fana lui minoră, ci și criminalul care a ucis idolul idolului lui.

Am întrebat-o pe Lola unde mergem. Nu știa. A zis că vrea doar să mai bea și să doarmă. Îmi suna bine și mie planul ăsta. Mă simțeam foarte obosit și, cumva, anesteziat. Îmi dădeam seama că de câteva zile nu mă mai gândisem nonstop la durerea mea, la problemele mele care-mi bântuiau toate zilele, și, în complet dezacord cu tot ce se întâmplase, fusesem foarte viu, așa mă simțisem. Viu și... normal. Ca înainte. Trecuseră ani fără sentimentul ăsta. Îmi lipsise.

Mă gândeam că, dacă mă va întreba cineva peste mult, mult timp, cum a fost perioada de după moartea lui Fire, primii ani, nu aveam să-i răspund că a fost timp pierdut, în care doar am plâns și am retrăit amintiri. Nu fusese așa. Fuseseră, totuși, ani în care simțisem mult, enorm. Deși în multe perioade mă izolasem, deși nu trăisem toate evenimentele care încercau să facă parte din viața mea, deși ținusem la distanță oameni care ar fi meritat mai mult de la mine, fuseseră ani plini de sentimente, de senzații, de descoperiri și înțelegeri și, în fond, pentru mine asta însemna să fiu viu. Să simt. Mai mult decât să fiu într-un anumit loc sau cu anumită persoană. Uneori, locurile și oamenii erau doar circumstanțe pentru a

te face să simți mai intens. Erau niște scări, pe care coborai cât mai adânc în tine. Te ajutau, nu erau scopuri în sine. Simțirea era scopul, înțelegerea. Asta făcusem, din plin. Nu fuseseră ani pierduți.

Dar îmbătrânisem mai repede, într-un fel, și asta nu avea cum să-mi dea cineva înapoi, vreodată. Timpul pe care-l arsesem mai intens decât ar fi trebuit.

Știam că într-o zi poate avea să-mi pară rău, dar, cu toate astea, nu credeam că aș fi vrut să mă întorc în timp și să schimb ce fusese după. Îmi luasem răgazul de care avusesem nevoie ca să sufăr, nu s-ar fi putut altfel. Așa făceam totul: simțind și luând decizii din mers. Și, mi-am mai zis, dacă faci întotdeauna numai ce simți tu, nu ceea ce se face sau ce îți dictează alții, nu ai de ce să regreți într-o bună zi că ți-ai irosit viața.

Bine, dar unde mergem să bem și să dormim, am întrebat-o pe Lola, iar ea a zis mai întâi că nu știe. Apoi și-a privit într-un mod ciudat liniile din palmă, de parcă răspunsul ar fi trebuit cumva să se afle acolo.

Și mi-a zis că vrea să meargă acasă, atât, doar acasă.

10.

Ne-a luat un tip cu o camionetă în care transporta două vaci. Câinele orfan, mahmur și minuscul le-a lătrat, a fost fun. Lola a adormit la un moment dat cu capul pe umărul meu, dar a dormit chinuit, visând ceva urât. Cam bănuiam ce. Ne-a lăsat la aeroport și am crezut că vrea să ne întoarcem în Argentina, să-și continue turneul, dar a zis că e „fucked up anyway" și că momentan nu mai are chef să cânte. Singura grijă era nepotul ei, dar a spus că urma să vorbească cu unul dintre băieții din trupă să i-l aducă, mai încolo. Mi-am imaginat copilul mulatru făcut colet și trimis cu avionul, ca scrisorile, sau cu vaporul, și m-a pufnit râsul, deși nu era ceva chiar de râs.

Lola era afectată de ceea ce i se întâmplase lui Johnny. O înțelegeam, habar n-aveam cum m-aș fi simțit eu dacă aș fi călcat-o pe Lola cu mașina. Pe de altă parte, el mai avea puțin de trăit, cum ne mărturisise, și fusese oarecum și vina lui, că se făcuse muci și leșinase pe jos, pe unde treceau mașinile. Mă rog, într-un fel, fusese și vina mea: Lola mă lăsase pe mine să am grijă de el, în timp ce ea lua băutura. Iar

eu avusesem așa de bine grijă, că nici nu observasem că nu se urcase cu noi în mașină, când plecasem...

— Maybe he's not dead, am tot încercat s-o consolez, în timp ce ne plimbam aiurea prin aeroport, mahmuri și deprimați.

La un moment dat, pe Lola au apucat-o dracii, fiindcă erau cozi interminabile, iar femeia de la informații nu părea să-i poată explica ce voia ea să știe, ne mai și ziceau că nu avem actele necesare pentru câinele minuscul pe care îl purtasem cu noi, așa că l-a sunat pe un tip și l-a rugat să vină să o ia cu avionul ei personal, cu care mai mergea în turnee. Ăla a întrebat-o dacă să aducă și copilul, ea a zis că nu, o să se întoarcă ea la Buenos Aires să-l ia peste câteva zile, după ce-și vizitează părinții în Belfast.

Tipul cu avionul i-a spus că ajunge în trei ore.

Aveam trei ore de pierdut cu Lola, care era într-o dispoziție teribilă. Tot repeta că nu pricepe cum poate cineva să fie atât de ghinionist pe cât a fost Johnny. Să-i vină o fană, să petreacă acolo câteva zile cu el, și la final să-l omoare din greșeală. Cum era posibil să fii fucking Johnny și să ai un astfel de sfârșit?!

N-am lăsat-o niciun minut singură, pentru că mi-era frică de ce ar fi putut face. Oamenii care trec printr-o încercare foarte grea, cum fusese cazul ei când își pierduse una dintre fiice, și reușesc să rămână întregi după asta, ies cu o vulnerabilitate care poate fi ușor declanșată cu următoarea ocazie când se întâmplă ceva rău, ca și cum rămășițele cu care

s-au luptat, rămase din prima încercare, capătă dintr-o dată forța să te răpună. Se adaugă peste chestia nasoală pe care o simți și o trăiești în prezent și îți fac lupta de două ori mai grea. Știam asta de la Ina, dar oricum mi-aș fi putut da seama și singur că era așa.

Dar Lola nu părea totuși să aibă gânduri de sinucidere; era doar deprimată rău. Ne-am plimbat ținându-ne de mână, cu cățelul ăla străin în brațe, al cărui nume nici nu-l știam, și la un moment dat am intrat într-o cafenea și ne-am luat gogoși cu ciocolată și le-am mâncat stând pe un pietroi. Am întrebat-o pe Lola dacă o să ia ea câinele și a zis că nu, că ar ajunge și el sigur la dezintoxicare. A zis să-l iau eu, o să fiu un stăpân mai bun. M-am gândit la Alice, cum avea să se bucure că i-am adus un suvenir din excursie.

— Let's name him, i-am propus Lolei, sperând s-o mai înveselesc.

Cum stăpâna care-l abandonase era din Republica Moldova, m-am gândit să-i pun un nume de pe acolo, și am ales Vitali. Era cuminte, după ce l-am strigat a 12-a oară Vitali, s-a prins că el e ăla și a început să dea din coadă.

Când ne îndreptam spre locul de unde trebuia să ne ridice avionul personal al Lolei, am primit un sms de la… Tixx.

„vreaf sa vb cadn te inrorci"

Geez, mi-am zis, după toate astea, și nici măcar nu-mi poți scrie șase cuvinte nimerind tastele corecte.

Totuși, i-am răspuns.

„Bine."

Nu eram curios să-l întreb nimic, nu era ceva ce să-mi doresc să aflu de la el. Știam de ce. De ce făcuse totul. Cum o făcuse... nici nu mai conta, absolut deloc. Dar n-aș fi vrut să plece din trupă fără să am măcar o ultimă întâlnire cu el. Nu-i purtam pică, mai degrabă mă amuzase totul.

În timp ce ne urcam în avion, unde ne așteptau băutură, fructe și snacksuri, am realizat că era o persoană de la care nu auzisem niciun cuvânt în ultimele zile și asta mă îngrijora puțin.

Kat.

Oare aflase de scandal? Se întorsese în Spania? Văzuse filmele mele cu Lola și Johnny?

Am verificat netul, să văd dacă apăruse vreo știre despre Johnny. Nimic. Wikipedia nu-i updatase pagina cu data morții, iar ei erau mereu prompți, cineva s-ar fi găsit să treacă acolo informația, dacă s-ar fi aflat. Deci nu se aflase.

Sau nu murise.

Tot era bine, măcar o întâlnise pe Maribell a lui, mi-am zis, privind oceanul de sus. Albastru, imens, viu. Unele lucruri vor fi așa cum le vedem noi acum până la sfârșitul timpurilor. Nu se vor împuțina și nici nu vor crește. Nu vor întineri. Nu vor îmbătrâni. Ce sentiment îți dă asta? Te simți insignifiant? Sau, dimpotrivă, mândru că ai făcut parte din lume?

Partea mărginașă de Belfast unde locuiau părinții Lolei mi-a plăcut, îmi amintea de București. A găsit cu greu blocul alor ei, nu-și mai amintea adresa. Nu mai fusese acolo de 16 ani, mi-a zis. Dintotdeauna avusese o relație complicată cu ei. Taică-su încercase să facă sex cu ea pe când Lola avea 14 ani, iar maică-sa, când aflase asta, o bătuse și o dăduse afară din casă. Locuise doi ani cu o mătușă, apoi se mutase cu o prietenă. Pe urmă plecase din Irlanda și mai venise rar, dar niciodată nu trecuse pe la ai ei. După ce devenise celebră, o căutaseră ca să-i ceară bani, dar ea le spusese că o confundă cu altcineva și își rugase bodyguarzii să-i măture de acolo. Nu mai voia să aibă nimic de-a face cu ei.

Când au văzut-o, taică-su, beat muci, s-a panicat tare de tot și a căzut peste mă-sa, care părea și ea beată, pastilată sau lovită de demență senilă. Mai târziu am observat că trăgea dintr-o pungă, în timp ce taică-su se chinuia să ascundă seringile, răspândite peste tot prin casă. Tocmai ieșise de la dezintoxicare, îl băgaseră acolo cu forța, îl ridicaseră într-o zi de la serviciu, după ce colegii lui făcuseră plângere că e agresiv. Fugise, îl găsiseră și-l băgaseră din nou, de data asta pe un etaj mai bine supravegheat.

Lola a oftat. Cu siguranță, se gândea la fetele ei. Dacă aș fi fost în locul ei, probabil ura față de astfel de părinți, ca ai ei, mi-ar fi crescut și poate aș fi fost tentat să le sparg capul sau să le distrug apartamentul, cel puțin. Dar era calmă, calmă și tristă. Ne-au

tot adus beri din frigider și pe mine m-au bătut mult pe spate. La un moment dat începuse chiar să mă doară omoplatul stâng, care era mai accesibil pentru ei, și a fost cât pe ce să le sugerez să mă lovească și pe celălalt, ca să mă doară simetric.

Am stat câteva ore, Lola le-a spus pe scurt că mai au o singură nepoată, dar și un strănepot, iar părinții ei au insistat să-și viziteze și bunicii, care erau acum, cum ar fi venit, străstrăbunici. Dar nervii Lolei fuseseră întinși până la capăt. S-a ridicat, mă-sa a dat să o îmbrățișeze, taică-su a început să plângă și să se tăvălească pe jos, să-și ceară iertare.

Cum a ieșit din apartament, Lola și-a aprins un joint.

Mi-a zis că îl găsise în baie și-l ciordise. Aveau ei de unde să facă rost de altul, nu-și făcea griji.

— Where now?, am întrebat-o.

Încă nu aveam chef să mă întorc acasă. Îmi era mai bine, în ciuda chestiilor tâmpite care se întâmplaseră, și îmi plăcea să petrec timpul cu Lola. Mi-ar fi plăcut să fiu cu ea și dacă doar am fi stat pe malul unui lac și ne-am fi uitat la rațe o zi întreagă.

A zis că știe un hotel prin apropiere. Era o idee bună să mergem acolo să ne îmbătăm și să dormim, a propus. Am fost de acord. Mi se părea super că puteam să mai rămân cu ea.

Speranțele de a rămâne singur cu Lola s-au spulberat însă atunci când am intrat în holul hotelului, unde era și un bar, și mai mulți bărbați care urmăreau

un meci de fotbal au recunoscut-o și au început să aclame, pe urmă s-o invite să stea cu ei la o bere. M-au invitat și pe mine, firește, și am descoperit că erau de treabă, deși nu prea înțelegeam ce spuneau, aveau un accent atât de ciudat, încât parcă nici nu te prindeai dacă vorbeau în engleză sau nu. Berea la care ne-au invitat s-a transformat în vreo 7-8, și abia după asta Lola a plătit camera și am urcat la primul etaj, unde ne-a condus femeia de la recepție, care era mama unuia dintre cei mai gălăgioși bărbați din bar. Avea un pat dublu, iar mobila era cam roasă de timp. Nici nu părea să fie curățată de curând camera, dar nu-mi păsa câtuși de puțin, eram acolo cu Lola și asta era cel mai mișto lucru din lume.

Ea mi-a spus că îi plăcea hotelul ăla tocmai pentru că nu era deloc fițos. Era vechi, îl știa de vreo 20 de ani. Mai dormise acolo de fiecare dată când venise în Belfast și o bătuse gândul să treacă pe la ai ei, să se împace, dar renunțase în ultimul moment, pentru că simțise că nu avea destulă energie pentru așa ceva.

Luasem multă băutură și în cameră. Am continuat să bem, iar Lola a exclamat de câteva ori: „Poor Johnny…“ Nu prea știam cum s-o consolez, dar mi-a dat ea ideea, fără să mă lase să stau prea mult pe gânduri: „What about some shagging, eh?“. Am dezbrăcat-o încet și i-am admirat pe îndelete toate tatuajele pe care i le știam atât de bine din postere și din videoclipuri, i le știam din vremea când arăta un pic diferit, era mai tânără, dar corpul ei mi se părea

minunat și acum. Aș fi făcut sex cu Lola și peste 40 de ani, când ea ar fi avut 83 de ani, iar eu o vârstă la care nici nu mă puteam gândi, deocamdată. Lola nu era doar o femeie. Era cam așa cum spusese Johnny despre Maribell. Era de toate, era vis, era coșmar, și mai ales era adolescența mea. Era ca și cum, într-un fel, mi-o trăgeam cu cineva care fusesem eu.

M-am întrebat dacă aveam să-i spun lui Alice despre asta. Nu aveam idee cum ar fi reacționat. În general, îi povesteam toate aventurile mele. Știa de Ina, de pildă, știa de diferite fane, dar cu Lola era diferit. Poate că avea să se supere. Poate chiar să mă părăsească, deși nu-mi puteam imagina asta. Să vină Alice la mine și să-mi spună… ce? „Storm, eu nu mai vreau să fim împreună!" Probabil că ne-ar fi pufnit râsul pe amândoi după asta.

Lola s-a ridicat la înălțimea zvonurilor despre viața ei sexuală: a fost un pic nimfo, un pic sado-maso, a vrut și să fie dominată brutal – pe scurt, ar fi ieșit un film porno de toată frumusețea. După ce am terminat, a făcut și ea o glumă în genul ăsta, un fel „too bad we didn't fuckin' film it", la care eu i-am zis că nu e timpul pierdut, nu ne dădeau încă afară din cameră. A început să mi-o sugă și a zis să filmez, măcar să avem ceva scurt și intens înregistrat, să-l am la mine dacă îmi va fi cândva dor de ea. Îmi și imaginam scandalul, dacă lăsam telefonul meu undeva la îndemâna lui Tixx. Am glumit cu Lola pe treaba asta și a zis că, dacă vreodată îmi scădea popularitatea,

să-l chem la o bere și să „uit" mobilul pe masă când mă duc la budă. Am râs amândoi, am întrebat-o dacă nu ar fi deranjat-o să apară o filmare porno cu ea pe net, a zis că nu, în niciun caz nu ar fi deranjată și, oricum, n-ar fi fost prima, mai apăruseră câteva de-a lungul timpului. Rahaturile de genul ăsta, mi-a zis ea, nu fac niciodată altceva decât să-ți crească popularitatea. S-a dus de mult vremea când așa ceva ți-ar fi zdruncinat cariera; acum, oamenii se uită la filmele în care faci sex și pe urmă devin mai interesați de arta ta, vor să te cunoască mai bine.

Am aprins o țigară pe care o primisem de la bărbații care se uitau la meci, habar n-am cu ce era, și Lola a zis din nou: „Poor fucking Johnny..." și așa mi-am dat seama că ăla fusese tot sexul pe care aveam să-l primesc de la ea, cel puțin atunci, în noaptea aia, în luna aia, la prima mea întâlnire cu ea; poate că, peste câțiva ani, aveam s-o caut din nou, și o să bem ca doi prieteni vechi și o să ne batem pe umăr așa cum mă bătuseră pe mine pe umăr părinții ei, și o să ni se pară că ne cunoaștem de o viață, că n-am trăit în colțuri diferite ale lumii și nu am fost fan și idol până de curând, ci doar doi oameni care creează asemănător. Poate că aveam s-o caut când împlinea 83 de ani, și s-o fut și atunci, cum îmi trecuse mai înainte prin cap.

Am întrebat-o de ce se oprise să vorbească cu mine în parc, la prima noastră întâlnire, când ea își plimba nepotul și eu încercam să-i zic „Bună", dar

nu-mi ieșea din cauza emoțiilor. Încă nu mă recunoscuse din filmarea trimisă, nu știa că sunt artist, ca ea, puteam fi un psihopat sau un fan insistent, de ce se oprise să vorbească cu mine? A zis că se oprise fiindcă eram „fuckin' hot". Se mai oprea în diferite ocazii să vorbească cu tipi care erau fuckin' hot. În special cu cei de vârsta mea. În afară de Johnny, nu o atrăsese niciodată cu adevărat cineva trecut de 30 de ani, decât în adolescență.

Știam că Lola o să treacă cumva peste moartea lui Johnny. Deja se comporta normal, nu își bloca sentimentele, emoțiile, nu mima indiferența sau fericirea, iar ăsta era primul semn că n-o să-i fie greu să-și revină. La câte învățasem de la Ina, mi-am zis, aș fi putut și eu în curând să-mi deschid un cabinet de psihoterapie, dacă mă plictiseam la un moment dat de muzică.

Mai știam că dimineață, aproape sigur, urma să mă îndrept spre aeroport și de acolo, cu primul zbor, spre București. Pentru că asta fusese tot, pentru acum. Lola îmi dăduse cu dărnicie din timpul ei, din poveștile ei, iar acum, spre final, trupul ei, la care visasem ani întregi, dar nu neapărat visasem să fie al meu sau ceva pe acolo, ci pur și simplu îl iubeam pentru că era parte din Lola. Dar știam că va trebui să plec, înainte de clipa aia în care ea avea să se scuture, să revină cu picioarele pe pământ și să se întrebe ce caut eu de atâtea zile pe lângă ea. Să ajungem amândoi în clipa aia neplăcută în care ea vrea

să-mi spună că a venit vremea să mă car, dar nu știe cum să mi-o zică cât de cât politicos. Simțisem exact asta alături de Ioana, și alături de diferite groupies care zăboviseră prea mult. La început, o zi, două, ți se pare normal că stau cu tine, totul e amuzant, îți pare bine că ele există, aveți subiecte suficiente de discuție, în plus există și băutura, și sexul, după care vine clipa aia când vrei să te așezi pe pat cu o bere în mână și să asculți piesa ta preferată din momentul ăla, dar acolo, pe pat, e o tipă pe care n-o cunoști prea bine, cu care ți-ai tras-o, dar care e în continuare o străină, și n-ai ales-o tu, nu vrei s-o seduci, nu ții neapărat să fiți apropiați. Și atunci, oricât de altruist și de amabil ai fi, te uiți la ea ca la o străină, o privire e de ajuns. Și ea nu înțelege de ce, ce s-a întâmplat, ce a făcut prost, ce s-a schimbat la tine. Și nu e vina ta propriu-zis, e vina ei, că nu a înțeles de la început că poate fi acolo, cu tine, doar un timp, nu pentru totdeauna.

Eu nu voiam să fac greșeala asta. Eu știam când se apropia vremea să mă car.

Dar nu atunci, nu încă. Mai avea până să se lumineze, mai erau ore. Ore pe care urma să le petrec cu Lola, și apoi aveam să le iau cu mine, să mi le amintesc la nesfârșit. Ore pe care să le preschimb în săptămâni, luni, ani, să-mi fie dragi, și importante, să-mi amintesc mereu cum am fost eu cu ea și ea cu mine. Să-mi amintesc de Johnny, de povestea lui, de sfârșitul lui. Și, mai ales, de momentul ăla în care o

recunoscusem pe Lola în parc, în timp ce ea împingea un cărucior.

I-am mângâiat părul, am luat-o în brațe și am încercat să adormim.

III.

Mergi tot mai adânc, mergi tot mai departe în tine, închide ochii dacă trebuie, dacă ți-e frică, dar mergi, mergi, mergi, mergi, ține-te de un perete, dacă ai, dacă nu te poți încrede în picioarele care-ți tremură, dar mergi mai departe, mergi, mergi, mergi, mergi, mergi, mergi, mergi, mergi, mergi, mergi, mergi, mergi, mergi până simți că ai ajuns în final acasă.

1.

Aveam opt sau nouă ani, eram într-un părculeț pentru copii și tocmai descoperisem un tobogan uriaș. Mă dădusem de multe ori singur sau cu Alice, și în după-amiaza aia venise și el pentru prima oară, adus de mine. Să vezi ce marfă e!, îi povestisem. Se urcase până sus, ca să se dea, și acolo, după bunul lui obicei, se luase la harță cu alt copil. Fire avea obiceiul ăsta, se băga de multe ori în față, dar nu pentru că era arogant sau avea vreun complex de superioritate, ci pentru că, pur și simplu, în anumite situații nerăbdarea și entuziasmul lui de a face un lucru deveneau de nesuportat, așa că trebuia să acționeze, să simtă senzația pe care și-o dorea, nu mai putea să aștepte.

Și, cum se bătea el cu celălalt copil, sus, pe tobogan, la un moment dat s-au aplecat amândoi peste margine și au căzut. În zbor, s-au desprins. Am intuit perfect traiectoria fratelui meu, am vizualizat locul unde avea să cadă și m-am repezit într-acolo, să-l prind sau să amortizez lovitura așezându-mi trupul între el și pământ. A căzut pe mine, am simțit o durere în tot corpul, dar și o bucurie imensă. Fire nu

avusese nici pe dracu', își sucise doar puțin încheietura, fiindcă întinsese mâna în față, ca și cum voia să se apere de impact. Eu am avut două coaste rupte, dar s-au reparat, în timp.

Cum și-a revenit, Fire m-a privit și a zis că îi pare tare rău că suntem frați. De ce căcat, l-am întrebat eu, nedumerit, pentru că eram convins că îi salvasem viața și nu credeam că dorise să se sinucidă aruncându-se de acolo, fusese un accident.

„Pentru că mi-ar fi plăcut tare să ne facem frați de cruce. Dar așa nu putem, suntem deja frați...", îmi explicase el.

Celălalt copil, care căzuse din vârful toboganului odată cu el, fusese luat pe targă de salvare. Nu mă interesasem niciodată ce pățise. Ce ar fi putut să pățească și fratele meu geamăn, dacă nu mă aruncam să-l apăr.

Pe când aveam vreo zece ani, Kat se cuplase cu un punker foarte violent, care nu putea dormi noaptea dacă în ziua de dinainte nu caftise pe cineva. Pentru el, o bătaie reușită era aia care lăsa sânge în urmă, nu conta de care parte. Evident că, la un moment dat, ne-a luat și pe noi la ochi, pe mine și pe Fire. Era inevitabil. La urma urmei, nu-i plăceau copiii, cu atât mai mult ăia care aparțineau tipei pe care o futea și cu care visa o relație care să fie o orgie neîntreruptă. Ce-i drept, noi ne obișnuisem să nu o întrerupem, dar, chiar și așa, tot îl mai călcam pe nervi: intram

cu Alice și cu alți prieteni în casă pe neașteptate, în timp ce el se masturba la un film porno – îi plăceau tare alea cu negrese – și Alice glumea de fiecare dată pe seama faptului că nu era foarte dotat; ne aduceam prietenii să ne bălăcim împreună în piscină, în timp ce el își dregea mahmureala cu o votcă, pe margine, și simțea că îi explodează capul la cel mai mic zgomot; nimerisem în garaj, într-o zi ploioasă, cu frati-miu, ca să fumăm unul dintre primele noastre joint-uri, și acolo dădusem peste el și o blondă, înșelând-o pe mama – ne amenințase cu bătaia dacă aveam de gând să ciripim ceva și, dacă asta nu avea forța să ne sperie destul, fiind ceva prea banal în relația dintre noi și el, ne amenințase și că avea să ne pună chitările pe foc. Firește, îi spusesem lui Kat despre aventura lui ilicită, dar, așa cum făcuse de multe ori și până atunci, mama alesese să treacă totul cu vederea, motivând că „se atașase de Rafi". Era diferit de toți iubiții ei de până atunci, în special fiindcă era foarte sărac, trăia pe banii ei. Toți foștii lui Kat, printre care și tata, fuseseră bogați. Rafi era o schimbare, și nu era deloc în bine.

Îl mai enervam de fiecare dacă exersam la subsol; înființasem prima noastră trupă, cântam mai mult pe la petrecerile școlii, dar ni se spunea că eram buni, așa că o luasem în serios, ni se urcase la cap. Era și chestia pe care ne vedeam făcând-o și în anii următori. Școala nu ne plăcea prea mult, sau, mai bine spus, ne plăcea selectiv, doar unele materii mie, lui

altele, dar mersul zilnic în același loc, unde vedeam aceleași fețe, ne obosea și ni se părea că ne omoară creativitatea. Cum am fi putut avea o viață palpitantă și interesantă, mergând mereu în sălile alea de clasă serbede, cu profi plictisiți și colegi cam proști? Trezirea la aceeași oră, cărțile în rucsac, drumul cu mașina... Parcă nimic nu rupea rutina, în afara vacanțelor, petrecerilor și muzicii. Muzica era un antidot minunat la toate astea, pentru că, atunci când cântai, uitai de grijile de moment, de rutină, erai cine îți doreai să fii. Puteai trăi mai multe realități și mai multe vieți în timp ce cântai. Într-un fel, îți trăiai deja viitorul, pentru că, atunci când urcai pe scenă, nu te mai simțeai un copil, un pre-adolescent. Erai un star rock, oamenii se uitau cu gura căscată la tine, și puteai să faci absolut orice acolo, în fața lor, ei oricum ar fi reacționat. Veniseră pentru ca să se uite la tine, erai automat în centrul atenției, iar asta era destul de palpitant. Și eu, și Fire începusem să trăim în special pentru momentele astea. Școala, plictiseala, trezitul la aceeași oră, temele neinteresante, examenele păreau toate mai ușor de suportat când știai că în weekend vei cânta din nou în fața unor oameni.

Mie îmi plăcea, dacă îmi amintesc corect, cel mai mult și mai mult emoția pe care o simțeam cântând în fața unor oameni care erau acolo pentru noi. Lui Fire îi plăcea să facă totul bine. Sigur, îi plăcea și lui să aibă succes, să fie adulat – deja apăreau reporteri, bloggeri care ne puneau întrebări după concerte,

voiau să afle cât mai mult despre personalitatea noastră –, dar, mai mult decât orice, îi plăcea sentimentul pe care-l avea când se convingea că a fost pe cât de bun putea fi. El era perfecționistul, eu eram vedeta… dar se mai schimbau rolurile uneori sau, oricum, aveau să se schimbe de mai multe ori în următorii ani.

În fine, și Rafi ăsta, punkerul idiot al maică-mii, se criza de fiecare dată când ne vedea sau auzea repetând. Dintre toate chestiile cu care l-am fi putut călca pe nervi, ce era legat de trupă îl criza cel mai tare. Știam și de ce. Nici nu era foarte complicat, Rafi era o minte simplă, nesofisticată, explicabilă și pentru un copil de câțiva anișori. Avusese și el o trupă, prin liceu, și promitea să aibă ceva glorie, dar Rafi o abandonase în favoarea drogurilor și alcoolului în exces. Colegii lui continuaseră și ajunseseră destul de departe. Era curios, ne spuneam eu și Fire, în discuțiile noastre, cum toți oamenii care cântă în trupe rock beau și se droghează, da, așa e, spunea Fire, dar nu toți cei care beau și se droghează pot să cânte într-o trupă rock, pe lângă talent îți trebuie și enorm de multă voință, iar Rafi stătea prost rău pe partea asta. Era unul dintre cei care nu se puteau și distra și să-și urmărească și visul în același timp. De fapt, aveam să-mi dau seama mai târziu, nici nu e o luptă ușoară. Cele mai grele bătălii se duc atunci când dușmanul tău de moarte e ascuns în tine, și trebuie să lupți cu el, luptând cu tine, trebuie să-l smulgi din tine sau

să-l adormi pentru o vreme, dacă vrei să reușești.

Dar astea au venit mai târziu. Toată înțelepciunea care poate mie mi-a folosit sau nu, dar lui Fire sigur nu, pentru că nu a mai avut pe ce să o aplice. Avea teoria, dar îi fusese furată viața. Și teoria nu mai valora nimic în lipsa ei.

Asta mă durea cel mai tare, de fiecare dată când îmi repetam în minte cum se întâmplase totul. Că fratele meu murise nu ca orice adolescent, într-un accident stupid – chestie care, desigur, era chiar și ea foarte tristă, așa cum e moartea oricui care pleacă prea tânăr, prea netrăit, și lasă prea mulți oameni care l-au iubit în urmă. Era și mai tragică, pentru că fratele meu luptase mult să se construiască, până la vârsta aia. Înțelesese atât de mult, citise, trăise, gândise, luptase. Avea drumul lui. Abia reușise să-și croiască poteca pe care voia să pășească, tot înainte, pentru mult timp. Ce mă durea era că el suferise mult până atunci, și că partea bună a vieții lui abia urma să vină. Succesul, bucuria, timpul liber, petrecerile, un album nou, iubirea, călătorii, turnee, fani la infinit și toate sentimentele pe care le aduceau ele în viața ta. Iar cineva îi răpise toate astea, fără niciun motiv. Vrusese să mi le răpească mie, și i le răpise lui.

La câteva luni după, când deja venise toamna și făceam plimbări lungi împreună, care se terminau mereu în câte o bodegă unde stăteam până a doua zi dimineața, Alice îmi spusese că, deși nu e ușor, ar trebui să înțeleg într-o bună zi cât de norocos am

fost. Că puteam să fiu eu cel mort și atunci s-ar fi terminat totul. N-aș mai fi simțit nici durere, dar nici bucurie. N-aș mai fi atins-o niciodată; n-aș mai fi ascultat muzica mea preferată niciodată. Nu m-aș mai fi certat niciodată cu Kat. Kat mi-ar fi uitat fața, ar fi uitat care erau culorile mele preferate, într-un final ar fi uitat și data morții mele. Toți ar fi continuat să meargă înainte, chiar și cei care mă iubiseră. Sigur, ar fi plâns, s-ar fi gândit la sinucidere, dar ar fi mers înainte. Și asta trebuia să doară, nu-i așa că te doare gândul ăsta?, mă întrebase Alice. Mă durea, dar pentru mine era același lucru – mă durea oricum, chiar dacă nu mi se întâmplase mie. I se întâmplase LUI, și era la fel ca și cum mi s-ar fi întâmplat mie, dacă nu mai rău, pentru că pe lângă tristețe mai era și vinovăție.

Așa este, mă consolase ea, dar gândește-te că tu stai acum aici și bei berea asta, și fumezi țigara asta, și asculți Iron Maiden, și, cu toată tristețea care parcă te rupe în bucăți, ești viu și poți face chestii. Simți vântul, ploaia, soarele, te bucuri de momentul ăla în care aluneci în somn. Ții o chitară în mână, cânți în fața unor oameni care te adoră, iar iubirea pe care o vezi în ochii lor îți dă un sens. Ești aici și ești viu. Deși îți fusese menit să nu fii. Trebuie să simți măcar puțină recunoștință.

Atunci nu, nu simțisem deloc. Mi se părea că toate chestiile care îmi rămăseseră de făcut nu mai aveau gust, miros, sens. Ce folos că puteam să beau

berea aia, dacă avea gust de paie? Ce folos că trăgeam dintr-o țigară care părea un carton umed? Și la ce bun să cânți pe o scenă, dacă ești apatic, dacă nu mai poți simți nici măcar muzica? Atunci, în toamna aia oribilă, prima de după, înțelesesem că toate lucrurile pe care le faci nu au niște însușiri proprii, desprinse de percepția ta. Văzusem că totul e în mintea mea. Dacă mintea se închidea în fața lor, le refuza, nu mai aveau niciun sens. Lucrurile nu sunt nimic în afara noastră. Totul e ceea ce simțim noi pentru ele, doar asta le dă viață. Iar eu, pe atunci, nu mai puteam însufleți nimic, nici măcar o amărâtă de bere.

Acum, însă... În avionul care mă ducea spre România, mi se părea că s-a schimbat ceva. Nu, aș fi dat în continuare orice ca să fi fost eu în locul lui, atunci. Să fie el viu acum. Dar între timp o întâlnisem pe Lola, iar zilele cu ea fuseseră mișto, într-un fel pe care nu-l mai credeam posibil. Și da, pentru asta eram recunoscător. Că nu murisem și apucasem s-o întâlnesc pe Lola. Am mângâiat urechile câinelui minuscul, pe care hotărâsem până la urmă să-l numesc Nergal și cu care îmi dăduseră voie să mă urc în avion după ce o vrăjisem pe o proastă responsabilă cu securitatea pasagerilor. Mi-am amintit de unde pornisem. Punkerul lui Kat...

Ne spărsese deja două rânduri de chitări, ne distrusese spațiul de la subsol, unde repetam, înregistram și filmam, iar Kat ne avertizase că n-o să ne poată da bani la nesfârșit să ne cumpărăm ce aveam

nevoie pentru trupă, de parcă ar fi fost vina noastră că ne ajungeau chitările pe foc sau la coșul de gunoi. Așa că într-o zi am hotărât să-i venim de hac. Nu era o măsură prea extremă și venită fără a lua în calcul și alte alternative. Așteptasem destul ca mama să se plictisească de el. Nimeni nu rezistase până atunci mai mult de jumătate de an. Kat se plictisea, îi înșela, îi părăsea, îi obliga pe ei s-o părăsească, avea metodele ei. Dar acel idiot rezistase deja 8 luni, iar Kat părea în continuare încântată de el, ceea ce nu era deloc un semn bun. Fire ajunsese la concluzia că, deși nu prea dotat, totuși mama era încântată de prestația lui la pat, căci numai așa se puteau explica cele opt luni pe care le supraviețuise alături de ea. Sigur nu stătea cu el pentru inteligența lui ieșită din comun, pentru romantismul nemaiîntâlnit sau pentru bunele maniere. Nici pentru portofelul lui prin care îi bătea vântul. Dacă mai punea la adăpost câte un joint pe acolo, uneori, căci de bani nu putea fi vorba.

Știam că, atunci când îl înfuriam peste măsură, ne lua pe sus și ne închidea într-o cămară unde Kat ținea pantofii exilați, pe care îi purta mai rar, și murăturile. Era chiar la subsol, lângă camera unde repetam noi și unde, cum se plângea el, „făceam să trepideze toată casa cu muzica noastră de rahat". Când ne închidea pe vreunul acolo, sau chiar pe amândoi, cum se întâmplase de câteva ori, avea un fix: cobora de zeci de ori și asculta cu urechea lipită de ușa cămării, să vadă ce facem înăuntru. Probabil visa să audă

un sunet care semăna cu plânsul. Ar fi făcut o labă fericită dacă ar fi auzit un plânset, mai mult ca sigur.

După un plan bine pus la punct cu frati-miu, într-o după-amiază când iubitul maică-mii a venit deja nervos acasă, de la atelierul de reparat mașini unde lucra din an în Paști, mi-am dat silința să-l enervez cât mai tare. Mi-am luat chitara electrică și l-am rugat să asculte noua piesă pe care am compus-o, să-și spună părerea. A vrut să mă pocnească, dar nu l-am lăsat. Îi evitam loviturile, și mă apropiam cu chitara cât mai mult de urechea lui, zbierând din toți rărunchii niște versuri cât mai lipsite de sens, căci astea îl scoteau din minți cel mai tare – ura cărțile, pentru că nu le înțelegea și i se părea că îl pun într-o lumină proastă, ura filmele bune, pentru că îl lăsau nedumerit, și cel mai mult ura absurdul și tot ce era metaforă în artă. I se părea că astea îi cresc șansele să arate în ochii celorlalți, în special ai lui Kat, așa cum era în realitate, ca un măgar cu mușchi, afon, imbecil și derutat. Cel puțin era conștient de asta.

S-a enervat după ceva mai mult timp față de cât estimasem noi. Am investit multă energie, l-am alergat o jumătate de oră prin casă, ba la un moment dat m-am prefăcut că vreau să-l sărut. Asta nu avea cum să dea greș. Era incredibil de homofob. Teama lui cea mai mare era ca într-o zi cineva să nu-l bănuiască că ar putea fi gay. Ăsta era coșmarul absolut, pentru el. Era foarte dezamăgit că maică-mea era cât se poate de gay friendly, avea mulți prieteni poponari, iar ea,

la rândul ei, nu se dădea în lături de la o grămadă de experiențe lesbi cât de des se putea. Așa că, în momentul în care l-am amenințat cu un sărut cu limba, punkerul m-a luat de o mână și m-a aruncat în camara care funcționa ca loc de detenție. Am zâmbit. Bine că se hotărâse odată, că obosisem deja și epuizasem toate versurile suprarealiste care-mi puteau veni în minte…

Conform planului nostru, Fire a așteptat până ce Rafi a coborât de două ori să tragă cu urechea la ușa cămării, să audă dacă nu cumva plângeam. Nu plângeam, râdeam, știind ce va urma, dar, pentru mai mult efect artistic, m-am hotărât să scot niște sunete ca și cum m-aș fi masturbat. Între a doua și a treia coborâre a lui Rafael în pivniță, Fire a turnat câțiva litri de ulei pe scările acoperite cu gresie. A verificat, alunecau ca naiba. La a treia coborâre, Rafi, încălțat în șlapi, a alunecat încă de pe prima treapă și a patinat până la ultima, lovindu-se grav cu capul de ușa metalică care ducea în pivniță. Din cămară, de unde eram, am auzit o bufnitură care mi-a mers la suflet. În sfârșit, chitările fuseseră răzbunate, îi ieșise totul pe nas. Ne-am dus să verificăm dacă mai respira, dacă mai avea puls. Pe urmă, de teamă ca nu cumva să își revină și să i se plângă lui Kat că noi făcusem asta, ne-am închis și eu, și Fire în cămară și am așteptat să vină Kat, să descopere totul.

A venit abia după două ore, l-a găsit pe iubitul ei plin de sânge, leșinat, și pe noi închiși în cămară. A

plâns și a zis că nu crezuse niciodată că zvonurile erau adevărate, că se purta așa cu noi... A fost dus la spital. L-au reparat, într-o săptămână a fost ca nou și a venit înapoi la Kat, cu gândul de a reînnoda idila de unde fusese ruptă și, evident, să se răzbune și pe noi. Dar era prea târziu. Kat se cuplase de două zile cu instructorul ei de tenis, iar în cămara unde obișnuia să ne închidă pe noi erau acum hainele și obiectele lui Rafi, puse de Kat în saci de plastic, așteptând să fie luate și duse de acolo.

Erau doar unele dintre sutele de amintiri care îmi veneau încontinuu în minte.

Aproape niciodată nu ne certasem. Nu, nu eram identici, gândeam diferit în unele privințe, dar, nu știu cum se făcea, de fiecare dată când începeam o discuție în contradictoriu, nu trecea mult și ajungeam în punctul ăla în care ridicam privirea, ne uitam unul la altul, de parcă abia acum ne-am fi dat seama cine eram, și izbucneam amândoi în râs, în același timp. Toate încercările de ceartă sfârșeau acolo.

Ne pierdusem virginitatea în același an, fumasem primul joint împreună, nu mersesem până la 14 ani separat la școală decât dacă unul dintre noi era foarte bolnav și trebuia să rămână acasă, fusesem îndrăgostiți de aceeași tipă, care într-un final mă alesese pe mine, fiindcă lui îi era frică de sânge. Învățasem să cântăm împreună, avusesem o vreme aceiași idoli. Ne tatuasem împreună.

Dându-mă pe net plictisit și nostalgic, în avion, cu teama că starea apăsătoare cu care plecasem în urmă cu câteva zile din România era pe cale să se întoarcă, am dat în sfârșit și peste știrea cu Johnny. Superstarul fusese lovit de o mașină într-o benzinărie de pe lângă Los Angeles și avea o mână fracturată. În rest, era bine. Am și țipat de bucurie când am citit asta. Am sunat-o imediat pe Lola, bucuros că eu aveam să-i dau vestea, căci știrea apăruse de numai câteva minute pe Facebook-ul site-ului respectiv.

Dar n-am avut noroc, Lola știa deja. O citise în altă parte. Spusese că era atât de bucuroasă, că decisese să se întoarcă în America de Sud și să continue turneul, ce mai rămăsese din el. Voia să-i scrie și lui Johnny la un moment dat, să-și ceară iertare. Ea avea mai multe detalii, de fapt, despre ce ajunsese în presă. Se aflase că solistul fusese accidentat cu propria lui mașină, dar nu se știa cine o condusese la momentul accidentului. Întrebat, pe patul de spital, cine-l călcase, Johnny a zis că nu-și amintea nimic. Lola nu își dădea seama dacă într-adevăr așa era, nu-și amintea pentru că era rupt de beat, sau încerca să o protejeze. Cu siguranță, ar fi ieșit ditamai scandalul dacă s-ar fi aflat că Lola trecuse cu mașina peste el, chiar dacă, în mod miraculos, Johnny supraviețuise fără un damage prea mare.

Am glumit cu Lola despre Dumnezeul ăla care apăra bețivii și nebunii. Și bolnavii de cancer, a adăugat Lola, iar asta m-a întristat. Uitasem. Deși Johnny

scăpase, mai avea puțin de trăit. Cu siguranță, nu aveam să-l mai văd vreodată. Lola mai avea o șansă, dacă ar fi hotărât să meargă săptămânile următoare încă o dată la Los Angeles, să-și ceară scuze în persoană, nu prin telefon, chat sau email.

Am tot pălăvrăgit diverse cu Lola la telefon. „Call me anytime, love", îmi zisese ea, când mă condusese până la aeroport. „When you're fuckin' sad or fuckin' horny", adăugase, și i-am promis că așa aveam să fac. Ne-am sărutat mult, minute în șir, și cineva ne-a făcut la un moment dat o poză, am auzit blitz-ul, pentru că era o zi întunecoasă, iar în fața aeroportului felinarele nu erau aprinse. Probabil mereu era întuneric acolo, în miezul zilei. Dacă avea să apară poza și să mă tăguiască cineva... ei bine, speram ca Alice să înțeleagă.

Am glumit și am vorbit mult la telefon cu ea, am fost ultimul pasager din avion care a coborât când am ajuns la Otopeni. Pe mulți îi așteptau prietenii sau familia, pe mine nu mă aștepta nimeni, pentru că nu spusesem nimănui când exact mă întorc. Dacă aș fi spus, pe mine m-ar fi așteptat cea mai numeroasă gașcă, și asta era cumva o consolare. Și mă mai bucura un lucru, m-am gândit, în timp ce mă urcam într-un taxi și dădeam adresa de acasă. Spre deosebire de Lola și Johnny, eu încă nu eram atât de cunoscut. Puteam încă să merg în locuri fără să mă recunoască toată lumea, puteam să beau unde și cât voiam, să mănânc ce voiam, să mă piș unde

voiam, să mă plimb de mână cu cine aveam chef, fără ca a doua zi să devin știre de tabloid. Uneori mi se mai întâmpla și mie asta, dar nu întotdeauna. Încă mă puteam pierde în mulțime. O vreme, voiam să mai savurez sentimentul ăsta, să mă bucur de semi-celebritatea mea. Partea bună era că, dacă aveam să rămân în România, îmi rămânea suficient timp, ea se putea prelungi la nesfârșit. Lola și Johnny nu avuseseră norocul să trăiască în România, ci în țări unde devii rapid apreciat pentru munca ta, dacă e valoroasă. Aici, în România, erai într-un fel la adăpost de o notorietate exagerată, mai ales dacă nu cântai manele sau nu-ți arătai țâțele în show-uri de divertisment la TV.

Spre deosebire de Tixx, care fusese mereu frustrat de faza asta, că nu suntem la fel de celebri pe cât am fi fost dacă am fi trăit în America, eu eram chiar mulțumit. Pentru că, în felul nostru, chiar eram celebri, mult mai celebri decât alții care porniseră la drum înaintea noastră și care erau și ei destul de buni la ce făceau. Da, se putea mai bine, dar clar se putea și mai rău. În plus, de aici de unde eram acum nu prea aveam cum să dăm înapoi – aveam să mergem tot înainte, fie că voiam, fie că nu.

Și chiar în timp ce mă gândeam la chestiile astea, taximetristul tuciuriu și transpirat pe ceafă s-a întors și mine, m-a privit și a zis:

— Auzi, băiatu', nu ești cumva băiatu' ăla de cântă muzică satanistă și a violat fetița aia minoră cu

ochelari, cu coșuri pe față, așea?

Ca să vezi, m-am gândit, în timp ce-mi făceam de cap cu Lola peste mări și țări, devenisem și mai vedetă în țara din care lipsisem.

2.

Când am intrat în bloc și am urcat scările până la etajul doi, am auzit gălăgie și niște voci parcă familiare. Și, ce să vezi? Chiar în fața ușii apartamentului meu, Alice și Ina pofteau un pet de Timișoreana, așezate confortabil pe preș. M-am întrebat dacă știa cineva că ajung azi. Nu, nu știa.

— Bună, le-am zis.

S-au ridicat amândouă în picioare, Ina și-a scuturat blugii pe fund.

— Ei, ia uite cine a decis să apară în sfârșit!, a exclamat Alice.

A venit la mine și m-a sărutat.

Ina s-a fâstâcit puțin.

— Ce făceați aici?, le-am întrebat.

— Păi… eu venisem ca să văd dacă te-ai întors, cumva… Eram îngrijorată, spuse Ina. Și aici am întâlnit-o pe Alice, care venise tot așa, să te aștepte, era aici de ceva timp… Și am zis să bem o bere, dacă tot stăm și așteptăm, să ne cunoaștem mai bine.

— Așa am aflat și eu de ce am devenit tester de vibratoare, ha, ha, a zis Alice. Aparent, mi-am ales

job-ul ăsta pentru că vreau să-i fac în ciudă lui taicămiu. Ceea ce, dacă stau să mă gândesc, chiar are o grămadă de sens.

— Mda, ne-am folosit timpul într-un mod cât se poate de constructiv, a recunoscut Ina.

Abia atunci mi-am dat seama ce era ciudat și diferit la înfățișarea lui Alice. Nu avea părul prins în coadă, așa cum mi se păruse de prima dată, ci... se tunsese foarte scurt, și avea niște țepi neregulați pe cap, orientați în toate direcțiile. M-a lăsat mască schimbarea asta, pentru că avusese părul lung dintotdeauna, încă de când era copil. Nu îi trecuse niciodată prin cap până atunci să se tundă scurt.

Am dus mâna la cap, să-mi exprim prin gesturi uimirea.

— Ah, da! Îți place?, a zis ea.

Am descuiat și am intrat. Mi-am aruncat rucsacul pe jos și m-am trântit pe un fotoliu. Mă simțeam epuizat. Dar, într-un fel straniu, aproape fericit. Poate că vindecarea așa venea, sub formă de oboseală. Ina ar fi trebuit să știe lucrurile astea. Puteam s-o întreb.

— Vai! Ce-i ăsta?, a zis Alice, când a dat cu ochii de Nergal.

— El e Nergal. Nergal, spune-i bună lui Alice. Din Los Angeles l-am cules, a rămas fără stăpână.

— Vai, săracul, nici nu vreau să știu. Dar ce e el așa de felul lui, e câine?

— Da, i-am zis.

— Așa mic?!, s-a minunat Alice.

— Auzi, Alice, tu mai știi ceva de mama?

— Păi, da. Vag. N-a plecat atunci, când trebuia, că a pierdut avionul, tot certându-se cu unii pe acolo… Până la urmă a intervenit un tip pentru ea în toată cearta aia (nu mă întreba cu cine și de ce se certa, chiar nu știu) și s-a cuplat un pic cu ăla. E tot prin România, dar nu ne-am mai văzut de la petrecerea aia de la care ai plecat tu. N-a dat niciun semn zilele astea. Trebuie să fi aflat de scandal, e imposibil să nu-i fi spus cineva ceva, dar n-a sunat.

— Da, are telefonul închis, am zis și eu.

— Whatever. O să apară ea, dacă află că te-ai întors, m-a asigurat Alice.

Mă simțeam aiurea că nu aveam nimic de băut sau de mâncat prin casă, ca să le dau fetelor. Chiar atunci mi-am amintit că Lola îmi rulase un joint, la despărțire, așa că l-am scos și am propus să-l fumăm. Alice a fost încântată, Ina spunea că are ședințe după-amiază, dar că e ok, o să tragă și ea un fum.

— Are saliva Lolei pe el, am râs.

Alice s-a amuzat și ea tare.

— Salivă de împărătească!, a comentat. Chiar așa, cum este?

— De gașcă. Foarte mișto, am zis.

— Așa părea și din clipuri. Au cam rupt, ai mai făcut o grămadă de like-uri la pagina trupei, cum dădeam click, cum se mai adaugaseră câteva mii… Cred că a mai crescut mult și azi noapte, n-am mai

verificat, a zis Alice.

Iubita mea oficială, fotograful și PR-ul trupei. Tester de vibratoare, în timpul liber.

Eram pe terminate cu jointul, când am auzit lovituri în ușă.

— Ăsta e Bubu, a zis Alice, fără să stea pe gânduri. A trecut pe aici în fiecare zi.

S-a dus să-i deschidă și era într-adevăr Bubu, cărând după el un ditamai pachețoi.

— Ai venit, coaieee! Ce bine, că diseară e concertul!, a zbierat el.

S-a trântit pe jos, iar podeaua a scos un sunet, ca un oftat. Cele 120 de kile ale lui aveau uneori efectul ăsta, pe orice s-ar fi așezat posesorul lor.

— Ce-i ăsta, mă, un câinișor?, a întrebat Bubu, studiindu-l pe Nergal.

— Ce-ai acolo?, am întrebat, văzându-l că scotocește prin pachetul uriaș.

— Am vrut eu, Fraieru și Alice să-ți facem o surpriză. Aici sunt tricourile noi, coaie. Cu albumul nou, pe care îl scoatem acușica!

Muream de nerăbdare, așa că le-am desfăcut. Erau super marfă. Logo-ul nostru, un craniu cu șarpe, albe, pe fond negru, iar de-o parte și de alta, Hurricane Inside, ca pe coperta albumului.

— Când le-ai făcut?, l-am întrebat.

— Păi, le-am dat de vreo două săptămâni, voiam să-ți fac surpriză, dar după aia ai plecat.

— De fapt, s-a auzit vocea mai timidă a Inei, și

eu voiam să-ți fac un cadou... Am adunat într-un album fotografiile tale, alea personale dar și câteva din concerte, care mi-au plăcut mie cel mai mult. Uite!

Nici nu-mi mai aminteam de când nu mai văzusem un album tipărit, cu coperți de carton, lucioase, cu buzunărașe de plastic în care să bagi fotografiile. L-am răsfoit și am dat și peste câteva în care, la prima vedere, nici nu m-am recunoscut. Uitasem de ele... și totuși acolo eram eu, mic, la numai câteva luni, călare peste Fire, în pătuțul nostru din vila luxoasă a lui Kat. Pe cealaltă pagină eram tot noi, ceva mai măricei, alergând pe o plajă. Eu, în primul an de școală, la 7 ani, alături de Kat... O Kat superbă, pozând cu mâna în șold și cu picioarele unul în fața celuilalt, ca pe coperțile revistelor glossy.

— Le-am găsit pe o pagină făcută de o fană de-a ta, mi-a spus Ina. Nu știu de unde le avea, probabil le postaseși tu mai demult.

Nu, îmi imaginam că le postase chiar mama. Mai făcea din astea.

— Thank you, guys. Și nici măcar nu e ziua mea, mai e până în iunie.

— Da, dar e așa, un cadou de bun venit!, a zis Ina.

— Mna, uite că eu n-am niciun cadou pentru tine, a comentat Alice.

— Lasă, e suficient că tu exiști, i-am zis, și galeria, adică Bubu și Ina, au scos un „awww" la unison.

— De obicei nu e romantic, probabil a avut ceva scuipatul de împărătească de pe cuiul ăla, a glumit Alice.

Bubu a dat fuga să cumpere niște bere, deși nu mai era chiar mult până la concert. Mă rugase să-l ajut să ducă și echipamentul – sarcină de care se achita de obicei Tixx, dar acum, cum Tixx nu mai era…

— Să-mi bag pula, dar noi cu cine cântăm diseară?, mi-a picat mie fisa.

— Cum cu cine, doar noi, a zis Bubu.

— Adică, cu cine-l înlocuim pe Tixx.

— Ah, căcat… Nu m-am gândit la asta!, a exclamat Bubu, dintr-o dată panicat.

Am început să râdem toți cu poftă. Era clar, avusese ceva scuipatul de împărătească.

— Faza-i că în primele două zile după ce i-am dat papucii lu' Tixx ne-am tot bătut creierii să găsim chitarist, da' uite că după aia am uitat complet de faza asta, s-a scuzat Bubu.

— Cânt io, ce căcat, s-a oferit Alice.

— Pe bune?, am întrebat-o.

— Păi, de ce nu? Ce, ai senzația că nu știu piesele noastre?

— Știu că le știi, dar la chitară ai mai cântat în ultimul timp?

A zis că nu, dar cât de greu poate fi?

Învățasem împreună, toți trei. Repetam și cu Alice, la început, în perioada cu punkerul nebun pe care l-am făcut să alunece pe scări. Făcuse și ea parte din prima noastră trupă. Cânta la chitară, la bass și la tobe. Era talentată, receptivă și nebună. Acum, amintindu-mi toate astea, parcă mi se lua un văl de

pe ochi... de ce nu o inclusesem și pe Alice în trupă de la început?! Oricum mergea cu noi peste tot, era ca un membru secret, din umbră, care nu urca niciodată pe scenă. Poate că era timpul s-o facă.

— Auzi, Alice? O să facem repetiții, să vedem exact cum te descurci, și aș vrea să intri permanent în trupă. Ce zici?

— Uhuuu, daaaaaaa! a țipat ea.

— Bine, am concluzionat eu.

A urmat o scenă porno, în care Alice începuse să-și arate entuziasmul și recunoștința față de mine, scenă care l-a excitat pe Bubu și a făcut-o pe Ina să-și amintească brusc că trebuia să primească un client. M-am desprins din îmbrățișările lui Alice și am condus-o pe Ina până afară, în fața blocului.

— Mă simt mai bine, știi? i-am zis.

— Mi-am dat seama. Se vede, a zis ea și a zâmbit.

— Poate că se întâmplă, în sfârșit.

— Da. Cred că ai înțeles unele lucruri în excursia aia. Sigur a fost bine pentru tine s-o întâlnești pe Lola. Dar o să stăm noi de vorbă pe larg când ne vedem, a promis ea.

— Ok. Marți, la aceeași oră, da?

— Sigur, a zis Ina, și s-a îndepărtat deschizându-și umbrela albastră, fiindcă începuse să plouă.

Era mijloc de martie și ploua, exact perioada de an și vremea cea mai potrivită ca să te adâncești în depresie și anxietate. Totuși, eu mă simțeam un pic mai bine. Mai revenit printre cei vii.

Mi-am amintit că lui Fire îi plăcea mult ploaia. Eu urâsem frigul dintotdeauna, nu-mi plăceau decât ploile scurte de vară, atunci când totul este încins, dar lui îi plăceau toate ploile, răpăitul lor, senzația pe care ți-o lăsau picăturile pe piele. Kat se chinuia des să-l bage în casă, atunci când ploua, se temea să nu facă vreo pneumonie, dar Fire fugea ca din pușcă din raza ei de acțiune. Trebuia să alerge după el pe plajă sau printre gheretele din târg, unde se vindeau tot felul de semințe prăjite și dulciuri. Îl găsea ascuns prin câte un ungher, ascultând cu atenție și bucurie sunetul ploii.

Când am intrat în casă și i-am strigat pe Alice și Bubu, care dansau pe o piesă de la Slipknot, ca să-i întreb ce facem în continuare, mi-a mai venit o idee.

— Știe cineva unde stă Ioana?

— Aham, mda, a zis Alice. Stă cu Tixx și Anca. Că mă-sa a dat-o afară din casă. A zis că nu mai vrea s-o vadă în viața ei, că pentru ea e moartă, că niciodată n-o să mai primească un ban sau o bucată de pâine de la ea, bla, bla. Nu i-a dat voie să-și ia nici caietele și cărțile pentru școală. O distrusă, să-i zică așa ceva fiică-sii de 12 ani. Așa că stă cu Tixx. Din păcate.

— Nu-i nimic, trecem pe la Tixx, atunci, am zis eu.

— Cafteală!, a zbierat Bubu, entuziasmat.

— Eh, nu neapărat. Doar s-o luăm pe aia mică la concert. O să se bucure, i-am spus.

3.

Am ajuns la Tixx, ne-a deschis Anca. A făcut ochii mari. Firește, nu se aștepta să ne vadă, în special pe mine, și mai ales acolo, la ușa apartamentului lor.

— Nu-i acasă!, ne-a aruncat ea, ca un mârâit sau ca un lătrat.

— Foarte bine, că nici n-am venit pentru Tixx. Am venit pentru Ioana, am lămurit-o.

— Ce, ce… Cu ce tupeu să vii după sora mea? Chiar nu știi ce vârstă are?! Nu-ți e rușine?! Și, oricum, nici Ioana nu-i acasă!, a scos un mârâit mai lung Anca.

Îmi era jenă că i-o trăsesem cândva. Foarte jenă, iar asta mi se întâmpla rar, aproape niciodată, să-mi fie jenă că făcusem sex cu o anumită gagică. În general, îmi respectam alegerile din trecut, oricât de nepotrivite mi s-ar fi părut în prezent.

— Sunt aici!, a țipat Ioana, entuziasmată.

A apărut într-un tricou cu personaje din desene animate și niște colanți sfâșiați, a îmbrâncit-o pe sorsa din dreptul ușii și mi-a sărit în brațe.

— Te-ai întors! Ai venit să mă salvezi!, a zis ea.

— Nu, doar să te iau la concert, am glumit eu.

— Vai!, a țipat Ioana și a început să plângă.

— Ce e? Nu vrei să vii?

— Ba da, ba da, dar sunt atât de emoționată... Nu în fiecare zi îți vine idolul la ușă, să te ia la concertul lui! Uite că a făcut și dobitoaca de mama ceva bun! Normal că vin!

I-am întins câinele minuscul. Știusem exact ce voiam să fac cu el, încă de când coborâsem din avion.

— Ține, el e Nergal. E pentru tine. Cadou, i-am spus.

A început să plângă și mai tare. L-a luat în brațe, l-a pupat și a fugit să se schimbe, moment în care Alice, obișnuită să se pișe pe orice fel de reguli, mai ales ale așa zisei convenții sociale, s-a strecurat pe lângă Anca și a intrat în apartament.

— Hei, unde crezi că mergi..., a încercat să protesteze iubita lui Tixx, la care Alice a ridicat degetul mijlociu.

Îi stătea bine așa, cu părul scurt, m-am gândit. Parcă se potrivea mai bine cu personalitatea ei incandescentă, imprevizibilă, complet sărită de pe fix.

Bubu, dacă a văzut că Alice intră până în sufragerie și nu pățește nimic, s-a luat și el după ea. L-am urmat și eu, că nu vedeam de ce aș fi rămas la ușă, să aștept singur acolo. Partea proastă, tocmai atunci a ieșit Tixx din dormitor. Ne-a văzut, s-a fâstâcit tare.

— Hei. Ziceai că vrei să vorbim. Mi-ai dat un sms, i-am reamintit.

A părut că vrea să spună ceva. S-a apropiat de mine, a deschis gura, pe urmă, brusc, a zbughit-o în baie și a încuiat ușa. S-a baricadat acolo.

Alice a început să râdă.

— Io zic că dacă îi iau locul ăstuia în trupă, cel puțin o să știm că avem cu o pereche de coaie mai mult decât aveam până acum, a meditat ea cu voce tare, spre enervarea Ancăi, care trăgea de Bubu, încercând să-l ridice de pe fotoliu.

Fără succes, desigur. Bubu avea aproape de trei ori greutatea ei.

Ioana a ieșit din camera ei îmbrăcată complet în negru, arătând cu vreo cinci ani mai mare decât vârsta din certificatul de naștere. Purta un corset din piele eco și dantelă, pantaloni din imitație de piele, tăiați în genunchi, bocanci și un batic pe cap. Nergal se asorta și el în outfit-ul ăla.

— Tixx, ieși în pula mea din baie, că tre' să mă machiez!, a țipat ea.

Tixx n-a dat niciun semn că ar fi auzit-o și că ar avea de gând să iasă.

— Ești surd? Tre' să mă machiez, întârzie Storm concertul din cauza mea!, a urlat la el, dar tot fără rezultat.

— Fă-te încoa', te machiez eu, s-a oferit Alice.

În timp ce Alice o machia pe Ioana cu propriile ei farduri, fiindcă ale minorei erau sechestrate în baie, mi-am mai amintit o fază haioasă și mișto cu Fire.

La început, pe când cântam încă cu Bliss of

Misanthropy, lui Fire îi venise ideea să ia Crezul, ăla din Biblie, care se citește de popă la botez, și să-l prelucreze, să-l adapteze la filosofia lui de viață. Ieșise ceva nice, și până la urmă l-am folosit ca versuri pentru o piesă care s-a numit așa, ca tatuajele noastre. *Be true till the end and laugh each day*. Îl cântasem cu drag, mă regăseam în versurile lui, deși nu contribuisem la ele. Dar, așa cum se întâmpla de multe ori, Fire părea să posede abilitatea de a-mi citi în suflet, de a ghici chiar și lucrurile pe care încercam să le țin bine ferecate acolo. Știa la ce mă gândesc, de cele mai multe ori. Știa ce mă durea, chiar dacă eu refuzam să accept. Știa când nu-mi mai încăpeam în piele de bucurie – ca, de pildă, în ziua în care o sărutasem pentru prima dată pe Alice – oricât m-aș fi prefăcut eu indiferent față de anumite persoane sau momente din viața mea.

Știa când mă apăsa ceva. Știa când atitudinea lui Kat mă rănea. Știa când sunt melancolic, trist sau, dimpotrivă, am chef să pun un foc uriaș la rădăcina lumii, să o simt arzând la propria mea intensitate. Știa când uram măștile oamenilor, când ele îmi făceau greață, când aș fi gonit tot ce nu era autentic din lume. Mă știa bine. Și eu îl știam bine. Îl știusem până la capăt și iubisem tot la el, poate mai mult decât iubeam la mine.

Îl mai iubeam încă.

Nu aveam cum să schimb asta, oricâtă terapie aș fi făcut, oricâte pastile aș fi înghițit. Știam că nu mai

este aici, că n-o să-l mai văd niciodată decât în poze, filmări sau vise, dar nu puteam să încetez să-l iubesc doar pentru că nu mai era printre noi, pentru că nu mai urca pe scenă alături de noi sau pentru că toate chefurile din ultimii ani avuseseră o persoană lipsă.

Am încercat să-mi amintesc Crezul modificat de Fire. Versurile lui. Eram sigur că, după atâta timp, nu mai aveam cum să le țin minte, dar, surpriză, au început să curgă ca și cum el ar fi fost chiar atunci lângă mine și le-ar fi recitat, cu nelipsitul lui zâmbet ușor ironic, pe care toate fanele îl considerau cât se poate de sexy. Așa că le-am recitat împreună. Ca atunci când stăteam în pat, unul lângă altul, eu pe partea mea stângă, pe inimă, el pe partea dreaptă, și ne țineam mâinile identice înlănțuite:

„Cred în mine și numai în mine, fiul înstrăinat de turmă

Creatorul cerului și pământului, văzutelor și nevăzutelor, căci toate există în mintea mea

Și când ea nu va mai fi, nici ele nu vor mai fi.

Și cred în fratele meu

Unul născut odată cu mine

Întuneric din întuneric

Sânge pe piatră și sârme rupând din suflet.

Noi cei adevărați, veniți pe lume pentru a fi liberi

Am venit cu slava, fără a judeca

Nici vii, nici morții

Fără a pedepsi

Căci fiecare se pedepsește singur și pedeapsa lui

e cea mai grea.

Nu ne-am răstignit

Doar am rupt din noi și v-am dat vouă

Și voi ați primit cu bucurie și dragoste.

Nu ne-am înălțat la cer decât din când în când

Atunci când am fumat, am băut sau am fost fericiți.

Nu știm dacă împărăția noastră va avea sau nu sfârșit

Dar nici nu ne pasă

Pentru că tot ce contează e acum.

Nu vrem să ni se ierte păcatele

Ci să ni se înmulțească

În viața veacului ce va să vie.

Be true to yourself and remember to laugh each day

It's all that really matters."

Zâmbetul vostru, spusese Alice cândva, e cel mai simplu mod de a vă deosebi. Eu, zicea Alice, când am dubii care-i unul și care-i celălalt, aștept să zâmbiți. Tu, Storm, zâmbești mai inocent, ca un om care abia acum pleacă să cunoască lumea. În schimb, Fire zâmbește ca și cum tocmai s-a întors din călătoria în care a cunoscut-o pe deplin și lumea nu mai prezintă vreun mister pentru el.

Alice fusese mai întâi îndrăgostită de zâmbetul lui Fire.

Înainte să mă sărute pe mine, în ziua în care îi oferisem trandafirul galben, îl sărutase pe Fire, și îi

mușcase buza de jos până ce lui îi dăduse sângele. Când Fire își dusese mâna la gură și se mânjise pe degete de sânge, începuse să se clatine, ca și cum ar fi fost la un pas de a leșina.

Așa aflase iubita mea că el se temea de sânge, iar Alice avea o pasiune pentru lichidul care-i curgea prin vene. Se rănea, să tăia, se zgâria și își admira extaziată sângele. Îl adora. Îi iubea culoarea, consistența. Se tăiase pe corp până târziu, până spre mijlocul adolescenței, când descoperise că tăieturile îi lăsau semne nu tocmai plăcute pe piele. Și își iubea și pielea. Hotărâse s-o cruțe.

Un pic mai apoi, însă, își luase o iubită, care accepta să se lase tăiată, zgâriată, julită doar pentru plăcerea lui Alice. Fuseseră împreună câteva luni și se despărțiseră când Alice nu mai găsise piele virgină pe trupul ei, unde să-și desfășoare pasiunea pentru lichidul roșu. Mă amuzase aventura asta, nu fusesem nici pe departe gelos. Mai bine să aibă o păpușă din asta, decât să treacă la pielea mea, mă gândisem.

Sângele fusese deosebirea dintre mine și fratele meu, în ochii lui Alice. Nepăsarea mea față de sânge o făcuse să mă aleagă pe mine. Când îi întinsesem trandafirul plin de spini, și avusesem degetele zdrelite, iar ea mi le linsese fascinată, atunci alesese.

Poate că era fucked up asta, nu știu, dar cam așa eram noi.

Ioana era machiată, era gata, Alice făcuse o treabă

foarte mișto. Oricum, fardurile, fotografiile, hainele goth, chestiile feminine erau specialitatea ei, ceva la care nu te-ai fi așteptat, dat fiind că adora la fel de mult să dea cu bocancii în mașini de fițe, să scuipe în capul oamenilor, de la balcon, să râgâie cu ecou sau să bage pe oricine sub masă care s-ar fi încumetat să bea la fel de mult pe cât bea ea. În ce-o privea pe Alice, mi-am spus, eram norocos. Era atât de frumoasă, deșteaptă și reală, și întotdeauna îmi ierta totul, mereu făcuse compromisuri pentru mine. Și nu eram norocos doar că o aveam pe Alice. Eram norocos în multe feluri, prea multe ca să le simt pe toate într-un singur moment.

Eram atât de norocos pentru că aveam muzica. Mai ales, pentru că o avusesem încă de mic. Că o descoperisem din întâmplare sau nu, nu mai conta, și că înțelesem că ea avea să-mi fie drumul. Că muzica avea să-mi aducă bucuriile cele mai mari din viața mea, clipele cele mai intense, în care te simți nemuritor, clipele după care nu crezi că mai poți fi mediocru și normal vreodată, dar și durerile cele mai mari, suferințele provocate de eșecuri, de respingeri, de proiecte pe care nu reușeai întotdeauna să le duci la capăt. Dar cel mai important lucru pe care mi-l adusese muzica fusese felul în care mă făcuse să mă simt, pe scenă, de cele mai multe ori, dar uneori și în alte părți, pentru că sentimentul ăla nu era condiționat neapărat de spectatori. Era ceva pe care oricum nu-l puteai împărtăși până la capăt. Rămânea doar al tău

– ceilalți puteau doar intui ceva din el... și, până la urmă, și ăsta era un câștig.

Mi-era greu să-l descriu. Dacă aș fi știut să-l descriu, aveam senzația că și-ar fi pierdut farmecul, într-o anumită măsură. Începea ca un foc, pe care îl simțeai înaintând prin tine – ca un șarpe de foc, spusese Fire cândva. Pornea din inimă, acolo unde simțeai mai întâi bucuria vibrației, a sunetului, era bucuria de a te simți viu și a ști că ești tu în pielea ta, nimeni altul. Avea legătură cu prezentul, dar și cu viitorul. Erai plin, aici, acum, dar ceva din feelingul ăsta îți spunea că în viitor lumea va fi a ta, că vei putea face tot ce îți vei dori, că vei putea fi oricine ți-ai fi dorit să fii. Creierul ți se transforma în artificii. Apoi, șarpele de foc îți ieșea prin piele, îți ieșea din creier și se repezea la cei din jurul tău, botezându-i cu flacără, cu viață, cu tot ce e real și minunat. Trebuia să exprimi ceea ce simți. Nu puteai fi atât de egoist încât să păstrezi doar pentru tine. Fiindcă, într-un fel, șarpele de foc era secretul vieții, era toată bucuria clipelor intense, și trebuia să le dai și lor o părticică din el. De asta mă aruncam în public; de asta mă tăvăleam pe jos. Trebuiau să înțeleagă și ei, măcar atât cât puteau. Beți, acesta este sângele meu, spusese cineva, cândva. Ascultați, aceasta este inima mea, transformată în muzică, voiam să le spun eu de fiecare dată.

Eram golit complet, după fiecare concert reușit. Timp de câteva ore, nu mai puteam gândi sau simți

nimic. Dădusem tot acolo, lăsasem sufletul lui Storm pe scenă, timp de o oră, o oră jumate sau două, și acum eram doar învelișul lui. Partea minunată era că se umplea învelișul din nou, iar și iar, după o vreme. Și iar scoteam totul, șarpele meu de foc, șarpele nostru. Luați, aceasta este carnea mea, ascultați cum se zbate. Acum e și a voastră.

Unii ar fi spus că șarpele era nebunia. Că plătisem pentru ea, cu vârf și îndesat. Că acele momente în care îmi fusese cu mult mai bine decât le este în general oamenilor fuseseră plătite cu cele care mă sfâșiaseră, atât fizic, cât și pe dinăuntru. Poate că așa era. Poate că asta era nebunia. Eu nu-i spuneam așa, eu o vedeam ca pe un foc și, la urma urmei, ce conta un nume?

Mă mai simțeam norocos că îmi găsisem drumul devreme. Îi vedeam pe cei nehotărâți și într-un fel îmi părea rău pentru ei. Fiindcă, cu cât îl alegi mai târziu, cresc șansele ca ăla să nu fie cu adevărat drumul tău. Pentru că îl alegi mult prea rațional, pentru că faci tabele din care să vezi care sunt avantajele și dezavantajele lui. Or, așa cum spunea Fire, nu există alegeri greșite, însă pe drumul tău e musai să te simți viu. Dacă nu te simți viu, nu e ăla – e al altcuiva. Și, dacă mergi pe drumul altcuiva, la un moment dat ar putea să vină posesorul de drept și să te dea la o parte. Sau, pur și simplu, să meargă mai bine decât tine pe el, să ți-o ia înainte.

Toți cei care nu își descopereau pasiunile, care nu știau din adolescență ce le-ar fi plăcut să facă peste

20 de ani, sfârșeau de cele mai multe ori prinși pe drumurile alese de alții pentru ei. Nu mai alegeau ceea ce îi bucura, ci ceea ce „era mai bine pentru ei". Mă îngrozea gândul că am fi putut și noi eșua așa, prinși în capcană.

În plus, faptul că realizasem cât de mult însemna muzica pentru noi și îndârjirea noastră de a nu face altceva în viață ne ajutase să trecem prin școală cu zâmbetul pe buze. Nu o luasem mai în serios decât trebuia. Nu plânsesem pentru note, nu pierdusem nopți aplecați pe cărți, nu ratasem petreceri, excursii, sex, aventuri din pricina școlii. În timp ce pe mulți cei de vârsta noastră școala îi ciuntea, le reteza cea mai frumoasă parte din ce erau, le ucidea nebunia, noi trecusem prin ea senini, calmi, complet siguri pe ceea ce eram și pe ceea ce urma să devenim.

Mai avusesem noroc și pentru multe alte lucruri și ființe. Avusesem noroc și cu Kat. Era o mamă atât de diferită, dar mă lăsase să fiu eu. Și mă și iubise, în timpul ăsta. Era cel mai greu echilibru, proba la care eșuau cam toți părinții pe care-i cunoșteam: să iubești, dar să lași liber. Lui Kat îi ieșise.

Mi se făcuse foarte dor de ea. Și nu aveam idee de unde aș fi putut s-o iau.

— O aducem înapoi, am asigurat-o pe Anca, în timp ce ieșeam cu Ioana pe ușa apartamentului.

— Da, da, o aduceți făcută poștă!, a comentat Anca, și în clipa aia părea cu vreo 40 de ani mai bătrână, acră și nefutută.

Ioana și Alice i-au arătat degetele mijlocii în același timp, iar Anca a trântit ușa.

Simțeam că în seara aia avea să fie un concert ca pe vremuri, pentru că îl așteptam cu bucurie, așa cum nu mi se mai întâmplase de o grămadă de vreme. Cu nerăbdare, fără sentimentul de vinovăție că fratele meu nu avea să fie acolo, acel sentiment care mă însoțise de fiecare dată când urcasem pe scenă în ultimii patru ani. Apoi, m-a apucat vina de a nu simți vină. Și am sunat-o pe Ina.

Bubu, Ioana și Alice mă așteptau în fața blocului. Am mai rămas în hol, o vreme, timp în care Ina mi-a spus că e bine ce se întâmplă, că, așa cum se aștepta, Lola a avut un impact imens, emoțional, și că începe să se ducă tendința mea de a trăi în trecut. „Lola ți-a arătat că mai poți avea parte de multă fericire de acum înainte", a concluzionat terapeuta mea. Mi-a mai spus că dacă nu mă mai simt vinovat că el nu e pe scenă nu înseamnă nici că-l înșel, nici că l-am uitat, ci că am decis să-i onorez memoria trăind, fiind eu însumi, așa cum și-ar fi dorit el pentru mine. „Să trăiești așa cum și-ar fi dorit el să trăiască. Să faci toate chestiile pe care și-ar fi dorit el să le facă. Și să-i mulțumești pentru că a fost 17 ani alături de tine și ați învățat împreună să fiți ceea ce sunteți… ați fost, și ceea ce ești tu acuma", a mai spus ea.

Am ieșit și eu, în sfârșit, din bloc, iar Alice, ai cărei țepi negri străluceau în soare, m-a luat de mână și m-a pupat ușor pe obraz.

4.

Clubul care sărise cu oferta aia care gâdilase tare orgoliul lui Bubu ne aștepta ca pe niște vedete adevărate, ca pe ăia din afară. Puseseră afișe din stația de autobuz și până în curtea lor, pe fiecare stâlp. Patronul ne-a dat banii înainte de cântare, chestie care ni se mai întâmplase o singură dată. În ce privea protocolul, aveam puse deoparte bere, sucuri, apă minerală, votcă, tequila și whiskey, ba chiar și o țuică făcută de bunicii patronului. Era pe jumătate turc, de treabă, și ne-am prins că ăsta era de fapt secretul – respecta pe bune artiștii fiindcă nu era român. Nu se contaminase încă de prostia din țara noastră, de prejudecățile care spun că un artist nu merită cu adevărat respect, pentru că nu produce ceva concret, care să folosească tuturor oamenilor, așa cum de pildă produce omul care face furculițe de plastic sau chiloți tetra, pentru doamnele trecute de menopauză. Artistul creează pentru plăcerea lui, „pentru că simte un preaplin sufletesc", asta era imbecilitatea pe care o auzisem de multe ori și care era foarte răspândită printre români. Nu că ar fi fost în întregime fals

– evident că toți cream și pentru că simțeam nevoia, dar, dincolo de clișeul stupid cu „preaplin sufletesc", era la fel de adevărat că arta pe care o făceam chiar folosea și altor oameni. De asta veneau la concerte, de asta plăteau bilet, de asta puneau banii deoparte pentru tricouri, de asta cumpărau albume. Cei a căror artă nu folosea publicului erau printr-un proces natural dați deoparte. Spectatorii întorceau în jos degetul mare, așa cum pe vremuri unii erau trimiși la moarte prin semnul ăsta; în vremurile de azi, printr-un astfel de gest, un artist era trimis în uitare, în indiferență. Dar nu era nici ceva definitiv, nici ceva nedrept, pentru că artistul respectiv avea posibilitatea să se reinventeze într-o bună zi, să vină cu ceva care chiar să fie pe placul publicului.

Am repetat două piese cu Alice în locul lui Tixx, la chitară, și... a fost ca și cum ea făcuse dintotdeauna parte din Hurricane Inside. Nu doar că știa perfect piesele, iar chitara ei nu ruginise deloc, dar dădea un suflu nou pe scenă, era perfectă așa, cu țepii ei, ca și cum și-ar fi schimbat pieptănătura special pentru a intra în trupă. Câțiva fani care veniseră mai devreme ca să asiste la repetiții au întâmpinat-o cu zbierete de fericire. Deja era foarte iubită. De ceva timp, era oricum cunoscută ca jumătatea mea, era și fotograful nostru, uneori mai organiza și conferințe de presă, făcea evenimente sau dădea comunicate de presă, fanii o știau și o admirau oricum.

Nu mai avea rost să repet. Concertul avea să iasă

perfect. Mă rog, cu o singură condiție: ca eu să mă simt viu.

Și așa avea să fie, știam acum. Le datoram asta tuturor celor care mă făcuseră să mă simt norocos, timp de 21 de ani.

Dar nu voiam să mă simt viu fără acea persoană care însemna mult și pe care încă o mai puteam avea alături: Kat. Voiam ca mama să fie acolo, în noaptea aia. Am sunat-o pe bunica, am întrebat-o dacă are ceva vești de la Kat.

— Cum, n-a plecat Ecaterinuța din țară? Așa zisese, avea bilet de avion săptămâna trecută, a spus bunica.

— N-a plecat. Dar nici nu pot da de ea.

— Nu știu ce să spun, mamă. Pe noi nu ne-a sunat. Nici n-a venit să ne vadă.

— Am înțeles, îmi pare rău, i-am spus.

— Ție cum îți merge, mamă? Am văzut că vorbeau toate tâmpeniile ăștia la televizor despre tine, naiba să-i ia, sigur că noi nu credem nimic din toate astea! Doar te știm de când erai atâtica.

— Mulțumesc, i-am zis, și aș fi vrut să adaug „buni", sau „bunico", sau ceva de genul ăsta, dar mi s-a pus un nod în gât.

Nu eram genul ăla de familie și mi se părea prea târziu să începem acum.

— Știi... îți amintești dacă mama avea un loc preferat? Când era mică sau ceva?

— Da, mamă, da, parcă. Îi plăcea să meargă să

se uite la rațe, în parc. Le făcea poze. Acuma nu știu dacă e deja sezonul rațelor. Nu cred să fi rămas pe aici pentru rațe. N-au ei rațe și-n Spania?

Mi-am amintit că îmi vorbise și mie într-adevăr de un loc unde mergea când era mică și intra cu picioarele în apă, și se uita cu orele la peștii care înotau pe dedesubt, ieșind doar din când în când la suprafață, dar nu știusem niciodată dacă locul ăla era în București sau măcar în România…

— Mulțumesc, i-am zis. Vrei să vii la concertul meu?, am întrebat-o.

A urmat o pauză lungă. Fusese luată prin surprindere, n-o mai invitasem niciodată. Nici Fire n-o invitase.

— Eh, ce să vin eu, mamă, că-s babă. Acolo e prea mare zbuciumeală, dau toți băieții ăia din părul lor lung în toate părțile. Lasă, distrează-te tu, mamă. Să vină lume multă, să te aplaude.

— Mulțumesc, buni, i-am zis.

Și nu s-a întâmplat nimic, nodul din gât s-a micșorat până a dispărut de la sine.

Am sărit imediat într-un taxi, spre disperarea lui Fraieru, care era convins că o să întârzii, o să fut concertul, iar patronul, cât era el de treabă, tot o să ne ceară banii înapoi. I-am cerut taximetristului să mă lase în toate parcurile din București, și să mă aștepte până înconjor lacurile. În IOR nu era, în Parcul Circului nu, la Arena Națională nu, în Cișmigiu nu. Am alergat, încercând să înconjor lacurile, să fiu atent

la oamenii de pe margine. Se înnoptase, concertul ar fi trebuit să înceapă de vreo oră deja. Mergeam pe marginea lacului, nu vedeam nicio rață, poate nu era sezonul lor, avusese dreptate bunica, care nici măcar nu era așa bătrână cum spusese, de abia dacă se apropia de 60, ar fi putut să vină la concert, și mă așteptam să iasă Kat din întuneric, cu părul ei curcubeu, și să mă ia în brațe. Aș fi vrut să se întâmple ca în filmele siropoase, ca-n comediile romantice – să apară Kat și să-mi spună că mă iubește, că sunt fiul pe care și l-a dorit mereu, să mă anunțe că n-o să mai plece prea curând. Mi-o imaginam cu pardesiul ei mov, sau cu ăla kaki, sau bleumarin, cum vine spre mine, și plutește, nu pășește; pentru că mama avusese dintotdeauna un mers nepământean, îți lăsa senzația că zboară pe deasupra tuturor lucrurilor.

Dar nu era în parcurile astea. I-am cerut taximetristului să mă ducă și în Herăstrău, dar știam că erau tot mai mici șansele să o găsesc. Am alergat doar în partea mai populată, unde se vedeau perechi pe malul lacului. Nu era nici acolo. M-am urcat din nou în taxi și m-am întors la concert.

Trecuse o oră jumate de când ar fi trebuit să înceapă. Bubu și Fraieru erau impacientați, patronul aflase deja că solistul se făcuse nevăzut, dar Alice reușea să-i țină pe toți pe linia de plutire, glumind cu publicul și ținându-i în priză cu solo-uri de chitară. M-am amuzat gândindu-mă cât de ofticat ar fi fost acum Tixx, dacă ar mai fi făcut parte din trupă. Ia

uite, iar întârzie narcisistul, s-a oprit pe undeva să dea la buci, și-ar fi zis. Și, iată, Alice era de numai câteva ore membră în formație, și cu toate astea reușea să facă atâtea chestii, să și cânte, să și fie populară, să țină în frâu oamenii. Totul era să îți dorești, să ai pasiune.

Am ajuns dintr-un salt pe scenă, iar publicul a explodat, fericit. Mi s-a strigat numele minute în șir, până am început să cânt prima piesă. Nu doar eu mă simțeam extraordinar de viu în noaptea aia; toți cei prezenți aveau o stare cum nu mai văzusem niciodată. Fericiți, vii, sălbatici, dezlănțuiți. Alice a zis mai apoi că era tot meritul meu, că eu eliberasem o energie pe care o ținuseră captivă mult timp și era firesc să se manifeste așa.

Au cântat cu mine fiecare piesă, fiecare vers, am zburat pe deasupra lor, câțiva au năvălit pe scenă și am început să facem pogo, deși un bodyguard a vrut să-i dea jos – împreună, l-am îmbrâncit pe gardian, astfel încât a fost nevoit să renunțe și să-i lase în pace. Am sărit din nou de pe boxe, moment în care Alice nu s-a mai crizat ca de obicei, ci a făcut o glumă în microfon, „a great way to die for a rockstar, better than drugs", publicul a cerut un bis, apoi încă unul, și încă unul. Am vrut să cânt *Cârtițele*, dar mi-am dat seama că nimeni din trupă n-o știa încă, de fapt nici nu știa de existența ei – mă rog, cu excepția variantei pe care o cântasem cu Lola și Johnny, praf fiind toți trei, versiune care se răspândise pe net. Am cântat-o,

totuși, iar băieții au improvizat ceva, ca să nu mă lase chiar singur. Alice a înjghebat un număr de striptease, care a electrizat iarăși publicul.

Am încheiat în forță cu *Murder*, pe care o lăsasem pentru bisul de după bis. Multe tipe din primele rânduri au început să plângă și să-și smulgă părul. M-am apropiat și le-am întins mâinile pe rând, i-am lăsat să mă atingă. Mâini reci, mâini calde, mâini transpirate… Toate erau ale unor oameni care simțeau ce simțeam eu, trăiau în același timp cu mine, mă urmau oriunde le-aș fi dus emoțiile. Și le eram recunoscător, cu adevărat le eram.

Pentru că nu mă lăsaseră singur.

În timpul ultimei piese, care însemnase mult pentru mine în anii în care nu-l mai avusesem pe Fire (în ea pusesem toată ura împotriva mea, toată vinovăția, toată spaima în fața neputinței de-a mai trăi), n-am mai simțit golul. Am cântat ca și cum – dacă asta ar fi fost posibil – în mine s-ar fi găsit în clipa aia și Storm, dar și Fire. Eram totul, eram complet.

Și viu.

Jumătate de sală plângea la finalul piesei.

Le-am spus, în încheiere:

„Am fost Hurricane Inside… Cornel aka Fraieru la tobe, Bubu la bass, Alice la chitară…" M-am oprit pentru că aplauzele la adresa lui Alice nu mai încetau… „și Storm la voce. Ne vedem data viitoare!"

Am ieșit brusc de pe scenă, în aplauzele delirante,

m-am dus în spate și m-am așezat cu fața la perete, să privesc în gol și să încerc să-mi așez sentimentele unele peste altele, în ordinea importanței lor. Poate că a fost felul meu de a păstra un moment de reculegere. Trebuia să vină de mult, dar nu fusesem pregătit. Venise acum, și îl primisem așa cum merita, îl lăsasem să mă doară, să mă sfâșie, să mă facă în stare s-o iau de la capăt. Viața era un șir de momente în care te recompui; ești mai viu cu cât te doare mai mult, și după fiecare durere trebuie să te aduni, s-o iei de la zero într-un fel, să construiești sentimente. Și, mai ales, abilitatea de-a simți, care e deteriorată de durerile adevărate, cele care împietresc ființa.

Mi-am luat o bere din grămada de lăzi pentru protocol. Am dat-o pe gât, deși nu era o idee bună. Probabil că dacă mă îmbătam, aveam să plâng, să urlu, să sparg ceva, să marchez momentul revenirii din morți.

Cineva mi-a pus o mână pe braț. Nu mi-a venit să cred cine era, când m-am întors și i-am privit fața.

— Nu creeed. Ai fost aici, la concert?

— Da' ce-ți imaginai, că îl ratez?! Geez!

— Mă bucur... Te-am căutat.

— Păi, nu mă mai căuta, lasă, știu eu când ai nevoie de mine și vin singură.

Am luat-o în brațe pe Kat. Mirosea a bujori, a mai, a iunie, a zi aniversară. Așa miroseau diminețile de vară în care pica ziua noastră, încă de la primii ani știusem că era mirosul zilelor de naștere. Mă

bucurasem că avem aceeași zi de naștere, eu și Fire. Nu-mi dorisem niciodată una doar pentru mine. Era grozav s-o împart cu cineva pe care-l iubeam atât.

Acum, în sala plină de fum, mi-am dat seama că nu fusese neapărat mirosul primei luni de vară. Crezusem greșit.

Era mirosul mamei.

— Tu ai fost motivul pentru care a întârziat concertul, i-am zis râzând, după ce m-am desprins din îmbrățișarea ei. Te-am căutat prin toate parcurile cu rațe.

— Vai! Și nici nu e vremea rațelor încă.

— Da, am observat, i-am zis, și am început amândoi să râdem.

— Păi, să vezi. Eu am pierdut avionul, în ziua în care ai plecat tu, așa că mi-am rezervat un zbor a doua zi. Dar, la numai câteva ore după ce ai plecat, a izbucnit scandalul. Știam că o să se termine bine pentru tine, nu avea cum să fie altfel, dar mi-am zis că nu strică să mai rămân o vreme pe aici. Să te aștept să te întorci.

— Mă bucur că ai rămas.

Am luat-o de mână și am ieșit în sală, unde fanii s-au năpustit cu agende, postere, tricouri, piele dezgolită, să-mi las semnăturile peste tot. Un blogger o trăgea de limbă pe Alice, filmând-o cu telefonul:

— Crezi că acum, că faci parte și tu din trupă, charisma ta ar putea să o egaleze pe a lui Storm? Storm, tu ce părere ai? Ar putea Alice să te eclipseze

în lumina reflectoarelor?, s-a întors el spre mine, bucuros că avea două persoane de interogat.

— Eu chiar mi-aș dori să mă eclipseze, i-am zis, și am râs, după care am sărutat-o pe Alice.

Fericit, bloggerul ne-a filmat în timp ce ne sărutam. Era un material care avea să fie și mai vizualizat decât interviul.

— Și? Mai rămâi în România?, am întrebat-o pe mama.

— Da, vreau să mai stau câteva zile. Să prind cât mai mult timp cu tine. Dacă ai chef.

— Sure, i-am zis.

— Pe urmă, o să fac un drum până în Italia.

Am ridicat întrebător privirea. Amândoi știam ce însemna Italia, ce se afla acolo.

— Mă gândeam, dacă vrei, să vii cu mine... Să mergem împreună la mormânt. N-am fost niciodată împreună, nu e ciudat?

— Ba da, poate. Dar cum adică n-am fost niciodată împreună? Ce, tu ai fost, singură?

— Da. În primul an, m-am dus lună de lună. Oricât de prinsă aș fi fost, sau oricât de deprimată, venea o zi în care știam că nu pot fi în altă parte. Și-mi luam un bilet până acolo. Stăteam puțin la mormânt. Îi ziceam câte ceva, mai mult glume... Îi ceream iertare, la final.

— Nu tu ești cea care ar trebui să-i ceri iertare.

— Ei, ba da. Întotdeauna se vor găsi lucruri pentru care o mamă va simți nevoia să-i ceară iertare

copilului ei.

— Kat, ce faci, ființă?, a urlat Alice, care abia acum o observase pe mama.

S-au îmbrățișat, s-au pupat. În multe feluri, Kat era și mama lui Alice.

Mi-a trecut prin cap ca la următorul concert s-o cer pe Alice de nevastă pe scenă. Ar fi fost ceva ce ar fi crescut popularitatea trupei. Un moment emoționant, true, „de colecție", cum zic proștii. Și, dacă ar fi fost vreodată să mă căsătoresc, numai cu Alice aș fi vrut, pentru că nici ea nu credea în asta, la fel cum nu credeam nici eu. Ne-am fi căsătorit de fun. Kat s-ar fi speriat că o să devină bunică. Bunica, încă tânără, s-ar fi panicat că o să devină străbunică.

— Ia uite cine vine, mi-a dat un ghiont Fraieru, și atunci l-am văzut pe Tixx, care își făcea loc prin mulțime, înaintând spre mine și Alice.

Imediat, Bubu s-a postat în fața mea, cu gândul că Tixx vine să se ia la bătaie. Probabil, chiar asta și spera să se întâmple, ca să aibă motiv să-l caftească zdravăn.

— Vreau doar să vorbesc cu Storm, a zis Tixx. Nu-i nevoie de scene, Bubu. Vii până afară, Storm?

— De ce, aici e prea gălăgie ca să vorbești cu el? Sau e fum, te dor plămânuții?, l-a luat Bubu la mișto.

— E o chestie între noi doi, a explicat Tixx.

— Aha, vrei să te milogești să te accepte înapoi. Da' uite, nu știu dacă ai observat, Alice face o treabă mult mai bună. Și publicul o iubește mai mult. Și

măcar ea e frumoasă. Nu e cheală și cu ochii cruciș, a plusat el, doar-doar avea să-i sară mustarul lui Tixx și să dea primele semne că ar vrea să se ia la bătaie.

Simțeam că pe Bubu îl cam mănâncă pumnii.

— Hai afară, dar n-am decât zece minute, maxim, i-am zis lui Tixx.

Am ieșit în fața clubului. Acolo era balamuc, trei sferturi de fani ieșiseră să fumeze, așa că am fost iar abordat pentru autografe și poze.

— Zi, da' zi pe scurt, l-am îndemnat pe Tixx.

— Nu e nimic scurt și nici simplu, a filosofat Tixx.

— Ok, atunci hai că scurtez și simplific eu: ești dintotdeauna ofticat pe mine că primesc toată atenția, ți se pare că sunt răsfățat și narcisist, că nu merit toată gloria pe care o avem cu trupa. Așa că te-ai gândit cum să faci să mă mânjești cu căcat, să mă îngropi, eventual să mă bagi un pic și la pârnaie, să vezi cum mă descurc pe acolo, right? Și te-ai mai bazat și pe o tâmpenie, gândindu-te că băieții din trupă o să fie de partea ta. Împreună cu Anca, te-ai gândit s-o băgați pe Ioana la înaintare. Ați profitat amândoi că are o mamă imbecilă, care ar vrea să facă bani și vânzându-și tampoanele folosite, orice, numai să producă, și aia a fost de acord, bineînțeles. Ați dresat-o pe Ioana să se dea la mine, să ajungem să ne futem și să filmeze cumva totul, ca să aveți dovezi. Dar nu te-ai gândit că Ioana nu-i un animal docil pe care-l înveți câteva comenzi și gata, face orice îi spui.

Uite că nu v-a ieșit.

— Da, pentru că ai sedus-o și pe ea, cu rahaturile ieftine cu care seduci de multe ori fanii, dar aici nu-i vorba de Ioana, nu despre asta am vrut să vorbesc cu tine. Asta deja s-a rezolvat. Și, oricum, mă crezi sau nu, nu am știut ce pun Anca și maică-sa la cale. Nu era vorba despre rivalitățile dintre noi, în trupă, cred că mai degrabă a fost vorba despre frustrările nerezolvate ale Ancăi, de când te-ai despărțit de ea. Mda, nu mă crezi, era de așteptat. Pur și simplu, n-am avut nicio idee. Eu și Anca ne-am despărțit, by the way… Totuși, am fost și eu șocat că ai putut să faci chestiile alea cu o puștoaică, și am declarat doar ceea ce simțeam, am fost sincer. Nu asta ne înveți tu întotdeauna, să spunem ce gândim? Eu mi-am exprimat indignarea.

— Să mori tu că n-ai futut niciodată o fană minoră de-a noastră?

— Ba da, dar nu avea 12 ani, ca Ioana, s-a scandalizat Tixx.

Îmi venea să-i ard cât mai repede un pumn în plină față. Futu-ți morții mă-tii de ipocrit.

— Și dacă una avea 12, și-ți zicea că are 16? Ce-ai fi făcut?

— Nimic…

— Păi, logic, tu oricum nu prea fuți, am zis.

— Da, așa e, nu mă ridic la nivelul vostru, din punctul ăsta de vedere. Dar nu am venit să vorbesc despre Ioana. Nici despre Anca și despre scandal…

— Dar despre cine, despre mă-ta?

— Nu, nici despre mama. Am venit să-ți vorbesc despre Fire. Despre ce-a fost între mine și el.

— Acum vrei să-mi vorbești despre frati-miu? Ce căcat de treabă ai tu cu el? De abia vă cunoșteați și el nu putea să te înghită. Te țineai aiurea după el, doar ca să prinzi loc în trupă și, când el ți l-a dat, de milă, ți-ai luat-o în cap. Frati-miu se prinsese la final ce jeg erai și nu dădea doi bani pe tine.

— Nu. Așa credeai tu. În realitate, am fost patru luni împreună... Ultimele lui patru luni. Eu am fost relația lui secretă, de care n-ați știut niciunul dintre voi.

5.

L-am îmbrâncit pe Tixx într-un stâlp. Brusc, toate privirile s-au întors spre noi. Știam că unii începuseră să ne filmeze, dar ce mai conta? După defloratorul de minore, aveam să ajung și bătăușul care își caftește foștii colegi de trupă. Mare brânză.

— Ce pula mea aberezi? Chiar crezi că poți spune orice rahat, orice bullshit care-ți trece prin cap, și oamenii o să te creadă? Cum pula mea vrei să cred că Fire s-ar fi uitat la tine? Cum să aveți o relație? Cum să nu-mi spună așa ceva?! MIE?! Mie îmi spunea orice!

— Ei bine, nu chiar orice, a zis Tixx, calm, și mi-a întins telefonul lui.

Era un telefon mobil mai vechi, pe care nu-l mai folosise în ultima vreme. Pe el erau foarte multe fotografii cu Fire și Tixx. Am simțit o durere ascuțită și persistentă în piept când mi-am reamintit atât de clar moaca lui. Cât de frumos era Fire, cât de deasupra tuturor, cât de inteligent, cât de răzvrătit… Și cât de dor îmi era de el. Am simțit că tot aerul din lume dispăruse.

Mi-am amintit de noaptea când alesesem împreună numele noii trupe, Hurricane Inside. Să fie ceva care ne caracterizează tare-tare pe amândoi, zisese el, și am picat mult pe gânduri. Ce ne definea? Cum eram noi? Ca și cum am avea tot timpul o furtună înăuntrul nostru, am zis eu. Asta e!, s-a bucurat Fire. Ăsta va fi numele. Hurricane, că nu-i putem zice Storm, deja te cheamă pe tine așa... Hurricane Inside. Îți place?

Îmi plăcuse.

Nu mai puteam să privesc fotografiile, și nu pentru că m-ar fi deranjat că erau făcute în ipostaze intime cu Tixx, care se pare că spunea chiar adevărul, ci pentru că fața lui Fire era ca și fața mea, toată personalitatea lui năvălise printr-o gaură a timpului, mă copleșea, mă trăgea în trecut. Era ca și cum cineva sadic îmi vântura o posibilă fericire prin fața ochilor. God, mi-am zis, dacă ar veni un demon și mi-ar propune să îl învie, nu ar fi nimic în universul ăsta pe care să nu-l pot da pentru a-l avea înapoi.

Îl iubeam ca pe când era viu și așa avea să rămână întotdeauna.

— Ok, frati-miu ți-a tras-o, așa reiese din poze, bun. Și vrei acum o medalie pentru asta? Vrei să te accept înapoi în trupă doar pentru că te-ai futut cu basistul, care era fratele meu geamăn și care a murit acum patru ani?, l-am întrebat, brutal.

De fapt, nu aveam idee de ce mă simțeam atât de violent față de Tixx. Tot ce știam era că absența lui

Fire mă sfâșia, mai tare ca niciodată. N-ar fi trebuit să văd fotografii noi cu el. Mă terminase asta.

Cu fotografiile vechi era altceva. Deja le învățasem pe dinafară. Știam că acolo e o ființă pe care am iubit-o și am pierdut-o, și care n-o să se mai întoarcă niciodată. Asta era semnificația fotografiilor acelea. Le învățasem pe dinafară, și știam că sunt doar imagini a ceva ce a fost viu. Îmi definisem poziția față de ele, dacă expresia asta o avea vreun sens. Știam exact la ce să mă aștept când mă uitam la ele. Nostalgie, tristețe, furie, iubire, vină. Dar astea, astea noi... Îmi aduceau o infinitate de senzații, mă făceau bucăți. Nu mai știam ce să spun. Iar asta mă făcea violent.

— Ah! Vrei să mă șantajezi, acu' m-am prins. Deci îmi arăți rahaturile astea ca să-mi forțezi mâna să te accept înapoi în trupă, că altfel te duci cu ele la presă, este? La talk show-urile tale de căcat, unde faci pe mironosița pocăită, îți duci mâna la gură, vai, cum e posibil, Storm face sex cu femei? Cu adolescente?

— Nu, nu asta vreau. Înțelege odată că nu mă interesează să revin în trupă. Vreau doar să-ți explic... Să te ajut să înțelegi de ce am fost atât de... de distant și ranchiunos față de tine în toți anii în care am fost colegi. Să îți explic de ce, în multe momente, te-am urât.

— Mda, ce surpriză, uau, m-ai urât, chiar sunt șocat. Credeam că mori de dragul meu. Dar, uite un breaking news, mă doare fix în pulă de explicațiile tale. Le am pe ale mele. Sunt la fel de bune și astea.

— Storm, te-am urât și te-am disprețuit pentru că mi se părea că nu suferi. Sau nu îndeajuns. Îmi lăsai tot timpul impresia că ai trecut peste moartea lui. Iar eu... eu l-am iubit așa cum n-am mai iubit pe nimeni.

— Pe Fire?, am întrebat, neîncrezător.

— Da. Pe fratele tău. A fost iubirea vieții mele, știu că n-o să mai simt același lucru pentru nimeni, niciodată. Oricât de diferiți am fi fost... oricât de superior îmi era el mie, cum bine zici... am avut cea mai frumoasă relație. Vreau să-ți povestesc totul. Nu mai pot ține în mine și vreau ca tu să știi.

— Ce retardat ești, când spui că eu "nu păream să sufăr". Ce imbecil, să crezi că oamenii trebuie să sufere în afara lor, nu în interior.

— Da, am greșit. Acum știu. Am văzut clipul în care aveai ochii roșii și în care spuneai că îi dedici fratelui tău *Cârtițele*... Și motto-ul ăla pe care îl reciți, despre ce înseamnă să fii rockstar, care e făcut din cuvintele lui, și pe care le-ai reținut exact cum le-a spus el.

— Când am făcut eu așa ceva?! Ce dedicație, ce motto?

— Tu n-ai urmărit filmările pe care le-ai făcut cu Lola?

— Hm, mnu. N-am avut timp.

— Să te uiți. Acum știu că ai suferit și că l-ai iubit. Dar ai avut o modalitate aiurea de-a o arăta.

— Mă doare-n pulă că ție ți se pare aiurea. Că a

ta o fi fost mai brează.

— Da, recunosc. N-ar fi trebuit să simt atâta ranchiună pentru tine. Dar tu erai viu, și păreai mereu fericit, te bucurai din plin de viață, în timp ce el era mort. Ar fi fost așa simplu să fii tu în locul lui. Mai știi când te-am sărutat o dată, după un concert? Am făcut-o pentru că te uram atât de mult că îmi aminteai de el. Și te și iubeam, tot fiindcă îmi aminteai de el.

— Nu mă bucuram din plin de viață, tembelule.

— Acum știu… Știu de Ina, știu tot. Kat mi-a povestit.

— Mama?

— Da. Ea m-a încurajat să vin în seara asta aici, să-ți zic totul. Meriți să știi.

— Whatever, i-am răspuns. Dar nu mor de curiozitate să știu detaliile relației tale cu Fire. Singurul lucru care m-ar interesa ar fi de ce nu a îndrăznit să-mi spună de voi, dar mă interesează versiunea LUI, în niciun caz a ta. Și bănuiesc că pe asta n-o s-o aflăm prea curând, în afară de cazul în care vrei să-mi propui o ședință de spiritism.

Tixx n-a mai răspuns la asta, în schimb mi-a întins un poster. Era mare, pe hârtie lucioasă. O fotografie cu Fire, în blugi negri, rupți, fără tricou, cu pielea scânteind în soare. Era pe un balcon, fuma, iar în cealaltă mână ținea o sticlă de bere. Era o poză superbă, care ar fi putut fi o copertă minunată de orice. Album, revistă, carte.

— Eu l-am fotografiat, a zis Tixx. Am ieșit pe terasă și m-am agățat de balustradă, iar Fire se temea să nu cad și să mă fac pulbere.

A zâmbit, ca și cum avea scena din nou în fața ochilor. M-am gândit că nimic nu mi-aș fi dorit mai mult în momentul ăla decât să primesc posterul și să-l lipesc în camera mea.

Să-l văd în fiecare dimineață, când mă trezesc.

Privindu-l, să învăț să nu mai sufăr.

Să înțeleg că pe cei dragi nu-i pierdem niciodată, îi primim în noi și îi purtăm acolo, până în ultima clipă.

Că ei trăiesc atât cât trăim noi.

Și, când trăim așa cum și-ar dori ei să trăiască, dacă lucrul ăsta ar mai fi cumva posibil, sunt mândri de noi. Cu adevărat mândri.

— Mi-l dai mie?, l-am întrebat pe Tixx.

A stat pe gânduri o vreme. M-a întrebat dacă am o țigară în plus. I-am dat.

— Da, cred că tu ar trebui să-l ai. A fost fratele tău, a zis el și a dat trist din cap.

L-am ținut așa, desfășurat, și l-am privit mult. Încercam să găsesc asemănări și deosebiri între noi, nu știu de ce lucrul ăla părea important atunci. Ca și cum în asemănările și deosebirile dintre mine și Fire s-ar fi aflat răspunsurile.

Ioana s-a apropiat de noi, a văzut posterul și a zis „wow". L-a inspectat mai atentă.

— Nu ești tu! E fratele tău geamăn, nu? Care a

murit înainte să învăț eu și să scriu?, a întrebat.

— Da, e Fire, i-am zis.

— Arată ca un zeu. Absolut nemuritor și spectaculos de sexy.

— Chiar a fost un zeu, îi zic eu.

Și Ioana privește mult timp, visătoare, posterul, în timp ce Tixx face doi pași în spate, intuind parcă intensitatea momentului, la care el nu are de ce să participe. Îl atinge. Mângâie cu două degete micuțe – cu multe inele pe ele, inele minuscule, subțiri, așezate pe toată lungimea degetelor – fața lui Fire, oftează și într-un final se întoarce spre mine și zice:

— Vezi tu, Storm, așa cum îl vezi tu pe el, așa te vedem și noi pe tine. Exact așa. Și pentru noi toți tu ești un Zeu adevărat. Te-am urma oriunde, pentru că numai tu pe lumea asta ne-ai arătat că știi drumul, unde duce el.

Îi zâmbesc și încerc să o iau în brațe, dar ea se desprinde repede, pentru că mai are lucruri să-mi spună:

— De multe ori, tu te gândești că oamenii sunt aici pentru că le place muzica ta, pentru că vor să se distreze sau pentru că toți și mai ales toate visează să te fută. Și, logic, sunt aici și pentru asta. Dar e doar o parte, un amănunt... nu mă pot exprima prea bine. De fapt, suntem aici pentru că știm că doar tu ne poți învăța cum să trăim. Suntem un cult, și tu ești liderul nostru, pentru că tu poți intra în transă și acolo afli cele mai importante adevăruri, iar

noi avem zi de zi nevoie de adevărurile tale. De asta venim, cel mai mult. Să te vedem aflând adevăruri. Să ne spui ce contează. Ca să nu ne irosim viețile. Înțelegi?

Înțelegeam, dar nu mă prindeam cum de ajunsese puștoaica atât de deșteaptă peste noapte. Și încep să mă simt aiurea pentru faptul că o considerasem prostuță, imatură și superficială. Deși eram convins că se schimbase de curând, probabil scandalul o maturizase peste noapte.

— Mda, am petrecut mult timp cu Alice cât ai fost tu plecat la Lola, zice ea și râde.

— Așa se explică, îi zic eu, și batem palma în felul ciudat pe care îl inventasem eu, un salut personalizat, despre care nimeni nu știa că îl făceam mereu cu Fire.

— Ce nu trebuie să uiți este că noi, dacă ne pierdem liderul de cult, n-o să mai avem pe nimeni care să ne ghideze. N-o să mai știm pentru ce trăim. Tu crezi că fiecare om e dator să-și găsească drumul, dar unii au nevoie să fie împinși de cineva de la spate, mai ales la început. Iar cine o face e zeul lor. Să nu uiți niciodată.

— Bine, nu uit, îi promit.

De data asta mă ia în brațe ea, și nu îmi dă drumul, mă ține strâns, până când e nevoită să-mi lase o mână liberă, pentru că s-a făcut coadă la autografe.

— E iubita ta?, mă întreabă o puștoaică, vizibil geloasă pe Ioana.

Mă uit la Ioana, îmi vine să râd, dar, cum nu prea știu ce să zic, răspund:

— Da, sigur că este.

— Cool!, zice puștoaica și mă roagă să facem un selfie toți trei.

Alice îmi aduce o bere și mă sărută. Fanii sunt impacientați, nu mai înțeleg acum care din ele e iubita oficială, cu care merită să-și facă poze și cu care nu.

— Și ea e iubita ta?!, mă întreabă aceeași puștoaică.

— Da!, îi zic eu, iar Ioana râde aproape să leșine când vede fața uimită a fetei.

— Facem un selfie toți patru, atunci?, izbucnește ea.

În timp ce-mi fac poze cu toată lumea, și încerc să arăt în ele așa cum știu că își doresc ei – sigur pe mine, gata de luptă, un lider de cult care cunoaște viitorul și știe unde duce turma –, cea mai frumoasă femeie din mulțime și din lume, cu părul vopsit în culorile curcubeului, ușor ametită, se apropie de mine și zbiară:

— S., te ador când te văd așa, în mijlocul fanilor, sunt atât de mândră de tine de parcă aș fi mama ta, ha, ha. Ești minunat. Devii tot mai bun pe zi ce trece. Dacă aș muri chiar în clipa asta, aș fi foarte, foarte împăcată. Am făcut ceva bun în viață!

Mă mușcă teatral de o ureche, mă mângâie pe păr.

— Și ea?! Tot iubita?!, izbucnește puștoaica curioasă.

— Nu. E mama, îi zic, și râdem cu toții.

— Of, trebuia să zici că sunt iubita, ce pana mea!, comentează mama, dar e foarte fericită că am prezentat-o drept cine este de fapt.

— Mama lui Storm, putem să facem o poză cu dumneavoastră?, se aud mai multe voci, în cor.

— Poftim, ce ai făcut! Acum, că le-ai zis că-s măta, îmi vorbesc cu dumneavoastră! Sigur, facem câte poze vreți, le zice Kat, râzând.

În timp ce mama pozează ca o divă cu toți fanii mei, o iau de mână pe Alice și ne îndreptăm spre bar.

— Știi, îi spun, m-am gândit că într-o zi, în timpul unui concert, o să te cer de soție. O să-ți iau și un inel cu cap de mort.

— Cool. Atâta că trebuie să știi că eu n-am să renunț la jobul meu cu vibratoare nici după ce voi fi o doamnă căsătorită. Sunt o femeie de carieră, zice Alice și aproape se înecă cu berea în timp ce râde.

— Nici nu mă deranjează, îi zic eu.

— Și tu poți fi în continuare amantul „secret" al Lolei, râde Alice mai departe.

— Da, n-ar strica. Crește popularitatea trupei.

— Clar!, e de acord Alice.

Îmi dau seama cât de familiari îmi sunt dinții ei mici și albi, pe care-i privesc în timp ce râde. Buzele ei rotunde, date cu ruj maro închis. Pomeții ridicați. Ochii albaștri. Alice e tot ce mi-a mai rămas din

perioada care se încheie acum, și de care o să-mi fie un dor delirant, sfâșietor. Pe care atâta vreme n-am fost pregătit s-o las în urmă.

— Te iubesc, îi spun.

Și, cumva, îmi dau seama că Fire e și în Alice, așa cum e și în mine, iar declarația asta e și pentru el.

— Te iubesc, îmi răspunde Alice.

O iau de mână și ieșim în noaptea adâncă, plină de fum, rece, în care se simte miros de inimi vii.

6.

De când nu mai eram copil, aniversările îmi dăduseră o stare puternică de anxietate. Atâția oameni în fața cărora nu trebuie să te arăți nerecunoscător, când îți urează La mulți ani, îți dau telefoane sau îți aduc cadouri. Sute de cuvinte de mulțumire, pe care trebuie să le repeți, până amețești și simți că ți-e greață. Și ce e mai rău e că față de mulți nu doar trebuie să-ți arăți recunoștința, dar mai ales simți că vrei s-o faci. Pentru că nu te așteptai să se gândească la tine. Și te bucuri că s-au gândit la tine. Și uneori, epuizat, tocmai la ei nu mai ajungi, să le mulțumești. Adormi sau te îmbeți pe drum, mulțumindu-le altora, din politețe.

Când eram mic, pe vremea când eu și Fire ne făceam aniversările împreună, problemele astea nu existau. Era totul o veselie. Culori, țipete, prăjituri, sucuri, șampanie, baloane, confetti, copii mulți, rochițele colorate ale fetițelor, sclipici, muzică, clovni. Kat ne aducea întotdeauna o chestie din aia ca un cuib de pasăre pe care trebuie s-o lovești cu un băț și încep să cadă bomboane din ea. Am avut cele

mai mișto aniversări. Cea mai mișto copilărie.

Acum, când împlineam 22, ar fi trebuit poate să fie cea mai stresantă aniversare, ținând cont de destinația noastră. Kat alături de mine, într-un avion care ne zguduia deasupra norilor, pentru că prinsesem furtună, mergând spre Italia. La mormântul pe care eu nu-l vizitasem niciodată.

De ce, mă întrebam uneori, de ce nu avusesem niciodată dorința de a merge până acolo unde se petrecuse totul și unde rămăsese trupul fără viață al fratelui meu? Cred că era simplu. De frică. Frică pentru că aș fi putut să nu-mi mai revin după sentimentul copleșitor de vină pe care l-aș fi avut acolo. Frică pentru că aș fi putut abandona totul.

Dar acum, cu mama, nu mai stătusem pe gânduri când mă luase pe sus, pentru a merge până la capăt. Și chiar de aniversarea noastră, a mea și a lui. Era o excursie de numai două zile. Vizitam mormântul, spuneam câteva cuvinte, încheiam un capitol. Pe urmă eu și Kat, împreună, ca o familie, petreceam de ziua mea de naștere.

Cu o noapte înainte să plecăm, avusesem din nou visul în care îmi apăruse copilul desculț, despre care știam acum că e el, Fire, când era mic, pentru că arăta ca în fotografiile din albumul pe care Ina mi-l făcuse cadou. Lipsise o vreme, visul. Acum, cu o noapte în urmă, fusese diferit. Dormeam pe malul apei, care era rece și îmi uda corpul, iar copilul se apropia, se oprea la picioarele mele, însă nu-mi mai șoptea cu o

voce tristă, ci cu una calmă, senină: „Storm… Storm, ce bine, ai plecat! În sfârșit, ai plecat… Te-ai trezit și ai plecat, în sfârșit!“ Și, când priveam din nou în jur, nu mai eram pe malul apei reci, ci într-un lan de grâu, poleit de soare.

La sfârșitul lunii mai, murise Johnny. Cancerul îi venise până la urmă de hac. Se zicea că nu suferise mult, că fusese bine până într-o dimineață, când Mia îl găsise leșinat în baie. Îl dusese la spital și după două zile murise. O sunasem pe Lola s-o întreb dacă e ok, și plângea, și spunea că îi pare rău că nu mai apucase să îi facă și o a doua vizită, cum își dorise, ca să-i ceară iertare că-l călcase cu mașina. „Sigur te iertase deja“, o consolasem eu. Lola zisese că așa fusese scris, întâlnirea ei cu Johnny să fie una singură pe lumea asta. Îmi era recunoscătoare fiindcă numai datorită mie reușise să-l întâlnească. Cu siguranță, dacă eu n-aș fi venit la ea, nici ea nu s-ar fi dus la el, și Johnny ar fi murit fără să știe ce mult însemnase în viața Lolei.

Pe urmă a căzut pe gânduri și a zis că noi să nu fim Lola și Johnny, să fim Lola și Storm. Cum adică?, am întrebat-o. Adică să nu așteptăm o mie de ani până să ne mai revedem, îmi explicase ea. Își programase deja o vizită în România în luna august. O așteptam cu nerăbdare, deși bănuiam că Alice nu era prea fericită.

Deși ar fi trebuit să fie una dintre cele mai stresante aniversări, cel puțin pe drumul până acolo, nu mai simțeam niciun fel de anxietate. Așteaptarea nu mă mai speria. Aveam să văd un loc unde era îngropat și să simt chestii. Contradictorii, puternice, dramatice. Eram cât se poate de obișnuit cu asta.

În timp ce mama își savurează băutura ciudată, cu iz dulceag, și se cufundă cu plăcere într-un roman de Isabel Allende, îmi amintesc până la cele mai mici amănunte povestea pe care mi-o spusese Tixx despre el și Fire.

Plecasem în noaptea aia cu Alice. Mersesem într-un pub, ne făcusem muci, pe urmă acasă la mine, unde urmaseră multe partide de sex, doar în doi, de data asta, până a doua zi la prânz. Ea plecase, pentru că începuse un master la facultate și avea cursuri – din ce-mi spusese, era colegă cu Ina, care se apucase și ea de același master, doar că îl făcea la distanță, iar Alice lua cursurile pentru amândouă. Am adormit puțin și, spre seară, m-am trezit cu Tixx la ușa mea.

I-am dat o bere, mi-am luat și mie una, și i-am ascultat povestea.

Se îndrăgostise de Fire de cum îl văzuse pentru prima dată.

Venise la unul dintre concertele noastre; fusese dintotdeauna fanul nostru, în special al meu, îmi mărturisise Tixx. Venise dintr-un alt oraș special pentru concert, cu bani furați de la ai lui, și nu știa unde

avea să doarmă în noaptea aia, dar nu conta... tot ce-și dorea era să ne vadă pe scenă. Când apărusem eu și Fire, îmi spunea Tixx, fusese ca și cum în mijlocul sălii căzuse un fulger. Luminase și electrizase totul. Încet, atenția lui Tixx se centrase pe fratele meu, care era atât de contradictoriu, de inexplicabil, de genial. Tixx își dorise dintotdeauna să cânte la bass, luase lecții, dar nu reușise să prindă vreun loc într-o trupă, însă nu își făcea griji... avea doar 18 ani. Știa că noi aveam 16, și i se părea ceva extraordinar că eram atât de buni și de celebri la vârsta noastră. Simțise o grămadă de chestii în timpul show-ului: admirație, invidie și altceva, greu de explicat... un fel de pasiune care se năștea pentru Fire, pe care la început a luat-o drept admirație și atât, știindu-se cât se poate de straight și având o iubită, cu care era încă din primul an de liceu.

Spre sfârșitul concertului, l-a agățat Anca, care i-a luat și o bere, dat fiind că Tixx venise doar cu banii de bilet și cu ceva mărunțiș cu care spera să-și poată lua un drum înapoi cu microbuzul, după ce avea să mai facă puțină chetă la autogară. Din vorbă în vorbă, Anca i-a spus că poate dormi la ea în noaptea aia și, ceva mult mai promițător de atât, că îl poate lua cu ea la after party-ul unde veneau membrii trupei. I-a spus și că fusese iubita amândurora, a mea și a lui Fire, iar Tixx rămăsese mirat, ca să vezi, doi frați gemeni care împărțeau totul, chiar și femeile.

Venise într-adevăr cu el în backstage și ni-l

prezentase. Eu nu prea îl băgasem în seamă, aveam o gașcă de fani cu care mie și lui Alice ne plăcea să petrecem, după concerte, dar Fire stătuse de vorbă cu el ca și cum ar fi fost un prieten vechi, îi dăduse sfaturi legate de muzică și-l încurajase, iar Tixx simțise efectiv cum începe să se îndrăgostească. Nu se mai ascunsese față de el însuși – nu era doar admirație ceea ce simțea pentru fratele meu, era ceva mai mult, ceva foarte fizic, o chestie care îl schimba cu totul, îl făcea și mai timid, și mai bâlbâit. Se rușinase că nu putea închega o conversație ca lumea, că toți din jurul lui Fire păreau să fie dezinhibați, să facă tot soiul de glume, în timp ce Tixx stătea cu mâna strânsă pe chitara pe care i-o întinsese Fire, ca să vadă ce știe să facă, care e nivelul lui ca muzician. Își amintea că strângea atât de tare chitara în mână, că i se albiseră vârfurile degetelor. Bineînțeles, fusese stângaci, nepriceput, nu-l impresionase cu nimic pe frati-miu, care totuși îl bătuse pe umăr și-i spusese că exercițiul e totul uneori, dacă are voință și perseverență sigur va ajunge să-și urmeze visul într-o zi. Pe urmă, îl luase cu noi la petrecere.

De milă, mă gândeam, în timp ce Tixx povestea totul cu nostalgie și pasiune, uitând să bea din berea pe care i-o dădusem. Din milă te luase cu noi, așa făcea el. Când îi vedea pe membrii unor trupe fără succes cum salivează la concertele noastre, cum cârcotesc și cum bârfesc între ei, le dădea sfaturi binevoitoare, în loc să-i gonească de acolo și să le rupă picioarele, cum îmi venea mie să fac. Când veneau

la el puștani fugiți de acasă, ca Tixx în seara aia, le dădea beri din rezerva noastră de protocol, le făcea cunoștință cu gagicile pe care nu le voiam noi. Dacă unul venea la el și-i spunea că visul lui e să se plimbe cu motorul, Fire lăsa totul baltă, îl urca pe puști în spatele lui și se plimba o oră cu el, pe motor. Nu putea să reziste atunci când vedea că un om își dorește un lucru, ceva ce lui îi era ușor să obțină.

„Tu, în schimb", povestea Tixx, „mi-ai părut de la început narcisist și atât. Cu toate fanele adunate în jur ca muștele la miere, nu-mi păreai complicat, doar narcisist, arogant, rebel fără cauză. Un rockstar clasic. M-am înșelat, știu asta acum, dar pe atunci eram convins că așa ești. Și am crezut-o mult timp. M-am comportat greșit, în virtutea unei păreri false. Nu știu ce să spun în apărarea mea. Doar că toți oamenii fac asta, mai mult sau mai puțin."

Când plecase de la petrecere, cu Anca agățată de el, și mersese în apartamentul ei, Tixx era amețit nu de la băutură și iarbă, ci de la ceea ce începuse să simtă față de Fire. A doua zi i-a lăsat un mesaj pe Facebook, spunându-i că întâlnirea cu el îi schimbase viața și rugându-l să se mai vadă la o bere, înainte ca Tixx să plece spre casă, la ai lui, care probabil anunțaseră și poliția, fiindcă dispăruse fără urmă și le furase și banii, chiar dacă puțini. Evident că Fire, deși mahmur, ocupat și așa mai departe, spusese ok. Pentru că așa făcea el.

Se întâlniseră într-un parc, băuseră o grămadă

de beri la o terasă, iar la sfârșit Tixx îl apucase de mână și-i spusese că-l iubește așa cum nu mai iubise pe nimeni niciodată. Fire nu-l ironizase, cum s-ar fi așteptat Tixx, ci îi mulțumise, îi zisese ceva oarecum neutru, în genul că se simte onorat de sentimentele alea, și se despărțiseră cu promisiunea să se mai vadă, și Fire să încerce să-l bage într-o trupă care avea nevoie de chitarist.

Din seara aia, Tixx nu se mai gândise nici măcar o secundă să se întoarcă acasă. Se angajase la un pub, să care lăzi de bere și, cu banii pe care-i scotea acolo, își închiriase o mansardă dărăpănată dintr-un bloc din centru, relativ aproape de apartamentul unde stăteam eu și fratele meu. Curând însă își dăduse seama că banii pe care îi făcea cărând sticle erau mai puțin de o treime din chiria pe care trebuia s-o plătească, așa că fusese fericit când Anca îl invitase să locuiască la ea, după ce cedase avansurilor ei și și-o trăseseră, într-o seară în care Tixx era plictisit, deprimat, și foarte îndrăgostit de Fire, care nu prea avea timp de el, fiindcă înregistram un album.

Își părăsise prietena de acasă printr-un sms, îi informase pe ai lui că și-a găsit job în București și că nu se mai întoarce. Încet, încet, învățase s-o suporte pe Anca, deși nu-i făcea nicio plăcere să rămână singur cu ea, să se țină de mână când se uitau la filme, să se sărute după o cină în oraș și mai ales să facă sex cu ea. Dar suporta toate astea, pentru că era singura șansă să fie cât mai aproape de Fire.

L-a sărutat prima dată după un concert al nostru, când Fire era rupt de beat. Nu protestase prea mult, dar asta era ceva firesc pentru el. Nu-i plăcea să rănească sentimentele oamenilor care-l adorau. L-a pus însă într-o situație cam aiurea, fiindcă Fire tocmai se gândise de câteva zile că Hurricane ar suna mega marfă cu doi chitariști în loc de unul, și că Tixx i s-ar fi putut alătura lui Bubu. După ce l-a sărutat, s-a gândit că Tixx are o obsesie pentru el și că asta ar putea să agite spiritele în trupă și a stat puțin pe gânduri dacă să-i mai facă sau nu propunerea. Dar lui frate-miu îi plăcea teribil să riște. Așa că, până la urmă, după ce i-a zis că nu simte nimic față de el, în felul ăla, Fire l-a întrebat pe Tixx dacă ar vrea să vină la Hurricane Inside, ca al doilea chitarist. Lui Tixx i-a fugit pământul de sub picioare. A simțit cea mai imensă fericire din viața lui. Ca și cum totul începea să aibă sens. Să se așeze pe un drum drept. A zis că da, evident, și a început repetițiile. Nu era supărat de refuzul erotic al lui Fire. Se gândea că, fiind în trupă, o să aibă șanse să-l cucerească, într-o zi.

Și i-a ieșit, sau dracu' știe ce se întâmplase cu adevărat între ei. Nu aveam să mai aflu niciodată și versiunea lui Fire. Până la finalul zilelor, singurul adevăr la care aveam acces urma să fie cel spus de Tixx, și nu aveam idee pe unde îl înfrumusețase, cum îl retușase, dacă era întreg la minte sau nu... oricum, dovezile erau clare că fuseseră împreună și că era o relație destul de serioasă. Se întâlniseră mult,

se ascunseseră, făcuseră sex de o grămadă de ori, se priviseră în ochi ca doi oameni care au sentimente unul față de celălalt. Tixx îmi arătase o grămadă de poze în ipostaze intime cu Fire, și toate erau făcute în ocazii diferite, îmi dădeam seama după freza lui Fire, care se schimba săptămână de săptămână. Știam exact, când priveam fiecare fotografie, când fusese făcută și ce trăisem eu cu fratele meu în perioada aia. Avusesem atât de mult timp să rememorez totul. Patru ani. Lunile dinaintea morții lui îmi erau bine întipărite în minte.

Și îmi aminteam exact că atunci, în primăvara aia în care fusese cu Tixx, Fire se ascundea de noi în unele momente, atât eu, cât și Alice bănuiam că are un secret. O relație, o iubită pe care o ține departe de ochii noștri. Nu înțelegeam exact de ce, pentru că eu nu judecam niciodată. Nu existau lucruri pe care să nu le accept. Ce-i drept, pe Tixx nu-l prea vedeam cu ochi buni de când se alăturase trupei, mi se părea nepregătit, prost, lipsit de personalitate, cu charismă zero, habar n-avea să lege două cuvinte în interviuri... Dar nici prin gând nu-mi trecuse că secretul lui Fire ar putea avea de-a face cu noul nostru chitarist. În timp ce Tixx vorbea, în apartamentul meu, cu ochii în lacrimi și uitând să bea din berea care se încălzea pe măsuță – și la un moment dat am băut-o eu, iar lui i-am adus alta, rece, profitând de ocazie să merg și să mă piș –, m-am întrebat cum aș fi reacționat totuși dacă frati-miu mi-ar fi spus: „Uite,

iubita mea secretă din ultimele luni, pe care am ascuns-o de ochii tuturor, e nimeni alta decât chitaristul nostru…“ Îmi plăcea acum, retrospectiv, să cred că aș fi înțeles. Că aș fi fost de acord. Că aș fi râs și aș fi zis: „Bine, bro, dacă ție îți place…“ Mă durea că nu avusese încredere să-mi spună.

Pe urmă mi-am amintit că, în chiar excursia aia nenorocită din care el nu se mai întorsese, mă oprise de două ori să-mi spună ceva, cu aerul că ar fi serios, dar eu nu-l lăsasem să vorbească, plin de entuziasmul care mă cuprindea pe atunci. Vorbeam mult, nu puteam sta locului, făceam planuri peste planuri. Cel mai fericit an al meu, până în ziua aia de iulie. Lucrurile mergeau atât de bine cu trupa… eram atât de îndrăgostit de Alice… eram atât de tineri. Atâtea proiecte în viitorul apropiat, atâtea colaborări, atâtea invitații, atâtea ocazii de a ne promova munca… Uneori, simțeam că explodez. Voiam să fac totul dintr-o dată, să iasă perfect, și cât mai repede, să nu lăsăm nimic netrăit, nesimțit. Și, doar câteva zile pe urmă, lumea se surpase și, prin spărtura aia imensă, tot viitorul se scursese așa cum ți se duce nisipul din palmă, printre degete. Un gest și viața ta se duce dracului. Toată bucuria, toată fericirea de-a fi viu. Tot soarele și toată iubirea.

Acum, mi-aș fi dorit tare ca Fire să nu fi plecat ducând un secret după el. Să nu se fi dus având sentimentul că au fost lucruri pe care nu mi le-a putut spune nici mie, fratele lui geamăn.

Dar era târziu pentru asta.

Era târziu pentru tot ce avea legătură cu Fire. Într-un fel. Nu se mai putea face nimic pentru ceea ce fusese el, dar se mai puteau face multe pentru acea parte din Fire care rămăsese în mine. Pentru partea care rămăsese în Alice, în Tixx, în Kat și în toți cei care îl cunoscuseră cu adevărat și-l iubiseră.

După ce Tixx a terminat de povestit, a întins în sfârșit mâna spre berea din fața lui (era a patra pe care i-o schimbasem cu una rece, după ce le băusem eu pe alea de dinainte) și a dat-o pe gât, cu sete. L-am privit mult, cum îi curgeau lacrimile pe obraji, și mi-am amintit de mine. De Storm, în vara aia. De mine la 17 ani. Cât suferisem. Și cât de mult fusesem forțat să mă maturizez, deși jurasem, cu fratele meu, că maturizarea e cel mai oribil lucru care se poate întâmpla oamenilor și că noi n-o să cădem în capcana aia niciodată.

Pe urmă m-am ridicat, după ce și-a terminat și el berea, ca să-i dau de înțeles că e timpul să se care. L-am dus până la ușă, i-am întins mâna și i-am spus:

— Vezi că mâine avem concertul mai devreme, de la 6. În același loc. Zic să facem repetiții de la 4 jumate, până ne strângem, până mai stăm la o bere... Vreau să văd cum funcționați tu și Alice împreună, cu două chitări, ca înainte, o să fie o provocare. Va fi ca lumea, abia aștept. Să nu întârzii.

Tixx m-a privit șocat, de parcă tocmai îi dădusem cu ceva în cap. M-a întrebat din priviri dacă a înțeles

bine ce am vrut să zic.

— Păi, mna, welcome back.

Când am coborât în aeroport, trecuse furtuna și ieșise soarele. Pe cer se vedea un curcubeu, și totul m-a lovit fix în inimă, mi-a amintit de ziua aia, cât de caldă și luminoasă fusese, și cât de mulți turiști, și porumbei. Totul era neschimbat. Kat a propus să mergem pe jos, să nu luăm taxiul. Avea un aparat nou de fotografiat și învățase tot felul de șmecherii de la Alice, voia să facă poze multe și să umple Facebook-ul și Instagram-ul cu ele. Era binedispusă și nostalgică în același timp. Dar râdea, râdea încontinuu, avea râsul ei de divă pe care îl iubeau atâția. Mi s-a părut firesc. Era mamă, și mamele învață întotdeauna să-și mascheze suferințele puternice, ca să ne încurajeze pe noi. Să nu credem că lumea e un loc oribil, unde poți fi rănit la tot pasul.

Am mers, am vorbit, am râs, ea a făcut poze, până când nu ne-am mai simțit picioarele, și mai era încă un drum lung până la cimitirul micuț de pe deal, pe care îl văzusem în fotografii pe net. Ne-am așezat la o terasă și am cerut două cappuccino și o pizza, pe care voiam s-o împărțim.

— Mai știi când împărțeam pizza în trei, iar el își mai lua și de la noi câte o felie, pe șest, când nu eram atenți?, m-a întrebat Kat, zâmbind.

Îmi aminteam. Pizza fusese mâncarea lui preferată.

— Știi, S., am început să scriu o carte. Despre

voi. Povestea voastră. O să încerc să nu deviez de la realitate, să povestesc totul așa cum a fost.

— Ce tare, i-am zis, și nu mă prefăceam, chiar mi se părea tare ca mama să scrie o carte despre noi.

Știam că o să-mi placă.

— Dar vezi, să mă faci charismatic, sexy, inteligent, seducător și așa mai departe. Altfel, mă supăr. Și o să te urască și fanii mei.

— N-am nevoie să te mai fac așa. Te-am făcut așa deja o dată, acu' 22 de ani și câteva ore. În carte poate o să fii un pic mai imperfect. Ca să fii credibil, știi, a glumit mama.

— Cool, am zis.

Era superb să stau cu ea acolo, în soare, și să vorbim despre viitorul nostru. Mi-am imaginat o plajă imensă, pustie, cu un soare orbitor, și în orice parte m-aș fi uitat, Kat alerga spre mine, să mă prindă. Așa vedeam viitorul. Cu mama alături. Chiar și atunci când eram despărțiți de multe țări, multe ore de mers cu avionul.

— Crezi că, dacă n-ar fi semănat atât de bine cu mine, am fi avut cum să-l uităm? Să-i uităm fața, privirea, felul cum zâmbea?, am întrebat-o.

Kat și-a aprins țigara și a privit departe, la curcubeul care se estompa tot mai mult. Acum fuma slim, era o chestie nouă. În lumina puternică a soarelui, i-am descoperit riduri noi la colțurile ochilor. Dar nu îi știrbeau perfecțiunea. Era la fel de frumoasă, la fel de tânără. Cea mai frumoasă femeie din lume, cum

îi spusese Fire.

— Niciodată, S. Știu asta. N-avem cum.

A mai tras un fum și m-a privit adânc în ochi, amintindu-mi de toate clipele minunate de când eram mic și mă privise așa atunci când voia să mă convingă de ceva.

— Niciodată, a mai zis.

Am mâncat pizza și ne-am ridicat de la masă, cu sentimentul pe care îmi imaginam că-l au turiștii, în orașul ăla. Atât de multe locuri de vizitat! Atâtea poze de făcut! Atâtea locuri ascunse de descoperit! Noi însă aveam un singur loc pentru care venisem, și am pornit într-acolo.

Mi-am imaginat că vom merge mult, ne vor durea picioarele, poate ni se vor rupe bocancii și va trebui să ne cumpărăm alții, dar la final vom afla răspunsuri. Vom ști de ce viața merită trăită în continuare.

Pe drumul lung, mi-am amintit ultima privire a lui Fire, oglindită în ochii mei, și am crezut că am înțeles ce vrusese să-mi spună atunci. Nu „trăiește tu", nici „e ok", ci doar adevărul. Știa, de pe atunci, cât de greu avea să-mi fie. Cât de lungă și de grea va fi lupta ca să revin la suprafață, după ce-l voi fi pierdut. Cât de imposibilă, în unele zile. Era un fel de groază în privirea aia, pentru că oamenii pe marginea morții pesemne că pot simți viitorul.

Nu fusese o privire tristă, resemnată. Fusese o privire de încurajare. Ca și cum m-ar fi asigurat că de undeva tot avea să fie cu mine, să nu mă lase la greu.

Și, împreună, vom ieși să luăm gura de aer de deasupra apei, ca acei copii care învață să înoate în felul lor propriu, cum zisese Lola, fără să urmeze lecții, doar ascultându-și instinctul de supraviețuire. Pentru că tot ce contează, la final, e să rămâi în viață.

În timp ce-l ascultasem pe Tixx povestind, am înțeles că și eu greșisem de atâtea ori. În alte feluri față de cele în care greșise Tixx, pentru că fiecare om are un fel aparte, personal, de a greși, de a rătăci drumul. Eu greșisem în primul rând pentru că așteptasem prea multe de la alții. Așteptasem să vină cineva și să mă facă bine, să-mi ia durerea, să mă repare. Nu luptasem cu mine, cu suferința mea, mă abandonasem ei, gândind că o să vină într-o zi cineva să mă salveze. Dar nu venise. Pentru că nu avea cum. Era o boală care se afla în mine, și doar eu o puteam învinge.

Și am înțeles că ajungi să te bucuri pe deplin de ceea ce are lumea să-ți ofere atunci când nu mai aștepți nimic de la ceilalți. Așa ceva spusese și Lola. Nu trebuie să ai așteptări, să crezi că oamenii îți datorează ceva. Doar să te bucuri ca un copil atunci când primești.

Fiecare dar să fie o surpriză.

Fiecare zi să fie o luptă câștigată.

Fiecare amintire dureroasă să fie un imbold să mergi mai departe.

Pășeam alături de Kat, în orașul pe care-l blestemasem nopți la rând pentru că îmi răpise jumătate de inimă, și în minte mi se nășteau versuri pentru o

piesă nouă. Știam că se va chema *Fire*. Nu avea cum altfel. Nu exista nume mai potrivit.

Și am știut că mă voi întoarce, și nu voi fi un învins. Pentru că încă mai aveam lucruri de făcut, oameni de întâlnit. Și am înțeles că doar de mine depinde să duc povestea mai departe.

Căci tu singur ești fericirea și deznădejdea, începutul și sfârșitul, apropierea și înstrăinarea, uitarea și iubirea.

Și cel mai greu dintre toate e să fii iubire. Dar numai ea te salvează.

Mi-am ridicat mâna în soarele care ardea tot mai mult și mi-am privit încă o dată tatuajul care avea mereu să-mi amintească de el, de felul în care ne completam unul pe altul. Pe brațul meu scria cu cerneală neagră *Be true till the end*, dar mai scria, cu o cerneală invizibilă ochilor celorlalți, *...and laugh each day*.

Mereu aveau să fie pe mâna mea amândouă, în realitate două jumătăți ale unui întreg, așa cum fusesem și noi, Storm & Fire. Nu era nevoie nici măcar să îmi tatuez și partea care lipsea în ochii celorlalți, ca să nu o uit și să nu-l uit. Îl știam atât de bine. Eu eram tatuajul, eu îl trăiam, și eram complet.

Avea să rămână în carnea mea, amar și eliberator, până la sfârșit.

Cuprins

I. 7
II. 87
III. 252